REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
7.2
februarie 2020 / 20 Lei

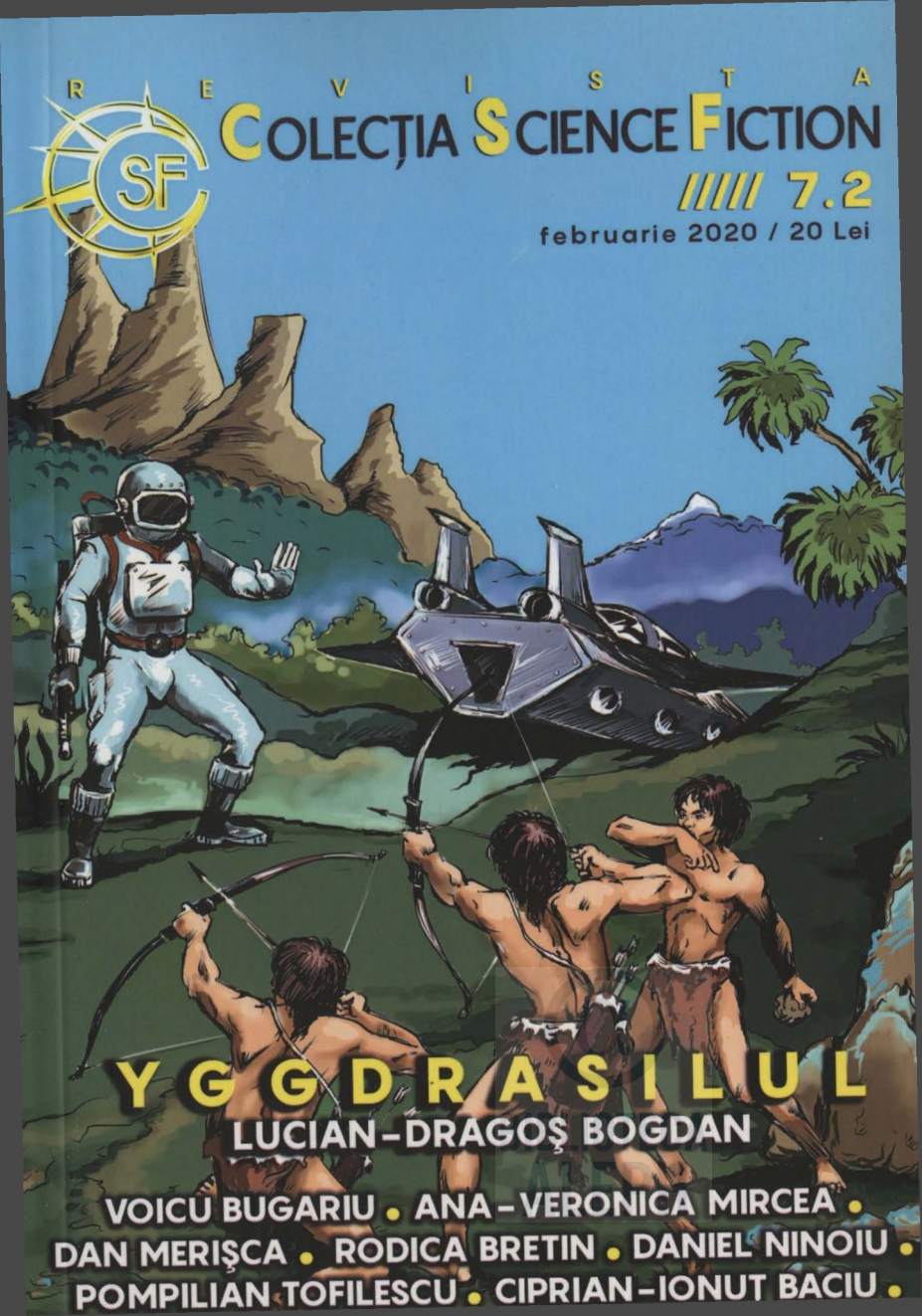

YGGDRASILUL

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

VOICU BUGARIU • ANA-VERONICA MIRCEA •
DAN MERIȘCA • RODICA BRETIN • DANIEL NINOIU •
POMPILIAN TOFILESCU • CIPRIAN-IONUT BACIU •

Anul 2

de Constantin D. Pavel

CSF a păşit, odată cu numărul 7, pe care îl ţineţi acum în mâinile dumneavoastră, în al doilea an din existenţa sa, schimbând astfel postfixul, aşa cum aţi putut observa pe copertă: 7.2. Şi deşi pe fiecare număr scrie luna şi anul apariţiei, am considerat necesar să marcăm în acest fel viaţa revistei fiindcă, pe o piaţă a periodicelor tipărite cum este cea din România, a rezista mai mulţi ani se crede că este o dovadă de eroism. Numai că noi, membrii redacţiei **CSF**, nu ne considerăm eroi, ci doar profesionişti. E drept, nu simpli profesionişti, ci un soi mai aparte, rar întâlnit: profesionişti pasionaţi!

Căci pasiunea este ingredientul care face ca un business pornit dintr-un garaj să pună computere pe aproape toate birourile de pe mapamond, pasiunea determină o fiinţă umană să urce cu eforturi inimaginabile până pe acoperişul lumii şi să înfigă steagul ţării sale acolo, pasiunea îl împinge de la spate pe un copil defavorizat să înveţe şi să ajungă, în cele din urmă, un om de ştiinţă premiat cu Nobel, pasiunea îl umple de energie pe un scriitor, determinându-l să scrie ani şi ani de zile la romanul vieţii sale, care, în cele din urmă, devine romanul întregii umanităţi. Pasiunea, asezonată cu un praf de bunătate, de dăruire, de respect faţă de oameni şi de iubire.

Am regăsit toate acestea în inimile oamenilor care au lucrat alături de mine, în aproape un an de când am pornit acest proiect, pentru a vă dărui o revistă de care românii chiar se bucură.

Şi țin să le mulțumesc din suflet redactorului-șef Aurel Cărășel, un scriitor și un om de nota 20, redactorilor-regionali (cărora vă puteți adresa cu cea mai mare încredere, fie că sunteți scriitori, ilustratori sau pasionați cititori) Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Dodo Niță, Liviu Surugiu, prieteni de pus la rană, precum și artiștilor și ilustratorilor Andrei Nicolescu şi Marius Ghergu, care şi-au pus pentru totdeauna amprenta pe cele 6 numere ale revistei **CSF** din 2019. Mulțumesc, de asemenea, scriitorilor și creatorilor de ilustrație și bandă desenată care ne-au trimis operele lor la redacție și care au ajuns, astfel, să încânte români de pretutindeni, revista fiind citită de conaționali de-ai noştri aflați atât în țară, cât şi în străinătate.

Am păşit, iată, în al doilea an, cu o încredere debordantă în plăcerea cititorilor români de a citi SF de calitate, în talentul scriitorilor și graficienilor români, și îmi exprim gratitudinea față de toți cei care au crezut și au sprijinit proiectul **Colecția SF** – dar și față de cei care nu au crezut în el, căci ei ne-au furnizat ambiția de a reuși, fără să știe că deviza **CSF** este fraza cu care am fost întâmpinat, cu ceva ani în urmă, când am călcat pentru prima oară în sediul Centrului Spațial Johnson al NASA, din Houston, Texas. Noi, cei din redacția **CSF**, am împrumutat acest combustibil și îl utilizăm să ne aprindă motoarele de fiecare dată când avem nevoie să mai urcăm o treaptă spre titlul de *„Cea mai bună revistă de SF din Europa"*!

La marginea nebuniei, yggdrasilul...

de Lucian-Dragoș Bogdan

— Mi-e sete! zice Cortes, gâfâind.

Mă opresc și las jos rucsacul, scoțând din el sticla umplută la schitul de lângă pădure. Îi dau să bea. În timp ce prietenul meu își stinge setea, scrutez cerul cu o privire critică.

— În curând se înserează, comentez.

— Uaah! strigă răgușit Cortes, după ce soarbe cu nesaț. Ce bun-a fost! Vrei?

Îmi întinde recipientul. Îl iau cu gesturi absente, mecanice.

— Mai mergem pân-acolo, la poale? îl chestionez înainte de a lua o gură de apă.

Îi arăt un colț de stâncă înălțat în mijlocul platoului.

— Crezi că ajungem până se-ntunecă?

Înșurubez bine dopul și încuviințez.

— Tragem tare. În cel mult o oră întindem cortul.

Cortes ridică din umeri. Drumul continuă în tăcere, în ritmul stabilit de mine. Sunt mai masiv și asta face din mine principalul cărăuș. Ajungem pe când soarele se ascunde deja după culmi. Ne dăm rucsacurile jos din spate și începem să fixăm cortul.

— Stânca asta ne va apăra de vânt.

— Măcar de-ar fi vreunul! își exprimă Cortes speranța stingerii cuptorului de peste zi.

— Mai bine du-te să aduni vreascuri. La noapte vom tânji după căldură, îi atrag atenția și intru să aranjez lucrurile.

Pe când se întoarce el, e aproape noapte. Facem focul în mijlocul unui căuș de pietre, așezat cât mai aproape de gura cortului. Flăcările sale vor ține deoparte eventualii vizitatori nocturni. Desfacem o conservă și mâncăm în tăcere, prea obosiți ca să mai schimbăm vreo vorbă. Odată așezați, efortul zilei își spune cuvântul. Când terminăm, ațâțăm focul și ne retragem în sacii de dormit.

☆ ☆ ☆

— Vă spun eu c-o să reușesc până la urmă!

Sergio „Loco" are privirea aceea de la care i se trage porecla. Irisul mic i se conturează clar pe albul ochilor exoftalmici. De fapt, e impropriu spus „albul ochilor" – traiul sub crusta selenară și munca în puțuri ne-a cadorisit pe toți cu un cristalin tulbure, galben-roșiatic.

— Trebuie să încercați și voi! împunge aerul către noi cu furculița coclită. Uite, o să vorbesc cu Swami să vă...

— Mulțumesc, nu! se apără Cortes și Maria Fernanda.

— Alejandro?

— Îmi ajung visele mele ciudate, clatin din cap. Nu vreau s-o iau razna pentru că nu mai știu să discern realitatea de iluzie.

— Nu mai repetați cuvintele auzite de la alții! pufnește Sergio și lovește cu pumnii în tăblia mesei.

Materialul de calitate îndoielnică se deformează ușor. Pe suprafața lui, onduleurile și zgârieturile marchează o istorie lungă de frustrări defulate.

— Swami ne învață să ne controlăm visele. Să devenim stăpânii propriului destin!

— Dacă tu crezi sloganul ăsta de rahat, atunci nu ești doar nebun, ci și prost! îl tachinează fără milă Maria Fernanda.

Cortes și cu mine zâmbim pe sub mustățile groase, soioase, în timp ce ne umplem stomacurile cu terciul cenușiu, fără gust, obținut din culturile de sinteză.

— Totul e controlat aici, își continuă tirada Maria Fernanda. Până și visele, create ca să ne rupem de realitatea asta mohorâtă. Să ne încărcăm bateriile, să trăim în somn ce nu putem avea în viața de zi cu zi.

Sergio se înclină conspirativ spre ea peste masă și gesticulează cu furculița, vorbind în șoaptă:

— Și dacă totul nu e decât o gogoriță? O minciună menită să ne țină aici, cuminți și ascultători?

— Ce vrei să spui? comentează Cortes, cu gura plină.

— Dacă Pământul n-a fost devastat de războiul nuclear? Dacă e-n continuare plin de pășuni verzi, păduri luxuriante și ape cristaline, așa cum sunt înregistrările induse în vis?

— Pământul e mort, i-o retez plat. Am văzut înregistrări cu el – și crede-mă că nici măcar visele frumoase nu mi-au mai fost de folos câteva nopți la rând! E... înfiorător!

— Ai fost acolo? nu cedează Sergio. Sau te-ai uitat la înregistrările pe care au vrut *ei* să le vezi?

— Ești paranoic.

— Poate. Dar voi ajunge în curând să aflu adevărul...

— Cum? Le vei cere să te lanseze?

Cortes și Maria Fernanda râd zgomotos, iar femeia completează:

— Ai grijă să scrii mare pe sol care e situația, ca să se vadă și din observatoarele de-aici!

— Râdeți ca proștii... Habar n-aveți de nimic!

— Luminează-ne! desfac eu brațele într-o invitație.

Sergio se apleacă din nou conspirativ:

— Swami ne învață cum să avem propriile vise și să rezistăm celor induse.

— În caz că n-ai reținut, Loco, eu am avut așa ceva. Și crede-mă că nu mi-a plăcut. Prefer să mi se inducă unele cu Pământul pa-

radiziac decât să visez despre hrubele ce taie Luna ca pe un șvaițer sau despre planeta moartă!

— Și dacă ai fi continuat cu asta, nu se lasă Sergio, crezi că ai fi visat la nesfârșit doar orori?

— Bănuiesc că mi-aș fi luat viața într-o zi, i-o retez din nou. Sau aș fi înnebunit.

— Aiurea! E ca și cum ai spune că nu cobori în puț pentru că s-ar putea să fie unul periculos. Da, există zone unde e nevoie de precauții suplimentare, dar, după ce treci de ele, lucrurile revin la normal. E identic și-n vise.

— Așa, și? Ce faci cu ele?

— Te eliberezi!

— Măi, voi n-ați înțeles! ne lovește Maria Fernanda peste umăr pe mine și pe Cortes. Loco încearcă să fie romantic. El va pluti pe aripi de vis către paradisul de pe Pământ!

Cortes se îneacă de râs.

— Sunteți proști, băi! se enervează Sergio. Hai, ia, mai bine nu mai ascultați un nebun ca mine...

Revine la mâncarea lui, îndesând-o cu viteză în gura știrbă.

— Eu am visat că mergeam cu cortul pe munte cu tine! îmi zice Cortes.

Mă blochez.

— Poftim?

Când îl aud că repetă – cu detalii de data aceasta – simt că mi se pune un nod în gât. Îl ascult siderat cum povestește despre schit, despre urcușul pe colina acoperită cu iarbă, despre momentul când mi-a cerut să-i dau să bea apă. Rememorez, în timp ce el relatează cum am fixat cortul, am mâncat și ne-am culcat.

Sunt incapabil să spun ceva. Oare să aibă dreptate Loco? Controlul, atât de necesar pentru a păstra ordinea în locul acela închis, să fi ajuns atât de departe? Rămân tăcut tot restul mesei și mă duc în șut chinuit de presimțiri sumbre.

Ca de fiecare dată, munca grea din inima Lunii îmi solicită întreaga concentrare și uit curând de întâmplare. Mi-o amintesc abia după terminarea schimbului, când stau în fața unei

halbe nămoloase – singur, după ce am refuzat să-i însoțesc pe Cortes și Maria Fernanda la partida de lupte în nisip.

Pesemne că dispoziția mea e foarte vizibilă pe chipul murdar, căci Miguel, barmanul, mă întreabă binevoitor:

— O zi grea?

— Ce zi nu e grea în șut? îi întorc întrebarea.

— Așa-i! Dar mi s-a părut că nu-i doar asta...

Șterge halbele cu o cârpă mai curată decât hainele de pe mine. Nu cu mult, dar mai curată. Ridic din umeri și-mi sug dinții, gânditor. Nu e problema lui ce mă roade pe mine, dar – pe de altă parte – ce ascultător mai bun poți găsi decât un barman?

— Ai habar cum merge treaba cu visele? încerc marea cu degetul.

— De ce? Ai avut vreun coșmar? Am înțeles că se mai întâmplă să apară vreo eroare – poate s-a decalibrat aparatul din rezerva ta.

— Nu-nu, nu e asta! Mi l-au verificat acum o lună, când au făcut revizia generală. Mă gândeam doar... Care-i modul de funcționare al mecanismului ăstuia?

— A, vrei să zici, cum e cu Fabrica de Vise?

— Exact. Adică au un stoc de filme din care aleg aleatoriu ce ne dau fiecăruia, sau cum?

— Din câte știu, au cadre generale. Zeci de mii de ore filmate pe Pământ, pe vremea când lucrurile erau ok acolo. Când un om intră în rezervă ca să se culce, aparatul îi verifică starea prin intermediul unor senzori chimici. În funcție de asta, transmite o cerere către Fabrica de Vise, iar cei de acolo descarcă în el un cadru de pe Pământ. Casca hipnotică îi induce imaginea în creier, sugerându-i faptul că ar fi ceva real. Asta îl ajută să elimine factorii de stres acumulați pe parcursul zilei și să se trezească reîncărcat.

Îl privesc mirat.

— Cum naiba știi atâtea?

— Da' cum să nu știe! intervine o femeie posacă, aflată la două scaune distanță. Doar ie informator. Tot ce l-ai întrebat o

s-ajungă sus, într-un raport. Ăsta are școală în iel cât n-avem toți ăștia d-aci la un loc!

Barmanul râde, pocnește din degetele butucănoase și-i arată degetul mare ridicat în sus.

— Punct ochit, punct lovit, Carmencita! Hai, că mai dau un rând din partea casei pentru fata mea perspicace!

Scoate de sub tejghea o sticlă. Toarnă o pastă albăstruie în paharul aproape gol din față. Îl studiez atent, încercând să-mi dau seama dacă spusele femeii ar putea fi adevărate sau nu. Renunț, în cele din urmă. Și dacă ar fi așa, ce? În primul rând că n-am zis nimic ce poate fi considerat subversiv, iar în al doilea – habar n-am câți dintre cei care se amestecă zilnic în mulțime or fi informatori. Măcar barmanul e un tip de treabă. Când revine în fața mea, continui interogatoriul:

— Vrei să spui că nu măgăoaia îmi bagă visele în cap? Ea doar îmi dă niște imagini și mă face să cred că e pe bune?

— Așa știu. Mai departe, visul vine din subconștientul tău.

Subconștient. Da, știu ce e asta. Nu sunt prost, ca alții. Am avut cele mai bune rezultate la învățătură în clasa mea, de-aia am ajuns șef de tură. Bine, la asta a contribuit și faptul că-mi dau seama imediat, cum văd un perete de stâncă, pe unde trebuie să forăm, cum să șerpuim prin roca lunară, cum să-l armăm ca să n-avem probleme.

— Deci, după cum spui tu, noi doi nu putem visa același lucru...

— Adică să ne aflăm în vis în același loc?

— Nu-nu, să visăm amândoi că facem ceva împreună. Ca acum, adică. Să visăm că avem discuția asta.

Barmanul clatină vehement din cap.

— Nu, asta nu se poate! Gândește-te, ar însemna să ne treacă prin cap exact aceleași lucruri.

— Mda.

Cele spuse de el au logică, dar nu prea bat cu realitatea.

— Io m-aș gândi la ceva cu tine...

E femeia posacă. Mă uit la ea mai atent ca prima dată – nu-i urâtă, doar îmbătrânită înainte de vreme. Ca noi toți, de altfel.

Are privirea ușor defocalizată de la alcoolul al cărui miros vine spre mine însoțit de cel de transpirație. Nu-i foarte murdară, probabil că tura ei de spălat a fost mai recentă ca a mea. E greu cu rațiile de apă, pe un astru unde se găsește cu parcimonie. Îmi zâmbește și-i văd dinții galben-maronii. Dar sunt aproape toți, ceea ce e mare lucru.

— De ce nu...? răspund în doi peri și dau băutura peste cap.

☆ ☆ ☆

Mă trezesc în plină noapte, cu o senzație ciudată. Deschid ochii. Cortul e scăldat într-o luminozitate slabă ce mă nedumerește. Prevăzător, pun mâna pe cuțit, deși nu știu la ce l-aș putea folosi. Ies să văd ce se întâmplă.

Culmile împădurite – până departe, în valea schitului – sunt scăldate de o lumină ciudată, cu irizații verzui și violacee. Fuioarele colorate se mișcă leneș pe cer, de parcă ar avea o viață a lor.

— Ce...?! aud în spatele meu.

E Cortes, care s-a trezit și a ieșit, la rândul lui, din cort.

— Seamănă cu aurora boreală, încerc să caut explicația rațională.

— Așa e! răspunde Cortes cu glas gâtuit. Am văzut-o odată...

Ridică brațul și-mi arată ceva pe cer. Printre volutele de culoarea smaraldului se zărește o pată deschisă. Are forma unui disc. După ce o studiez bine, concluzionez că o pot asemăna cu soarele amiezii, fără a avea intensitatea dureroasă a acestuia.

— Se mișcă...

— Văd...

Schimbăm cuvinte banale, incapabili să cuprindem cu mintea fenomenul din fața noastră. Discul albicios se deplasează ușor spre stânga, apoi țâșnește cu viteză incredibilă în direcția opusă. Pendulează o vreme dintr-o parte în alta a cerului, ca acul unui osciloscop ce încearcă să se stabilizeze în jurul unei poziții de echilibru.

— Telefonul...

— Poftim?

Cortes pare hipnotizat.

— Adu telefonul, să filmăm asta!

Intră în cort și reapare aproape imediat. Ridică aparatul în dreptul ochilor, apoi se încruntă. Începe să apese frustrat pe ecran.

— Nu funcționează! Îl lovește de podul palmei și încearcă din nou: Fir-ar să fie!

Mă duc după propriul telefon, dar am parte de aceeași dezamăgire. Aparatul e defect. Ridic privirea spre cer.

— Se apropie de noi.

Ne simțim tot mai ușori. Detaliile din jur se estompează, iar conturul lor este înlocuit de aure luminoase. Când discul se stabilizează în dreptul nostru, constat că firele de păr din cap și de pe corp se ridică, plutind lenește. Trupul, devenit tot mai ușor, pare că s-a înălțat la două degete deasupra ierbii umede.

— Dacă ne aflăm în pericol și ar fi fost înțelept s-o luăm la sănătoasa, cred că am ratat momentul! șoptește Cortes.

Încuviințez ușor din cap.

— Partea ciudată e că nu mi-e frică, răspund.

— Nici mie.

Din pata albicioasă se desprinde un contur nedefinit, de o luminozitate deranjantă. În lipsa detaliilor relevante, îmi apare ca având o formă vag umanoidă. În spatele ei se ivește altul, la fel de neclar. Lumina puternică mă obligă să închid ochii. Când îi redeschid, rămân cu impresia că distanța față de aparițiile acelea s-a micșorat. Prin filtrul lacrimilor ce-mi invadează ochii, căutând să protejeze retina de explozia anterioară de lumină, mi se pare că disting tușe cețoase în interiorul celor două contururi.

Devin conștient cum o stare de oboseală îmi cuprinde întregul trup. Mă simt de parcă aș încerca să mă mișc în nisipul din ring, cu capul transformat într-un bolovan greu. În câteva fracțiuni de secundă trec de la atenția alertă la o stare de somnolență imposibil de contracarat.

Adorm cu aceeași iuțeală cu care subiectul unui episod de hipnoză intră sub controlul manipulatorului.

☆ ☆ ☆

Când mă ridic, patul începe să se răsucească. Intră în locașul din perete, lăsând liber accesul la gaura toaletei. Îmi fac nevoile și mă îmbrac cu același costum din ultimele zece zile. Peste încă cinci îmi va veni rândul la curățătorie și la baia publică. După ce ies din rezerva de un metru pe doi, îl apelez pe Cortes. Îmi răspunde cu greu.

— Ce faci?

— Abia m-am trezit! recunoaște.

— Vino în parc. Acum! îl grăbesc.

Merg pe culoarele cenușii, săpate în roca lunară, luminate de becuri chioare la fiecare zece metri. Trec pe lângă ușile anoste ale rezervelor, cópii identice gravate de fiecare proprietar după cum l-a îndemnat spiritul și talentul artistic.

Parcul este o zonă aproximativ rotundă, cu un diametru de cincizeci de metri, de unde pornesc culoarele cartierului. Mă așez pe una dintre băncile dure, incomode, amplasate lângă statuia suprarealistă a unui om-copac. Bag mâinile în buzunare și dau peste ceva. E un baton primit de la cucerirea din local, înainte să plec acasă. Nu-mi amintesc cum o chema. Eram destul de afumat, dar știu că m-am simțit bine în partida încinsă pe patul ei strâmt.

Cortes apare după aproape zece minute. E buimac.

— Care-i treaba?

Îi povestesc visul și mă delectez văzând cum chipul său trece de la nemulțumire la uluire.

— Și sunt convins că asta ai visat și tu. Am dreptate?

— De unde știi? răspunde tot printr-o întrebare, pusă cu glas pierit.

— Pentru că și eu am avut visul pe care l-ai povestit ieri la masă.

Tace preț de câteva clipe, încercând să-și facă o părere despre situația cu pricina.

— Ce crezi că e?

— Nu știu. Ieri am vorbit cu Miguel, barmanul, și mi-a spus că nu se poate ca doi oameni să aibă același vis.

— Însă noi am avut. Și nu doar o dată...

— Exact. De parcă am fi participat cu adevărat la acea călătorie prin munți. Aveam chiar și niște telefoane foarte tari...

— Da, deși n-ar trebui să funcționeze. Spațiul închis de sub suprafața Lunii permite comunicațiile. În aer liber, undele s-ar împrăștia și nu le-am putea folosi.

— Posibil, admit. Dar asta e la fel cu faptul că, în realitate, nu ne-am putea mișca acolo. Am cântări de șase ori mai mult. Ar crăpa inima-n noi.

Cortes ridică din umeri.

— Crezi că ar trebui să-l întrebăm pe gurul lui Loco ce-i cu asta?

— Mi-a trecut prin cap, recunosc. Măcar el nu e vreun spion al autorităților, ca să ne trezim că ne raportează cine-știe-unde...

— Mergem la el?

Mă uit la ceas.

— Din câte știu de la Loco, parcă au meditații în perioada asta. Hai!

Ne ridicăm de pe bancă și pornim cu pași grăbiți spre culoarul care ne duce la destinație. În spatele nostru, cubul-proiector din mijlocul parcului prinde viață.

— Bine v-am găsit, dragi cetățeni! anunță veselă vocea crainicului tridimensional. Începem emisiunea cu unul dintre imnurile menite să alunge somnul și să redea buna dispoziție!

Ajungem la ușa dublă a depozitului transformat de Swami în lăcaș de cult pentru congregația lui. Din spatele ei se aude înfundat o muzică nazală, cu sunete repetitive.

— Ar trebui să așteptăm, își dă cu părerea Cortes.

Apăs butonul de apel și aud un zornăit dinăuntru.

— Hei! Îi deranjezi!

— Dacă doreau să nu fie deranjați, dezactivau soneria! îi atrag atenția.

Mă gândesc și la faptul că ne pot ignora sau raporta, dar temerile îmi sunt repede înlăturate când ușa se deschide, cu un zumzet de agonie. Intrăm într-o încăpere ai cărei pereți se pierd în întuneric. Ici-colo, globuri luminează șters, permițându-ne să distingem siluete așezate în genunchi, depănând mărgele pe rozarii. Dispunerea lor pare să respecte un anumit tipar – o spirală, după cum îmi dă de bănuit amplasarea discipolilor din apropierea mea. Nu-mi dau seama dacă Loco e aici, deoarece îmi este aproape imposibil să disting trăsăturile vreunuia dintre participanții acoperiți cu robe negre.

— Bine ați venit! ne întâmpină o voce cântată, ce acoperă incantațiile din fundal.

Vine din capătul opus al încăperii, dar posesorul ei rămâne ascuns. Văd fuioare ușoare de fum plutind lenește pe podea. Aștept. După aproape un minut de tăcere, decid să preiau inițiativa.

— Îl căutăm pe Swami.

— Îl căutați sau l-ați găsit?

— N-am timp de șarade! i-o retez.

— Atunci poate ați venit în locul nepotrivit.

Vocea nu e iritată, așa cum a fost a mea. Doar ușor amuzată. Decid să bat în retragere.

— Avem niște întrebări.

— Și ce vreți la schimb pentru ele?

— Răspunsuri!?

Am impresia că individul nevăzut își bate joc de mine. Simt dorința de a pătrunde în beznă și de a-l bate eu pe el. La propriu. Îl prind de braț pe Cortes.

— Hai să mergem! A fost o prostie să venim aici...

Dăm să ne întoarcem, când vocea ne țintuiește pe loc:

— Visele comune nu sunt o prostie.

Înghit cu greutate. De unde știe despre ele? Doar dacă nu cumva...

— Tu ai făcut trucul ăsta?
— Nu. Eu sunt doar un mesager.
— Al cui?
— Al zeilor.

Am cochetat și eu într-o vreme cu religia, prin adolescență. Nu pot să spun că m-a convins, dar nici n-am avut parte de dovezi irefutabile că ar fi o gogoriță. Unele lucruri nu pot fi explicate doar cu ceea ce știm și religiile dau soluții atrăgătoare în acele situații. Două motive m-au determinat, totuși, să mă îndepărtez de ea. Primul mi-a fost oferit de un prieten care mi-a demonstrat cum adevărurile religioase nu sunt decât trucuri ieftine – parcă el le-a numit „sofisme", sau așa ceva – interpretabile după bunul plac, astfel încât să corespundă evenimentelor trăite. Al doilea a fost mai drastic – am avut ocazia să mă împrietenesc cu o tipă foarte de treabă, dar extrem de pătrunsă de misticism și de religie. Era continuu stresată să echilibreze faptele bune cu cele rele, pentru a-și anula karma, să se protejeze împotriva entităților malefice – pe care, de la o vreme, le descoperea în cele mai surprinzătoare locuri și ipostaze, să înțeleagă corect mesajele călăuzelor spirituale... Mai concret, o vedeam cum pășea tot mai mult pe muchia subțire ce separă sănătatea mentală de nebunie. Și-mi era tot mai dificil s-o susțin în acel echilibru precar. Așa că am părăsit-o, până la urmă, laolaltă cu superstițiile religioase.

Ca atare, nu sunt neapărat un anti-religios, ci mai curând o persoană rezervată față de acest subiect. Știu prea bine că, odată ce te lași prins în mrejele poveștilor acestora, nu mai găsești calea de ieșire și te afunzi tot mai departe într-un hățiș care te poate face să-ți pierzi mințile. Prin urmare, rămân circumspect în fața interlocutorului nevăzut.

— Și cui transmiți mesajul lor?

Tonul lui Cortes pare ușor ironic. Nu știu ce opinii are despre sectele religioase – la vremea când ne-am cunoscut, nu mă mai preocupa subiectul.

— Adepților, vine natural răspunsul. Însă nu toți cei deschiși mesajului vin zilnic aici. Cum e cazul vostru, de exemplu.

— Și mesajul este...?

Nu vreau să intrăm în dispute filosofice unde n-am nicio șansă. Prefer să scurtez cât mai mult șarada.

— Nu poate fi înțeles în stare de trezie.

Evident! Cum de nu mi-am dat seama? Unul dintre lucrurile absolut necesare în ritualul religios este folosirea unor reguli menite să îndepărteze controlul din partea subiectului.

— Să mergem să ne culcăm la loc?

De data aceasta sunt sigur că a fost o ironie grosolană din partea lui Cortes. Individul nevăzut nu pare deranjat. Nici acoliții de pe podea.

— Nu-i nevoie. Vă puteți așeza aici, în dojo, să închideți ochii și să vă relaxați.

Schimb rapid o privire cu însoțitorul meu. Aș prefera să nu ne băgăm în așa ceva, dar îmi dau seama că nu prea avem de ales. În cel mai rău caz, vom avea parte de vreo experiență care va încerca să ne convingă să devenim acoliți ai lui Swami – ceea ce, evident, nu se va întâmpla. Apoi vom pleca, la fel de neștiutori ca la sosire și... cam atât. Nu știu la cine altcineva am putea apela pentru a afla rezolvarea misterului. Eventual, să urmăm sfatul barmanului și să cerem Fabricii de Vise să ne recalibreze rezervele, pentru a elimina o improbabilă rezonanță.

Ne așezăm în genunchi, fără tragere de inimă, și închidem ochii. Mă trezesc cu un rozariu între degete, înmânat de o persoană imposibil de identificat doar după auz. Încep să depăn mărgelele, în timp ce capul îmi vibrează sub tonalitățile cântecului monoton început de interlocutorul nevăzut.

În mine pare că se produce o decalare, de parcă aș pluti și, în același timp, mi-aș simți trupul, asupra căruia nu mai am control. Constatarea durează doar o clipă, apoi se șterge, la fel ca orice urmă a atenției mele.

☆ ☆ ☆

Mă simt de parcă n-aș mai sălășlui în propriul corp. Nu este efectiv o stare de visare; sunt conștient, la fel ca atunci când sunt treaz. Văd, aud, simt – dar nu în modul obișnuit. Alături de mine îi percep pe Cortes și pe acoliți – de fapt „îi văd" ca pe niște entități luminoase în întunericul încăperii. Mă deranjează latența gândirii, deși îmi dau seama că acum percep lucrurile intuitiv, simplu, fără a avea nevoie de explicații logice.

Dinspre Cortes vine o senzație de mirare. Intensă, ca și cum ar exprima prin cuvinte o întrebare.

Ce se întâmplă cu noi?

Nu, n-a spus-o, dar așa simt că s-ar traduce starea lui. Atunci devin conștient de prezența unor ființe luminoase. De fapt, nu, e greșit spus. Parcă experiența mi s-ar continua natural și toată acea plimbare pe culoarele coloniei selenare ar fi fost, de fapt, visul.

De data asta observ că discul din care par a se fi desprins e mai mult decât o simplă pată de un alb orbitor. Dă impresia unei guri de tunel, dar nu respectă fizica obișnuită. Din păcate, raționez prea lent ca să poată trage o concluzie în legătură cu ce – și, mai ales, de ce – nu e bine. Însă intuiția leagă lucrurile simplu, natural.

Ce sunteți?

Din nou, n-a fost vorba despre cuvinte rostite. Întrebarea a crescut în mine. Cea mai ciudată stare o reprezintă, totuși, certitudinea că interlocutorii mei au priceput exact ce doresc de la ei. Sunt curios cum va veni răspunsul lor, dar nu mă aștept la ce urmează. În mintea mea se formează imagini pe care le înțeleg instantaneu, fără nicio explicație, oricât de absurde ar părea.

Totul pornește de la discul de un alb orbitor. Este o secțiune a unui yggdrasil – o structură arborescentă ce leagă diferitele niveluri ale universului, despre existența căreia mintea cea greoaie urlă cu încetinitorul că n-are habar. Omenirea se află pe un nivel destul de dens și lent – cele două mărimi sunt direct proporționale una cu alta – în timp ce ființele luminoase aparțin unuia cu o vibrație și viteză net superioare. Dincolo de ele

există alte niveluri, mai dense sau, dimpotrivă, mai rarefiate, cu viteze ce merg spre cele două extreme.

Astfel, separația nu ține cont de distanțele fizice, ci de combinația de caracteristici densitate-viteză. Nivelurile coexistă, întrepătrunse, împărțind același spațiu. Din păcate, asta afectează contactul dintre ele. Specia care populează un nivel poate apărea celorlalte doar sub forma unor proiecții-umbră. Nu înseamnă că nu le poate influența, ci doar că-i este imposibil s-o facă direct. Intervenția se produce la nivelul unor anumiți curenți fundamentali – mai mult o interferență la nivel mental, într-o stare de experimentare aparte a realității.

Asta înseamnă că vă suntem inferiori?

Îmi dau seama imediat de absurditatea întrebării-gând. Scala de valori umană este superfluă aici. Sunt doar stări diferite ale particulelor care formează universul. Atât.

De ce ne-ați contactat?

Este nevoie de ajutorul nostru. Senzațiile iau forma unui dialog interior purtat cu ființele prin intermediul lui Swami – acum fac legătura între el și vocea cu care conversasem când intrasem în depozit – deși există o parte din mine conștientă că nu e vorba despre o convorbire clasică.

E nevoie de ajutor.

La ce?

La salvarea unei specii.

Şi ce-am putea face noi pentru asta? Până acum câteva clipe, nici nu știam cum arată, în realitate, universul...

Specia respectivă și-a dezvoltat tehnologia, încercând să găsească un mod de a folosi yggdrasilul astfel încât să permită nu doar simple proiecții-umbră, ci întâlniri reale.

Cum pot intra în contact direct ființe aflate pe niveluri diferite?

Nu pot. Dar ei au încercat. Au construit un dispozitiv ce urma să interfereze cu yggdrasilul, căutând să uniformizeze vibrațiile diferitelor niveluri.

Şi au reușit ceva?

Da și nu. Dispozitivul a avut parțial efectul scontat, în sensul că a găsit un numitor comun între mai multe zone. Dar nu poți condensa niveluri diferite ale aceluiași spațiu.

În acest punct al... hai să-i zic, „discuției", în mintea mea se formează fără echivoc asocierea cu un arc presat la maximum într-o substanță gelatinoasă și scăpat apoi de sub control. Destinderea lui împrăștie gelatina de-a lungul întregii spirale. Mă îndoiesc că pentru ființele luminoase din fața mea conceptul de „arc" are vreo semnificație. Probabil că ele doar încearcă să-mi inducă ideea dorită, iar creierul meu o traduce într-un limbaj comprehensibil. Important este să înțeleg ce s-a întâmplat cu nivelul respectiv și specia care-l populează.

Într-un mod ciudat, explicațiile au sens pentru mine, fără niciun efort, deși folosesc concepte despre care sunt convins că n-am habar în mod obișnuit; explicate la un pahar de vorbă, mi-ar fi fost imposibil să le înțeleg. Aceste judecăți se fac într-un colț al ființei mele, acolo unde stă, stingheră, mintea analitică. Mă amuză greutatea cu care-și derulează procesele și mă întreb cum de am putut supraviețui atâta vreme cu ajutorul unui asemenea dispozitiv imperfect.

Avem nevoie de voi ca să curățați proiecția-umbră remanentă pe nivelul vostru.

Devin conștient de faptul că rolul congregației era de a ajuta oamenii să atingă nivelul necesar comunicării cu ființele de lumină. Se pare că există și persoane – ca mine și Cortes – care au o capacitate latentă, ceea ce ne-a ajutat să cădem sub influența antrenamentului lui Swami, chiar dacă n-am participat la slujbele religioase.

Dacă nu vom reuși să curățăm toate nivelurile afectate, specia despre care vorbim se va pierde.

În mintea mea apare o altă asociere, aceea a sării dizolvându-se în apă. Nu știu până unde merge corespondența – nivelul respectiv va dispărea cu totul sau se va integra în celelalte, modificându-le? S-ar putea ca nimeni să nu știe exact, iar această

misiune să nu fie doar una de salvare a altei specii, ci a tuturor nivelurilor.

Ce avem de făcut?

Vă vom ajuta să rămâneți pe acest palier al experimentării realității înconjurătoare. Aici se manifestă modificarea, aici va trebui să operați.

N-aș fi crezut că relatările mistico-religioase despre experiențe extracorporale aveau, de fapt, o bază reală – interpretată eronat. Că, într-adevăr, puteam relaționa cu realitatea înconjurătoare și în acest mod – cu limitările de rigoare, firește. De fapt, nu, nu e așa. Modul natural de viață are limitări date de nivelul inferior de vibrație pe care se află.

Îmi dau acordul, apoi sunt cuprins de întuneric.

☆ ☆ ☆

Ne revenim în mijlocul unui adevărat iad. Vârtejul de particule din jur ne sufocă. Mii de bucățele mici cât gămălia unui ac ne asaltează, trecând prin eu-rile noastre trans-substanțiale. Percep fenomenul ca pe o durere, dar nu ca atunci când mă aflu în corpul fizic.

Tot ce e în jurul nostru îmi dă impresia unei plasme otrăvitoare prin care suntem nevoiți să înaintăm – deși conceptul nu are semnificația obișnuită. Din când în când, ajungem la câte un nod energetic și simt că mintea îmi e pe cale să explodeze. E o durere combinată cu o stare de amorțeală, orbire, nu știu cum s-o caracterizez. De parcă cineva mi-ar acoperi creierul cu o plasă, iar eu sunt conștient de această incapacitate și sufăr teribil. Pe lângă durerea generală, desigur.

Cu toate astea, stăm în mijlocul acestor noduri. Prindem cu trans-mâinile firele ce biciuie plasma, împletindu-se, șfichiuind din cozile lor. Atingerea fiecărui fir provoacă un spasm propagat apoi în tot exo-corpul. Aș putea compara senzația cu cea în care o spaimă bruscă face stomacul să se strângă, iar durerea cu modul cum o lovitură în cot trimite un curent aproape

paralizant în degetele mic și inelar. Odată ce terminăm cu un nod, alunecăm prin plasma aceea către altul.

Cortes își pierde echilibrul. Exo-corpul său se răsucește într-un mod nefiresc, cu unul dintre trans-picioare prins într-o formațiune cețoasă. După mișcări, pare intrat într-o fosă noroioasă, de unde nu se mai poate elibera. Încerc să-l ajut. Percep atât de clar durerea și spaima venite dinspre el, de parcă le-ar exprima prin sunete. Se smucește, încercând să scape de substanța otrăvitoare.

Cu un efort, îl prind de trans-mână. Intervenția mea îl ajută să se elibereze, dar ceea ce-i rămâne pe trup e o combinație între un ciorchine cenușiu și o pânză de fum. Îmi face un semn că e ok, apoi pornește mai departe. În starea de ex-corporalitate în care ne aflăm, Cortes pare că se poate deplasa pe un singur trans-picior, deși o face lent.

Înaintarea îi e anevoioasă. Periodic, pare scuturat de frisoane. Arată ca o marionetă dezarticulată și senzațiile parvenite dinspre el transmit o durere cumplită.

Îmi dau seama că, în situația de față, responsabilitatea mea crește. În timp ce el se ocupă de trei noduri energetice, eu rezolv cinci. Deși resimt o oboseală acută, trag de mine pentru a continua cu același aplomb. În spatele meu, în zonele dezafectate, lucrurile par în ordine. Plasma își schimbă starea de agregare, devenind un gaz care se disipează. Textura nivelului ocupat de omenire revine la normal, odată ce se desprinde de ea proiecția-umbră a nivelului afectat.

Pe măsură ce înaintăm, țesătura nodurilor se îndesește până ajunge să fie un tot unitar, neseparat de plasmă. Misiunea devine tot mai greu de dus la bun sfârșit. Sunt pe punctul de a ceda psihic, când atenția îmi e atrasă de o zonă mai îndepărtată. Ceva se mișcă acolo. Curând, îmi dau seama ce este – un alt om. Apoi văd un altul și-mi amintesc de acoliții lui Swami. Loco e printre ei, concentrat să-și îndeplinească sarcinile.

Lucrăm cu toții, cot la cot, într-o muncă extenuantă psihic. Și nu e doar atât. Alții cad pradă accidentelor, unele mult mai

grave decât al lui Cortes. Dar ne ajutăm unii pe alții și suprafața de care trebuie să ne ocupăm devine tot mai mică, iar efectele ei nefaste scad exponențial.

Desfacerea ultimelor filamente energetice transportă întreg cadrul într-o realitate distorsionată. Derularea imaginilor capătă o latență stranie, iar imaginile se reduc la pulsații de lumină-întuneric, ca sub efectul unui stroboscop. Un val de greață se prăbușește asupra mea, făcându-mi exo-corpul să se strângă dureros în el și apoi să explodeze. Mă împrăștii într-o ploaie fină de particule, conștient de fiecare dintre ele, dar incapabil să mă concentrez asupra uneia anume.

Un val întunecat îmi acoperă mintea.

☆ ☆ ☆

Mă trezesc cuplat la aparate, în salonul ticsit al unui spital. Sunt năuc, am sentimentul că am fost desfăcut în bucăți și reasamblat, dar sunt împăcat. Am făcut ce trebuia, chiar dacă acum lucrurile aflate în starea aceea extracorporală încep să se amestece, să nu mai fie clare. Evident, partea analitică a minții mele a preluat controlul și acum cenzurează toate informațiile pe care nu le poate pricepe.

Cum ar fi yggdrasilul, de exemplu. Mi-a rămas viu în minte, îi înțeleg exact structura, deși până înainte de eveniment nu știam că există o formă cu numele acesta.

Continuarea nu mai e la fel de plăcută. Sunt asaltat de agenți guvernamentali ce mă întorc pe toate părțile, fără milă, pentru a afla amănunte. Pe mine și pe ceilalți scăpați ieftin. Pentru că întregul salon e plin cu acoliții lui Swami, găsiți inconștienți în depozit, după o razie făcută în urma reclamațiilor că niciunul nu s-a mai prezentat la serviciu în ultimele trei schimburi.

Unii n-au avut noroc. Swami a murit în urma accidentului cerebral provocat de o tumoare pe creier, cu evoluție galopantă. Câțiva au intrat în comă și n-au mai putut fi recuperați – până la urmă i-au decuplat de la aparate. Loco se numără printre ei.

Alții au dezvoltat diverse afecțiuni sau au rămas fără controlul unor părți ale corpului. Cortes a avut parte de ambele – o cangrenă la piciorul afectat în yggdrasil și o problemă la coloană. Membrul i-a fost amputat, iar trupul pe care nu-l mai putea controla a fost așezat într-un scaun cu rotile.

Ceilalți, norocoșii scăpați fără nimic grav – în afara șocului, desigur – avem parte de o adevărată tortură psihică. Suntem interogați împreună și separat, în încercarea de a se smulge de la noi adevărul. Până la un punct, spunem exact ce știm. Pe urmă, încep să vină întrebările menite să ne facă să ne îndoim de propriile relatări. Atunci îmi dau seama că nu avem cum să convingem lumea de verosimilitatea poveștilor noastre. Anchetatorii doresc doar să pună cap la cap mecanismul a ceea ce ei cred că e o acțiune subversivă, o încercare de lovitură de stat sau un atentat.

Unii dintre acoliți se încăpățânează să demonstreze că spun adevărul. Mai devreme sau mai târziu, clachează. Pentru că anchetatorii știu exact ce vor să afle. Eu o las mai moale. Încep să admit că lucrurile nu sunt așa de clare în mintea mea, că e posibil să fi fost subiectul unei manipulări. Am prezența de spirit să menționez episodul cu visele comune, iar Miguel confirmă că mă interesasem despre asta. În plus, nici eu, nici Cortes nu suntem înregistrați ca aparținători ai mișcării lui Swami. Serviciile secrete nu posedă înregistrări că am mai fi participat la slujbele lui; mai mult, există un apel de-al meu către Cortes, care datează cu puțin înaintea dispariției noastre. Până la urmă, suntem lăsați în pace amândoi, considerându-se că am fost victime ale unei conjuncturi nefavorabile, că nu avem nimic de-a face cu acel complot.

Pasul înapoi n-a fost doar prefăcătorie din partea mea. Oricum, prefer să nu mă gândesc la ce am trăit atunci, ci să cred că a fost un vis straniu, indus prin intermediul cine știe cărei mașinării ilegale deținute de Swami. La ce mi-ar folosi să știu că îngerii și demonii chiar există, dar că au o explicație rațională? Sau că, într-adevăr, un om își poate părăsi propriul corp,

accesând lucruri incredibile? Mi-ar spori frustrarea, anxietatea. M-ar aduce unde au purtat-o pe fosta mea prietenă experiențele mistico-religioase. E exact același lucru, doar că învelit într-un alt ambalaj.

Mai bine să evadez în lumea imaginară a Pământului, dorindu-mi să cred că a fost cândva reală. E o poveste frumoasă cu care creștem de mici. Una de care avem nevoie pentru ca viața să ni se pară suportabilă.

Nu ne trebuie alte vise. Nu ne-ar aduce decât frustrări.

Îl vizitez periodic pe Cortes. A fost pensionat pe caz de boală și se află internat într-un centru de asistență.

— Cum te mai simți? îl întreb de fiecare dată.

— Am avut și zile mult mai bune, îmi răspunde.

Mi se pare o întrebare stupidă – cum s-ar putea simți un bărbat în floarea vârstei, condamnat să rămână neajutorat pe toată durata vieții? Dar a devenit deja un ritual și cred că ne-am simți stingheri dacă nu l-am respecta.

Îi duc întotdeauna câte ceva – în general un baton energizant sau fructe de sinteză, uscate.

— Crezi că s-a rezolvat problema? mă întreabă la un moment dat.

— Cu ce? caut să mă eschivez.

— Cu nivelul acela prins în arcul yggdrasilului.

Ezit îndelung înainte să accept să-i răspund. Aș prefera să neg, așa cum am făcut-o în fața anchetatorilor și a mea.

— Sper, ridic din umeri.

— Se pare că, până la urmă, religia, metafizica, au dreptate dintr-un anumit punct de vedere. Există alte ființe – unele ne apar luminoase, altele... Chiar, cum ne-ar putea apărea cele aflate pe un nivel mai dens ca al nostru?

— Probabil că am simți că ne îngreunează într-un anume fel, ne fac mai... impuri.

Prefer să nu le spun lucrurilor pe nume. Exprimarea vagă, aluzivă, îmi dă impresia că e doar un joc, că nu e vorba despre o posibilă realitate pe care am refuzat s-o mai cred.

— Da, așa ar fi logic. Demoni, trage concluzia Cortes.

Stă pe gânduri un pic:

— Şi nici stările de ieșire din corp nu sunt doar o iluzie, vise alterate. Reprezintă o armonizare cu un alt nivel, prin intermediul yggdrasilului.

— Poate că însești visele reprezintă un mod în care tragem cu ochiul în acele lumi, interacționând la un anumit nivel.

— Crezi?

Mă scarpin pe gât.

— Prefer să consider că am fost victimele unui atentat pus la cale de Swami...

— Alejandro!

Tonul său e ferm, poruncitor:

— De bine, de rău, îți poți vedea de viață mai departe, chiar dacă ești zdruncinat psihic. Eu nu. Singurul lucru care mă ajută să rămân pe marginea prăpastiei fără să mă arunc în ea este gândul că m-am sacrificat pentru a ajuta o altă specie să supraviețuiască. Poate că am fost de folos chiar și omenirii...

Pentru mine, lucrurile stau tocmai pe dos. Mă uit în ochii lui, în care fermitatea se împletește cu nebunia disperării.

— Ai dreptate, cedez. Ai nevoie să crezi asta.

— Nu, Alejandro! Am nevoie s-o crezi tu. Pentru mine.

În colțul ochilor îi apare o lacrimă.

— Nu mă lăsa singur în asta, șoptește.

Îmi mușc buzele. Cortes îmi cere să renunț la coconul țesut în jur ca să mă protejeze și să mă afund din nou în abisul necunoscutului ce mă apropie de nebunie.

Trebuie să aleg dacă-l las pe el să se piardă sau îl țin strâns. Riscând să mă pierd pe mine.

Abonează și tu la revista **CSF**
un copil care iubește SF-ul!
Sprijină în felul acesta Programul **REÎNCĂRȚUIREA**,
de creștere a numărului de cititori în România!

Moartea lui Jenel

de Pompilian Tofilescu

Mă uit la cel din fața mea și mă întreb dacă nu cumva am făcut o mare prostie cheltuindu-mi ultimii bani pe câteva vorbe aruncate în vânt. Bine că e doar începutul lunii și chiria am plătit-o deja.

Mache, așa îi auzisem pe toți strigându-l, e deja la a treia bere, mi-a fumat jumătate din pachetul de țigări – ultimul – și tocmai și-a comandat a doua pizza, cu șuncă, salam și ciuperci – mare. Eu încă mai trag din prima bere, poate că ar fi trebuit să stăm înăuntru, la aer condiționat, nu la terasă, poate că așa aș fi evitat (sau aș fi întârziat cât mai mult) să mă lupt cu gustul ăsta scârbos de bere încălzită. Din păcate, fumatul e permis numai la terasă. Și aici, la masa cea mai apropiată de stradă – îmi dăduse de înțeles chelnerul – mirosul nu-i va deranja pe ceilați clienți (trecuseră luni, probabil, de când Mache și hainele lui văzuseră ultima oară apa). Din fericire, tot de aici pot să admir studentele ieșind de la universitate, cu fuste scurte și bluze transparente de vară, tot așteptând ca Mache să se hotărască, în sfârșit, să zică ceva.

Mă uit la trecătorii care străbat trotuarul de dincolo de gărduleț terasei, este evident cum își întorc privirea când ochii ni se intersectează, și încerc să-mi imaginez ce gândesc atunci când mă văd că împart masa cu un cerșetor.

„Eu știu unde s-a dus Jenel!" – îmi strigase Mache, cu câteva ore înainte, în timp ce priveam la trotuarul gol din fața băncii, încercând să mă conving că totul se sfârșise cu adevărat.

Adânc în sinea mea, refuzasem să accept că Jenel murise și mă agățasem de vorbele acelea cu un fir irațional de speranță. „Unde?" – îl întrebasem și-mi răspunsese mai întâi că-i e foame și apoi că ceea ce avea să-mi spună e mult prea important ca să fie discutat în mijlocul străzii.

☆ ☆ ☆

Jenel ocupase cimentul crăpat al trotuarului din fața filialei Băncii Naționale în urmă cu câțiva ani, cu ranița și pătura de tip militar, ponosite, destrămate pe alocuri de vreme și îmbâcsite de praf, cu o găletușă de 900 de grame de smântână, goală, cu care măsura generozitatea trecătorilor.

Devenise curând parte din peisaj, era de mirare cum nimeni nu catadicsise să-l gonească de acolo, nici poliția, nici paznicii băncii, nici ceilalți oameni ai străzii doritori de un vad mai bun.

Îl remarcasem în plimbările mele lungi prin oraș, în căutare de senzațional, de întâmplări demne de pus pe hârtie. Întâi îmi atrăsese atenția felul în care îi aținteа cu privirea pe cei care se opreau să arunce câteva monezi în găletușa de smântână, fix, fără să clipească. Apoi modul în care, în diminețile lungi și lenețe de vară, cu trecători puțini, ca să-și omoare timpul, desfăcea pătura pe care de obicei o strângea făcută sul la piept și o întindea lângă el, rămânând cu ochii cufundați în ea minute în șir, de parcă ar fi citit într-o carte.

Într-o zi, într-unul din momentele acelea, curiozitatea m-a împins să mă apropii de el și, ca să-l pot studia mai lesne, pe el și harta misterioasă ascunsă în țesătura destrămată a păturii, am aruncat în găletușa de smântână puținii bani pe care îi mai aveam în buzunar. Am crezut că o să-l surprind, însă chiar în momentul în care am dat drumul monezilor, a ridicat capul și m-a privit fix, fără să clipească, ca pe toți ceilalți.

„Foarte puțini sunt cei care mă privesc în ochi când îmi dau bani" – mi-a zis. „De parcă le-ar fi rușine de gestul ăsta. Tu ești printre ei. E oare generozitatea o slăbiciune?"

Nu am ştiut ce să-i răspund. M-am uitat în jos către obiectul curiozităţii mele. Aducea vag cu păturile din filmele americane de război. În afară de asta, nimic special, modelul obişnuit de camuflaj, alcătuit din linii şi forme aproape fractale, acoperite de pete şi îmbibate de praf.

„În pătura asta e scris trecutul şi viitorul" – a răspuns Jenel curiozităţii mele. „Nimeni nu cunoşte viitorul!" – i-am zis. „Extratereştrii îl cunosc"...

☆ ☆ ☆

— Jenel vorbea cu extratereştrii, zice Mache şi aproape sar de pe scaun, înecându-mă cu berea trezită din sticla pe care tocmai o dusesem la gură.

De unde naiba ghicise Mache ce-mi trecuse mie prin minte?

— Ce-ai zis? îl întreb, însă Mache pare din nou pe de-a-ntregul preocupat de pizza cu salam, şuncă şi ciuperci, pe care chelnerul i-o adusese cu câteva momente mai înainte.

☆ ☆ ☆

De atunci m-am mai oprit de câteva ori în dreptul lui Jenel, când mărunţişul din buzunar făcea mai mult de o bere şi un pachet de ţigări, i-am înfruntat privirea în timp ce lăsam diferenţa să cadă în găletuşa de smântână, fără să mai schimbăm vreo vorbă. După un timp, curiozitatea, roasă de senzaţionalul celorlalte întâmplări pe care oraşul nu înceta să le ofere, s-a dus.

Asta până în urmă cu câteva săptămâni, când am văzut ranita şi pătura de tip militar stând singure pe cimentul crăpat al trotuarului din faţa băncii. Jenel mai dispăruse şi înainte, uneori pentru o zi sau două, alteori cu săptămânile, niciodată însă lăsând ceva în urmă, locul lui fiind luat invariabil, de parcă s-ar fi înţeles între ei, de Mache. De data asta era altfel. De data asta ranita şi pătura cu fractali străjuiseră trotuarul câteva zile la rând, fără ca nimeni să le bage în seamă. Apoi apă-

ruse Mache, așezându-se cu mâna întinsă pe ciment, însă nu în același loc, ci câțiva metri mai departe, de parcă s-ar fi temut de ele, de parcă pătura cunoscătoare de trecut și viitor ar fi fost protejată de blesteme, de parcă rănița prăfuită ar fi fost doldora de boli și miasme. Apoi, alte câteva zile în care nimeni nu se atinsese de lucrurile lăsate în urmă de Jenel, nici paznicii băncii, nici măturătorii stradali, nici mulțimea care călca pe lângă ele de parcă n-ar fi existat. Doar soarele și ploaia de vară, praful, mirosul de benzină și zgomotul străzii, ținuseră de urât răniței și păturii militare lăsate acolo de Jenel.

Până la urmă, convins că Jenel n-avea să se mai întoarcă și mânat de curiozitate, aceeași curiozitate care mă determinase să intru în vorbă cu el (și speranța că dispariția lui avea să se dovedească suficient de misterioasă încât, pusă pe hârtie, să îmi aducă măcar chiria pe o lună) mi-am luat inima în dinți și m-am apropiat de ele, îngenunchind în fața răniței, cu gândul de a cotrobăi prin ea.

„Bă băiete, stai bă potol!" – a strigat la mine Mache.

M-am uitat întrebător la el.

„Io de-aș fi în locul tău, nu le-aș atinge".

Ce molime, ce rele ascundea, ce Cutie a Pandorei era rănița lui Jenel?

„Ce vrei, mă?" – i-am zis. „De ce să nu le-ating?"

„Du-te și vorbește cu alde Lanternă."

Lanternă era șeful uneia dintre cele mai faimoase clanuri de țigani din oraș, pe vremuri făcuse bișniță cu valută și plasase curve la străini, acum lua taxă de protecție de la jumătate din magazinele și restaurantele din centru și-și însușise cu japca vreo câteva din casele vechi, boierești, naționalizate în trecut de comuniști și ajunse, între timp, ale nimănui. Într-una dintre ele, într-o cămăruță la demisol, la capătul unui gang întunecos, trăia Jenel. O mie de euro pe lună pentru un pat, o masă caldă pe zi, protecție și locul de la bancă, îmi explicase Mache. Ușor de înțeles acum de ce lucrurile părăsite pe marginea străzii stătuseră atâtea zile fără ca nimeni să le atingă.

Cumva, întâmplarea făcuse să-mi intersectez drumul, o dată sau de două ori în trecut, cu Lanternă. Știa că sunt „de la ziar", un nimeni până la urmă pentru el, dar un nimeni care, în anumite circumstanțe, ar fi putut deveni folositor. Știam și eu unde își petrecea cea mai mare parte din timpul zilei, învârtind „afaceri" într-un separeu, la o cramă din centrul vechi, și nu mi-a fost greu să-l găsesc. Într-adevăr, Jenel nu se mai întorsese în cămărița lui de ceva zile, nu mai apăruse să mănânce, „mare pagubă!", și nu mi-a fost greu nici să-l conving pe Lanternă că chiriașul său n-avea să se mai întoarcă niciodată. Iar cum luna al cărei sfârșit se apropia era plătită deja, am obținut dreptul să moștenesc bunurile lăsate în urmă de Jenel.

Pătura am aruncat-o în primul tomberon. Chiar dacă ar fi conținut cândva viitorul și trecutul, ploaia și vântul și praful și soarele le spălaseră la fel de repede cum ar fi spălat pătrățele desenate cu cretă din șotronul copiilor. Conținutul raniței l-am răsturnat câteva ore mai târziu în mijlocul garsonierei. Un mănunchi de rufe murdare, o carte de identitate pe numele Ioan Pop, a cărei poză arăta (cu puțină imaginație) un Jenel bărbierit, tuns, spălat, îmbrăcat la costum și cravată și cu vreo douăzeci de ani mai tânăr, un număr relativ nou din *Space Science Reviews* și unul din *New York Times*, un maldăr de hârtii șifonate acoperite cu șiruri de simboluri și numere fără sens (arătau a ecuații, dar un absolvent de filologie ca mine n-ar fi putut avea niciodată pretenția să le înțeleagă) și două tăieturi îngălbenite din ziar, în engleză.

Într-una din ele se anunța o iminentă realizare a unui grup de cercetători de la NASA, în încercarea de a stabili o comunicare instantanee între obiecte aflate la mare distanță în spațiu. Studiul durase câțiva ani și se baza pe fenomenul de inse- parabilitate cuantică. Autorul articolului nu se ferea să folosească tot felul de aprecieri grandioase: descoperire revoluționară, cea mai mare realizare a fizicii moderne aplicate, premiul Nobel... În mijlocul paginii se alfa o poză a unui bărbat încă tânăr, îmbrăcat în uniformă NASA, Dr. John Popp, șeful echi-

pei de cercetători. Chipul bărbatului, în tăietura de ziar mototolită și ștearsă de vreme, aducea vag (sau poate era doar o părere, poate era doar asemănarea pe care tinerețea o aduce de multe ori cu ea) cu Ioan Pop cel din cartea veche de identitate.

Cealaltă tăietură, mult mai scurtă, anunța că aceeași cercetare fusese întreruptă brusc, finanțarea retrasă, iar rezultatele, oricare ar fi fost ele, îngropate pentru totdeauna în arhivele secrete ale guvernului. Motivul nu fusese făcut public, dar se presupunea că echipa deviase de la scopul inițial și folosise fondurile, echipamentul și laboratoarele care li se puseseră la dispoziție, pentru studii în interes personal.

Ori îmi imaginasem toate acestea și eram pe cale să mă trezesc din beție în nădușeala unei după-amieze de iulie, ori Jenel găsise undeva ziarele acelea și, din cauza asemănării de nume, în nebunia lui, începuse să se identifice cu cercetătorul american, ori pur și simplu realitatea luase la mișto orice logică și cerșetorul care își petrecuse ultimii ani pe cimentul crăpat din fața Băncii Naționale era cu adevărat doctor în astrofizică.

„Un nenorocit, domnu' ziarist, un nemernic și-un neisprăvit! Și-a bătut joc de el și de familie. Și-a lăsat nevasta și copilul pe drumuri. De el putea să-și bată joc cum vrea, că pe nimeni nu-l interesa, da' copilașul ăla, de-abia îl luase la școală?! Eu am știut că e un nenorocit de cum l-am văzut și toată lumea, că nu-i așa, doamna Florentina, că e băiat deștept, a fost savant în America, a fost dat la ziar, a făcut grămezi de bani... Savant pe dracu'! Numai când îl vedeai cum se uita fix în ochii tăi când vorbea cu tine, cu ochii ăia de nu se mișcau și nu clipeau deloc, parcă nu era om. Ca să fii savant trebuie să fii om deștept, nu așa. Dat la ziar, pe dracu'! Poate că se-mbătase și sărise la bătaie pe stradă, de-aia a fost dat la ziar. Eu la toți le-am zis că e un neisprăvit. Toată lumea a zis că e plin de bani când a venit și a cumpărat vila aia de peste drum. După aia a construit gardul ăla înalt de doi metri, să nu vadă nimeni ce e la el în curte. A avut bani pe dracu'. Când și-a dat nevasta și copilul afar' din casă și a dispărut (a zis că trebuie să lase casa goală, să aibă ex-

tratereştrii unde trage când or veni), iar nevasta l-a dat în judecată pentru partea ei, s-a dovedit că vila nici măcar nu era pe numele lui. Era pe numele unei firme or a unui oengeu din ălea cică din America. Cred, de-asta şi lumea proastă a zvonit că fusese în America. El în America?... care nici până la alimentară să ia pâine nu era în stare să se ducă? Dar eu tot cred că e ceva necurat la mijloc, domnu' ziarist. Din când în când poţi să vezi cum se aprind luminile noaptea în casă. Am încercat să aflu cine, dar la vârsta mea eu sunt o femeie serioasă şi cu bolile şi cu reumatismul pe care-l am nu pot să stau toată noaptea să pândesc. Apoi, mi-a fost şi frică. Dacă e spioni americani ori organizaţii d-alea care înfiază copiii să le ia organele? M-am dus şi la poliţie şi poliţia mi-a zis să mă potolesc, să nu mai reclam toţi vecinii, dar mie îmi pasă de ţara asta a noastră, aşa că, domnu' ziarist, dacă nu te superi dumneata, te rog eu frumos să dai la ziar să se facă o anchetă, să se dovedească ce nenorocit a fost, să-l bage la puşcărie şi să nu-l mai lase să cerşească (dacă zici dumneata că în ultima vreme s-a apucat de cerşit, aşa o fi, deloc nu m-ar mira) de la oamenii cinstiţi".

Mă dusesem să verific adresa înscrisă pe cartea aceea veche de identitate. Se afla pe una din bătrânele străzi ale oraşului, cu case cu ziduri solide, groase, de cărămidă, tavane înalte şi răcoroase, porticuri cu decoraţii sculptate şi curţi generoase, ascunse în umbra castanilor uriaşi, de-o vârstă cu strada, case care pe vremuri aparţinuseră negustorilor înstăriţi, înainte de a fi confiscate de comunişti, retrocedate şi vândute apoi oricui se arătase interesat şi-şi arătase buzunarele doldora de bani. La adresa aceea găsisem un gard înalt din ciment şi fier forjat, dublat de tablă zincată goasă, care nu lăsa să se vadă nimic din ce s-ar fi putut întâmpla în partea cealaltă. Încercasem de câteva ori la poarta încuiată, strigasem, bătusem în tabla gardului, totul în zadar, până când din casa de vis-a-vis ieşise femeia aceasta cu părul cărunt, aproape alb la rădăcină, cândva vopsit într-o nuanţă roşcată, îmbrăcată într-un capot albastru cu flori mari, galbene, decolorat de spălări. Se recomandase doamna

Florentina. Îi spusesem că sunt de la ziar și că fac o investigație legată de clădirea de peste drum.

Am mai întrebat-o dacă știe unde locuiește acum soția lui Pop. Nu știa, însă biata femeie mai venea și acum, după atâția ani, din când în când, să se plimbe pe strada aceea – copilul crescuse și se dusese și el în cele patru vânturi – se oprea în dreptul porții încuiate și privea cu ochii în lacrimi către locul în care își petrecuse poate cei mai frumoși ani ai tinereții.

Da, văzuse luminile aprinse în casă de curând, poate nici două săptămâni nu trecuseră, nu, nu-și amintea exact ziua (e posibil să se fi întâmplat chiar în noaptea dispariției lui Jenel), de atunci nu se mai aprinseseră și nimeni nu intrase sau ieșise pe poarta închisă, da, era sigură de asta, semnul pe care îl pusese la poartă era încă acolo.

După întâlnirea cu doamna Florentina, am mai așteptat câteva zile, pândind trotuarul cu ciment crăpat din fața băncii, cu speranța absurdă că Jenel se va întoarce, își va relua locul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, iar eu aveam să-i returnez ranița militară, poate să-i cumpăr o pătură nouă (dacă aveam bani, dacă nu, aveam să i-o dau pe-a mea, că mai era mult până la iarnă), aveam să-i cer scuze că îi cotrobăisem prin lucrurile personale și să-l conving să-mi spună povestea vieții sale.

Următoarele zile le-am petrecut dând târcoale serviciilor de urgență ale spitalelor din oraș, împărțind țigări paznicilor, făcând complimente asistentelor și folosindu-mi legitimația de presă ca să intru în vorbă cu doctori obosiți și blazați. La unul dintre ele fusese adus, dintr-unul din cartierele mărginașe, nu cu mult timp în urmă (data coincidea cu dispariția lui Jenel!) cadavrul unui om al străzii, desfigurat, probabil omorât în bătaie din lipsă de altă distracție, de vreo bandă de tineri. Poliția venise, făcuse fotografii, încercase în zadar să-l identifice, fusese ținut câteva zile la morgă și în cele din urmă trimis la crematoriu.

La poliție, ofițerul care se ocupase de cazul acela s-a prefăcut cât a putut de bine că ascultă cu atenție povestea dispariției

lui Jenel, mi-a mulțumit pentru ajutorul dat în investigație, a luat cartea de identitate și au pus-o la dosar. Comparată, fața desfigurată din poze putea fi a lui Jenel, putea fi a oricui altcuiva.

„Și dacă nu e Jenel?" – am întrebat.

Aproape că mi-a râs în față.

„Așa sunt ăștia, măi băiete, vin și pleacă. Dacă nu pe Jenel ăsta al tău l-au ars la morgă, atunci să fie sănătos!"

Mi-a dat de înțeles că nu aveau să piardă timpul să continue să ancheteze dispariția unui cerșetor – „Nu se merită!" – însă puteam să păstrez hârtiile îngălbenite și hainele murdare (asta dacă nu mi-era frică c-o să mă umplu de păduchi).

☆ ☆ ☆

Cât valorează viața unui om al străzii, mulți au încercat să găsească răspunsul. Unii zic că nimic. Au fie nesimțirea, fie curajul să zică *nimic*, știind că vor fi puși la zid de opinia publică. Alții, mai ipocriți, ascunși în anonimatul opiniei publice, doar gândesc asta. Alții cred că viețile tuturor sunt egale, că viața unui cerșetor valorează la fel de mult ca viața mea sau a ta. Oare așa o fi? Alții măsoară valoarea existenței prin contribuția adusă societății. Un cerșetor e aparatul de măsură al omeniei noastre și prin asta ne îmbogățește pe fiecare, aduce valoare vieților noastre. E viața lui suma acestor valori?

Cred că nimeni nu s-a întrebat însă vreodată cât valorează moartea unui om al străzii. Nimeni până la mine. Mi-am cheltuit ultimele săptămâni și ultimii bani încercând să deslușesc misterul dispariției lui Jenel, ca să aflu, în cele din urmă, că totul se terminase cu o moarte așteptată. Acum mă întreb dacă reportajul la care lucrez va fi acceptat de vreunul din ziarele cu care colaborez, dacă o să-mi aducă suficienți bani ca să nu fac foamea până când orașul îmi va oferi din nou o întâmplare demnă de pus pe hârtie. Cum ziceam, bine că e doar începutul lunii și chiria am plătit-o deja.

☆ ☆ ☆

Ridic ochii de la țigara care se consumase singură între degete. Mache terminase pizza și berea și mă urmărea, de ceva vreme, probabil, cu privirea.

— Băi băiete, zice, orice om merită să fie fericit și io cred că Jenel e fericit acolo unde e. I-a așteptat toată viața. A vorbit cu ei mereu, de bune și de rele, au fost ca frații. I-au promis că vin și io cred că au venit și l-au luat cu ei. Jenel s-a dus acolo unde a vrut mereu să ajungă și mi-a lăsat mie locul lui pe lumea asta, ca să fiu și eu fericit.

Ilustrație de Cristian Păcurariu

Partidul Românilor Verzi

de Ciprian-Ionuț Baciu

1 - Pregătirile

Marius Ionescu își urmărea cu migală încasările din ziua precedentă; afacerile-i mergeau bine, iar firma care importa componente pentru noile implanturi biomoleculare se comporta de minune. Partenerii chinezi erau cât se poate de mulțumiți de volumul comenzilor sale, chiar dacă strâmbaseră inițial din nas în fața birocrației autorizațiilor de export, impuse de piața unică europeană, care se încăpățâna, ca întotdeauna, să mențină, pe cât posibil, standardele de calitate.

Lucrul acesta nu l-a împiedicat, însă, pe prosperul antreprenor Ionescu să caute furnizori pe o piață recunoscută pentru fentarea, la limită, a regulamentelor. Ionescu era apostolul prețurilor mici, cu care, nu de puține ori, și-a lăsat în offside concurența. Era omul oportunităților infinitezimale, valorificate întotdeauna fără scrupule sau cruțare, câtă vreme se menținea în cadrul permis de lege. De aceea își permitea cei mai scumpi avocați ai Timișoarei, noua și prospera capitală a Confederației Statelor Dunărene.

Marius Ionescu trecuse de 35 de ani, însă buclele negre-i dădeau un aer tineresc, întreținut de îmbrăcămintea business casual, mereu în culori deschise, prietenoase, și de silueta zveltă, la care ținea ca la ochii din cap, păstrată prin lungi plimbări matinale, desfășurate cu regularitate zilnică, pe malul Begăi. Îl aștepta o zi deosebit de grea, întrucât în weekend avea să se desfășoare Convenția Partidului Românilor Verzi, al cărui

membru devenise de aproape doi ani și al cărui președinte spera să ajungă, la finalul unor alegeri pe care dorea, cu ambiție nedisimulată, să le câștige. Glasul secretarei suave îl aștepta în spatele interfonului ce pâlpâia nerăbdător:

— Da, scumpo, un moment, să-mi salvez fluxul ăsta de numerar.

Domnișoara din spatele vocii care-l înnebunea în fiecare dimineață îi răspunse pe-un ton deopotrivă confidențial și languros:

— Domnul Oprescu întreabă, destul de insistent, dacă-l puteți primi.

— Da, într-un minut, draga mea. Poftește-l.

Tiberiu Oprescu era consilierul său personal pe probleme politice, cel puțin ca titulatură oficială. Copilăriseră împreună, absolvind același liceu de provincie, de unde ajunseseră în noua capitală a țării, integrată într-un sistem confederat pentru a putea cuprinde și Basarabia, cu aceeași dorință de afirmare. După anii universitari, însă, drumurile li se despărțiseră, Ionescu luând calea comerțului, iar Oprescu învârtindu-se în zona ONG-urilor și a politicilor publice. Oprescu fusese cel care îl sfătuise să se înscrie în Partid, în ton cu vremurile. Era, așadar, omul său de încredere, iar acum venise cu un vraf de mape la subraț, îmbrăcat la patru ace, într-un costum gri-închis, cu un aer deosebit de preocupat.

— 'Neața, Bossulică.

— Măi Tibi, nu-mi mai spune-așa, ce dracu'. Dacă ne-aud ăștia la partid, am îmbulinat-o.

Bossulică era porecla lor comună, din liceu, când făceau mici învârteli cu microcipuri care dădeau senzații mai tari ca drogurile. Le învârteau pe sub mână, fără consecințe penale, pentru că implanturile nu provocau dependență, ca în cazul stupefiantelor. Totuși, luaseră câteva amenzi împreună, în cuantum nesemnificativ față de câștigurile reale pe care le făcuseră în adolescență, însă eventualele costuri de imagine îl nelinișteau pe Ionescu în prezent, când poza în afacerist de succes, integru

și adânc preocupat de soarta Planetei. Spera să nu-i fi scormonit nimeni în trecut, oricum, nu acum, în prag de alegeri, deși el exact asta făcuse în ceea ce-l privea pe contracandidatul său. Ori, cel puțin, încercase să o facă. Răspunsul se afla în mapele studiosului său prieten și consilier.

— Ce noutăți avem?

— Păi, în primul rând, iar asta e vestea cea mai bună, ați rămas singurii candidați.

Ionescu se lăsă grav pe spătarul scaunului din piele ecologică:

— Să înțeleg că n-a îndrăznit nimeni să mai concureze, crezând că nu sunt șanse reale de reușită în fața lui Brusture?

Oprescu râse larg:

— Da, am gândit-o ca la carte, răspândind zvonurile astea că Brusture va fi singurul candidat, că oricum lumea e chitită să-l voteze pe el, că nimeni din Biroul Local nu are anvergura lui.

— Da, da, cercetătorul cu softul copacilor păcii. Așa, și?

— Păi, na, ce să mai zic, a fost o lovitură de maestru. Nu credeam, Bossu..., ăăh, Șefu'...

Ionescu dădu plictisit din mână:

— Și Șefu' sună ca dracu'.

— ... mă rog, nu-mi vine să cred că nu s-a mai înscris și altcineva în afară de voi. Și, într-adevăr, e bine că Andreea a reușit să depună dosarul de candidatură cu jumătate de oră înaintea termenului limită. Dacă o făceam cu o zi mai devreme, foarte probabil să se mai fi înscris și alții, măcar să-ți facă în ciudă. Așa, i-ai lăsat pe toți cu chiloții în...

— ...lasă, spune-mi ce facem cu Brusture? Mă rog, până una-alta, hai să bem, suntem finaliști.

Apăsă interfonul cu un aer sastisit, prosper.

— Andreea?

Iarăși tonul înnebunitor al secretarei:

— Da, Marius.

Și-o imagina cum îi pronunța numele, cu buzele pline, în... Scutură repede din cap, astfel de gânduri trebuiau păstrate

pentru dormitor. Acum trebuia să vadă hârtiile tovarășului său de blestemății. Avea nevoie de inspirație și tărie.

— Te rog, două pahare, un whisky la gheață și tone de cola. Apoi te poți duce, e vineri seara și nu vreau să sufere al tău din cauza mea. Nu mai mult decât e nevoie, adăugă, țuguind buzele, de parcă ar fi rostit un cod înțeles numai de ei.

La scurtă vreme după ce silueta de viespe a secretarei părăsi încăperea, biroul afaceristului se umplu de hârtii și poze. Meticulos, Oprescu își scoase agenda voluminoasă, unde avea notate tot soiul de amănunte despre viața și opera domnului Cristian Brusture, cercetător de gradul I pe probleme de bioetică și biotehnologie la Institutul de Științe Arboricole, afiliat Universității.

Brusture fusese cel care revoluționase managementul spațiilor verzi, patentând o aplicație care asocia fiecărui copac din oraș un indicator economic. Minunăția se întâmplase cu 5 ani în urmă, când, în anul de grație 2040, România, redenumită acum Confederația Statelor Dunărene, își luase un angajament serios, alături de celelalte națiuni ale Coaliției conduse de Greta Thurin, să ducă până la capăt revoluția verde, necesară pentru refacerea planetară a climei.

Membru încă de la fondarea Partidului Românilor Verzi, în anul 2019, cu o vechime, practic, în partid de peste 25 de ani, Brusture se dovedise mai degrabă un individ retras, preocupat de lucruri concrete și de traiul ecologist pe care oportuniști precum Ionescu nu încercau decât să-l mimeze. A lăsat mereu partidul pe planul doi, în urma carierei academice de cercetare, prioritară.

Deși un individ mai degrabă retras, din punct de vedere social, reprezentase întotdeauna un punct de vedere care nu putea fi ignorat, mai ales din cauza realismului și al bunului simț, în ton cu vremurile. Sfaturile sale și conduita sa creaseră din Partidul Românilor Verzi una dintre primele formațiuni care susținuseră agenda curajoasă a Gretei Thurin. Datorită acestei poziționări politice vizionare, președintele PRV, un co-

laborator apropiat și prieten de familie al cercetătorului Brusture, fusese cooptat de către doamna Thurin în echipa ei de consilieri de la Bruxelles. De aici și postul vacant de președinte, pe care Ionescu și-l dorea cu atâta ardoare.

Cei doi tovarăși de combinații terminară câteva rânduri de tărie, fără a da semne că se apropie de vreo concluzie.

— Și zici că nu știe nimeni de amenzile alea?

— N-are nimeni nicio treabă cu daravelile noastre. Ce-a fost, a fost. Și dacă se află, ce?

— Da, mă, dar nu dă bine. Ai idee cât mă costă să mă încadrez cu toate firmele în bugetul de carbon al nebunei de Thurin? Dacă o mai țin așa încă jumătate de an, o să-mi pară rău de toată aventura asta cu politica. Nu știu de ce dracu' nu m-am înscris și eu la socialiști.

— Păi trebuia să renunți la firme și la orice fel de asocieri, n-am mai discutat capitolul ăsta?

Ionescu se duse la frigider, de unde scoase încă un flacon de cola, o sticlă pântecoasă de 2 litri.

— Sper să nu le treacă vreodată prin cap să interzică și otrava asta. Turnă generos peste gheață și whisky. Așa, unde rămăsesem?

— Păi, ziceam de Brusture, că nu i-am găsit nimic legat de colaborarea cu Securitatea. Ți-am zis că era prea tânăr să mai apuce vremurile alea, chiar dacă acum e în prag de pensionare.

— De-ar pleca, dracului, odată la pensie, să ne lase pe noi cu socotelile noastre, răbufni Ionescu înciudat, aplecat deasupra documentelor înșirate pe biroul voluminos din nanofibră, care imita lemnul. Băi, dar chiar nu-i găsim nimic?

— Nimic, Șefu', ăăăh, scuze, Marius.

Ionescu luă abătut între degete o poză, care-l înfățișa pe Brusture, tânăr, zbierând isteric la niște jandarmi, în Piața Operei.

— Aici ce dracu' făcea? Amenzi a luat?

— A luat, dar nu-s ca ale noastre. Poza aia e din 2014, de la un miting pentru salvarea Roșiei Montane.

— Ah, da, cu cianurile din Apuseni, îmi amintesc vag. Se mai și predă la istorie, de parcă au făcut vreun mare rahat. Aici?

Ținea în mână o altă poză, înfățișându-l pe Brusture într-o poziție războinică, de gherilă urbană, echipat cu o mască de gaze, de parcă era pus pe bătut jandarmi.

Oprescu răspunse necăjit:

— Aici e de la un miting din 2023, pentru calitatea aerului. Atunci i-au convins pe ăia cu anvelopele să relocheze producția în Bulgaria și la noi să rămână numai cu partea de IT și design industrial. A fost prima victorie pe plan local a PRV-ului.

— Da, deci nicio șansă să-i găsim ceva. Da' la ce dracu' ai adus pozele astea, dacă nu ne ajută la nimic? Numai să-mi fac sânge rău?

Consilierul se retrase într-un colț al camerei, în apropierea ferestrei.

— Nu știu, poate ne apare vreo idee...

Patronul luă o altă poză. La interfon, portarul ceru, respectuos, permisiunea să plece, pe care Ionescu i-o acordă, pe un ton politicos, însă mecanic.

— Asta?

De data aceasta Brusture, echipat cu o căciulă neagră, ce aducea a cagulă, stătea cocoțat pe unul dintre pilonii fântânii de la Domul Catolic, din Piața Unirii, răcnind ceva într-o portavoce pe care se vedeau însemnele galeriei ultras a echipei de fotbal Politehnica Timișoara.

Oprescu se apropie cu gesturi ce se voiau precaute, apoi verifică în Rețea, pe consola personală.

— O manifestație din 2015, împotriva gazelor de șist.

— Păi și portavocea, cagula, ultrașii?

— Primiseseră sprijin de la galerie, răspunse Oprescu, consultând istoricul evenimentelor de-atunci, așa cum i-l arătau rapoartele consolei. Întreg județul se coalizase împotriva ălora, în special agricultorii. Au și făcut un referendum local pentru interzicerea, în Timiș, a exploatării hidrocarburilor prin astfel de procedee neconvenționale.

Ionescu își pocni degetele, din ce în ce mai iritat.

— Dracu' să-l ia de activist, mama tuturor răniților. De unde a avut ăsta timp să protesteze pentru toate căcaturile, că eu în facultate am lucrat până m-a luat dracu', să-mi plătesc toate angaralele. Mama lui de parazit, cu toți munții și aerul, sfinții, gazele de șist și pădurile mă-sii cu tot.

Se enervase de-a binelea. Una dintre sticlele goale de Cola primi un șut, poposind în perdea. Nu se sparse nimic, datorită nanopolimerilor.

Oprescu nu găsi altceva mai bun de făcut decât să toarne sare pe rană:

— Am și niște poze de la un miting pentru oprirea defrișărilor ilegale.

Afaceristul începu să se scarpine în cap, nevrotic:

— Asta-mi mai lipsește, să-l văd îmbrățișând copaci în studenție. De ce nu s-a legat dracului de vreun excavator, să fi crăpat și să fi scăpat de el?

Imaginile, de data aceasta, erau atipice. Nu mai înfățișau un Brusture luptător, dușman neînduplecat al poluatorilor, ci un individ degajat, pus pe șotii. Într-una dintre poze purta un tricou negru, imprimat cu imaginea unui Brad Pitt în floarea vârstei, însoțit de o pancartă pe care scria, cu litere de-o șchioapă: *Nu tăiați cel mai frumos Brad din lume*. Deși legendarul actor trecuse de optzeci de ani, îndemnul era unul comic, chiar și acum, trebui să recunoască Ionescu, rânjind nervos. Apoi dădu peste ceea ce putea fi unica lui salvare:

— Tibi, cine-i asta?

În imagine, Brusture, la un alt protest, zâmbea alături de o domnișoară brunetă, îmbrăcată simplu, în blugi și hanorac. Țineau amândoi câte o jumătate de brad din carton, colorat verde, alcătuind împreună un copac. Ionescu nu prea înțelegea îndemnul ecologist, însă gândurile și speranțele începeau să-i alerge cu viteza și instinctele de oportunist care nu-l trădaseră niciodată.

Oprescu se uită lung la poză, apoi își consultă dosarele, degetele lovind cu îndemânare tastatura consolei.

— Un moment, să-mi confirme și Rețeaua. Așa. Domnișoara este Roxana Mazilescu, iubita din studenție și apoi partenera de viață a contracandidatului nostru.

2 – Întâlnirea

Luă metroul până la Sala Sporturilor, pentru că dorea să se bucure și el, alături de timișoreni, de noua linie ce unea Universitatea de ansamblul Openville, trecând pe sub canalul îndiguit al râului Bega. O minune a tehnicii, fără îndoială, pe care echipa managerială a noii Capitale, susținută în consiliul local și de PRV, datorită sfaturilor sale, o putea trece, liniștită, în seria realizărilor de care puteau să fie cu toții mândri.

Metroul timișorean, construit între 2027 și 2030, în inelele eliberate ca urmare a regândirii traseului căilor ferate, se ramifica pe sub centrul orașului, legând astfel spațiile universitare de centrul comercial. Orașul alesese o strategie inteligentă de orientare către industriile nepoluante, vizionarism care-l propulsase în topul opțiunilor pentru capitala noului stat românesc. De asemenea, în ultimii ani, datorită calității crescute a vieții, orașul avea să preia o parte a instituțiilor europene, la presiunea și dorințele nonformale aparținând mai multor funcționari europeni, dornici de mai puțină aglomerație. Timișoara rămânea un oraș cochet, în comparație cu capitalele importante ale Vestului, în mare parte și datorită eforturilor sale de activist civic și de mediu ai revoluționarilor ani '20-'30. Atunci, datorită unor lideri dedicați cauzei, precum Greta Thurin, oamenii evitaseră, la limită, colapsul global al ecosistemelor.

Și iată-l acum, el, Cristian Brusture, ajuns la venerabila vârstă de 70 de ani, în postura de a i se propune funcția de președinte al Partidului Românilor Verzi, funcție pe care, se știa bine, nu și-o dorise niciodată. Și mai avea atâtea lucruri de făcut: să lase o echipă consolidată la conducerea Institutului, să finalizeze parteneriatele pe cercetare biomoleculară începute la Universitate, să extindă aplicația de monitorizare a copacilor și pe

arealele din Asia, cu funcționalități ale costurilor economice aplicate specificului de prin părțile acelea. Cum să se oprească acum din toate aceste activități?

Da, știa că o asemenea responsabilitate, de președinte al unuia dintre partidele de avangardă ale țării, avea să îi aducă o și mai mare autoritate, cu influență inclusiv asupra pozițiilor cheie din statul român. Dar să lase acum proiectele care-i solicitau toată energia, pentru a intra în combinațiile și intrigile de partid? Și-apoi, ce era cu nefericitul ăla de se înscrisese la candidatură în ultimul moment? Cum de-l lăsaseră, cu atât de puțini ani la activ, ca membru? Ce făcuse ăla, cum îl chema?, Ionescu parcă, să merite o dezbatere, la rang de egalitate, cu el, un cercetător cu zeci de ani de experiență în spate?

Sala Sporturilor îl întâmpină majestuoasă, în străluciri de nanofibră și multă verdeață. Ceru pentru sine doar un pahar cu apă, îndepărtând, imperial, grămada de admiratori venită să-i strângă mâinile, în băi spontane de mulțime. Ura fastul și ipocrizia; nu voia decât să se întoarcă, în seara aceea, cât mai repede, la specificațiile aplicației ce optimiza beneficiile economice ale copacilor.

Urmară ceva clipuri standard de prezentare. Apoi, așa distras cum era, se trezi provocat, la pupitru, de mediatorul dezbaterii. Acesta era unul dintre oamenii mai vechi ai organizației locale, un bărbat voluminos, trecut de 40 de ani:

— Domnule Brusture, dacă aveți întrebări pentru contracandidatul dumneavoastră?

Îngăimă, de complezență, un răspuns apatic, apoi dori să afle dacă domnul Ionescu avea studii superioare, *avea,* dacă lucrase în facultate, *lucrase,* ce făcuse după absolvire, construise, din nimic, se pare, o poveste de succes legată de mărfuri obscure aduse de prin China și alte bălării care, își spunea cercetătorul, n-aveau să prindă decât la vreo 2-3 fraieri din sala umplută până la refuz. Apoi veni rândul nimicarniței să ia cuvântul.

— Domnule Cristian Brusture, în primul rând trebuie să vă mărturisesc că este o mare și neașteptată onoare pentru mine

să mă regăsesc în selecta dumneavoastră companie. În al doilea rând, trebuie să vă mulțumesc, atât în numele partidului, dar, mai ales în nume personal, pentru anii, zeci la număr, de activitate în serviciul țării și al orașului. Simt nevoia să vă transmit aceste lucruri, înaintea dezbaterii propriu-zise.

— Mulțumesc, domnule Ionescu, răspunse cercetătorul, privind cu mirare silueta firavă din fața sa, cu păr negru și creț, buze crude și nas mic, încadrat de niște obraji palizi. Costumul lucios îi dădea un aer de investitor prosper. *Ce ipocrit*, continuă în sinea lui cercetătorul. *De unde-o fi răsărit și nemâncatul ăsta?*

— Domnule Brusture, continuă contracandidatul, am studiat împreună cu echipa mea de campanie întregul dumneavoastră istoric de activist civic și de mediu, care, trebuie să mărturisesc, este unul impresionant, și nu pot decât să vă aplaud, invitând sala să facă același lucru.

Oamenii se ridicară în picioare, ropotele durară minute în șir. Alegerea avea să fie, se pare, o simplă formalitate, însă domnul Brusture se temea să nu fie ceva ascuns în comportamentul binevoitor al interlocutorului său, ceva care să trădeze niște motive și o strategie care să-i scape înțelegerii sale.

Apoi, domnul Ionescu solicită, pe un ton deosebit de respectuos, detalii despre studenție, perioada postuniversitară, primele colaborări la Institut și despre implementarea aplicației care îl făcuse celebru. Răspunse întâi amabil, apoi din ce în ce mai entuziasmat. Oferi tot soiul de amănunte, inclusiv despre perioada primilor ani de după terminarea studenției, când participase la proteste alături de Roxana și dusese un trai ecologist. Timpul dedicat întrebărilor se apropia de sfârșit și nu dorea decât să vadă finalizată această formalitate a unor alegeri în care până și contracandidatul său îl ridica în slăvi.

— Și totuși, e un lucru pe care noi, întreaga noastră echipă de campanie, nu îl înțelegem, domnule Brusture. De câteva zile ne muncim creierii să pricepem cum, în mijlocul unei vieți dedicate ecologiei și al controlului emisiilor de carbon, dum-

neavoastră, ferit de ochii lumii, ați continuat în obiceiurile și stilul de trai care ne-a dus în pragul apocalipsei climatice...

Sala percepu prima atacul și printre cei prezenți se răspândi un murmur slab. Cercetătorul întrebă nesigur:

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți?

— Păi aicea scrie, în Registrul Rutier 2022-2023, că ați continuat să fiți proprietarul unui autovehicul. Vă plăceau excursiile la țară, domnule Brusture, să *împuțiți* cu noxe pădurile patriei, pentru care, de ochii lumii, demonstrați în piața publică?

De data aceasta, tonul contracandidatului deveni sarcastic; rumoarea crescu în sala de conferințe.

— Ce mașină? Nu-mi amintesc... adică... da, am avut un Chevrolet, la un moment dat, prima noastră mașină de familie, dar... Nici nu mai știu...

— Păi aicea scrie, domnule Brusture, că ați continuat să o conduceți și în perioada prohibiției, adică după 01 septembrie 2021, când în România s-au interzis mașinile pe combustibili fosili. Mă rog, amenzile erau modice, din cauza lobby-ului ordinar practicat de companiile de petrol, dar asta nu v-a împiedicat să vi le asumați și să le plătiți, domnule Brusture, pe spinarea copiilor noștri, în dispreț pentru aerul și viitorul lor.

Nu știa ce-l scotea mai tare din sărite, impertinența acelui limbric cu microfon sau tăcerea apăsătoare a sălii, care îl adulase cu puțin timp în urmă. Și ce se întâmplase cu mașina aia nenorocită? N-o dăduse Roxanei, imediat după divorț? Da, da, la ea rămăsese, probabil nu făcuseră la timp partajul sau actele de donație, cine ar mai fi știut acum, trecuseră mai bine de 20 de ani.

— Dar, domnule, stați să vedeți, mașina a fost a soției, n-am condus...

— Eh, n-ați făcut, n-ați dres, nu știți. Scrie totul aici, domnule Brusture, la dosar: inspecție tehnică periodică, asigurare, revizie tehnică la reprezentanță.

— Dar a rămas la fosta mea soție, nu m-am mai atins de mașina aia de **căcat**!

Sala, consternată, începea să-i arunce priviri ostile. Și moderatorul, care găsi de cuviință să intervină, admonestându-l:

— Domnule Brusture, vă rog să păstrați un ton și o exprimare adecvate acestei dezbateri deosebit de solemne și de importante.

Ceea ce urmă se petrecu de parcă ar fi fost un vis; smulse firele microfonului și părăsi clădirea fără alte explicații. Avea să rămână simplu membru de partid și să-și vadă de liniștea și de proiectele sale. În definitiv, la ce-l chemaseră, la ce se milogiseră de el să candideze, să *accepte* funcția de președinte? Ca să-i scormonească un nima'n drum prin actele de divorț și să-i scoată tot soiul de vini închipuite? Ce era el, să se lase terfelit de o canalie? Și asta în văzul tuturor, niște ingrați dispuși să creadă atât de ușor tot felul de baliverne, în pofida unei vieți întregi pusă în slujba binelui lor și al celui comun?

Sictirit, închise telefonul și se retrase în studiu. Urma să dispară câteva luni din viața publică. Nu avea să dea socoteală și explicații nimănui, aveau să își dea seama și singuri de onestitatea lui. Se strădui să-și aducă aminte dacă-i veniseră vreodată amenzi datorită acelui Chevrolet prăpădit și dacă da, cine le plătise, el sau Roxana, care le primise în numele lui? Avu un impuls să o sune, dar se auzeau destul de rar. Până la urmă, orgoliul birui, lăsă terminalul deoparte și alungă incidentul, dorindu-și să-l facă uitat cât mai repede.

3 – *Președintele*

În sala de ședințe a firmei, paharele se goleau cu repeziciune. Ultimii invitați plecaseră, inclusiv portarul și personalul parcării private. Rămăseseră numai Ionescu, Tiberiu Oprescu și secretara.

— Bossulică, ai fost grozav! Pot să-ți spun de-acuma așa, nu?

— Da, Bossulică, ne putem alinta cum vrei tu. Cinci ani, cât am mandatul de președinte, le-o zic de toate neamurile lor, nu mai au ce să-mi facă, îmi iau caii de la bicicletă.

Secretara interveni surâzând:

— Păi și un alt mandat nu mai dorești? Te mai alege careva dacă te aude că vorbești așa?

Patronul se lăfăia, victorios, în scaunul directorial:

— Ei, lasă, dulceață, că în public știu să mă abțin.

— Da, am văzut cu ce politeți l-ai asaltat pe fraierul ăla, interveni adulator Oprescu.

— Mă rog, nici nu știu dacă o să-mi mai doresc funcția asta la nesfârșit. A fost, așa, un capriciu. În plus, o să fie distractiv când se vor face listele pentru Parlament, apoi combinațiile alea cu miniștrii. Dar, hai să mai desfacem încă un whiskan. Andreea, mai e gheață? Verifici, te rog?

Secretara se îndreptă spre refrigerator, cu umblet de gazelă. Marius Ionescu perora, fixând un punct în tavan, ca pentru sine, de parcă vorbea cu propria statuie de aur și marmură:

— Apoi ne va fi mai ușor cu contractele. Și cu concediile alea din Mediterana. Acum, dacă s-au mai redus emisiile de carbon, poate avem o șansă și cu reluarea zborurilor intercontinentale, mi-e dor de-un trip cu avionul până în America. Sau poate ne mutăm cu tot cu sediu la Bruxelles, să investim în intermedierile cu certificate verzi. Of, Doamne, atâtea posibilități. Andreea, mai avem gheață? Hai, că apoi vreau să dăm o fugă până la Bigăr, la cascadă. Să tragi, te rog, mașina. Nu degeaba am făcut eforturi să o trec pe numele lu' mă-ta. De-acum, nici nu mai are sens să mă feresc de ochii lumii.

Antilopa aduse încă o sticlă, apoi i se strecură, supusă, în poală. Domnului Oprescu i se bulbucară ochii, pentru că nu bănuise niciodată că era ceva intim între ei, deși flirtau adesea în cadru restrâns, în prezența persoanelor de încredere.

— Hai, Bossulică, nu-ți mai beli privirea. Nevastă-mea a aflat, oricum, de multă vreme și numai eu știu cât este nota de plată să mă lase dracu-n pace și să nu-mi facă vreo circotecă. Mă rog, ea-și vede de treaba ei și-mi crește copiii, noi, de-ale noastre. Hai noroc!

— Să ne trăiești, Șefu', o mie de ani, și noi pe lângă tine!

Un împrumut neobişnuit

de Daniel Ninoiu

Era vineri, nici nu se făcuse ora 10 şi Jax îşi trecuse în cont a doua cafea a dimineţii. Nu se simţea extraordinar de bine, era adormit şi cam fără chef, aşa încât număra în minte minutele care-l despărţeau de terminarea programului şi de mult-dorita odihnă. Abia aştepta să ajungă acasă şi să se întindă în patul lui imens, peste salteaua umplută cu gaz cald, apoi să recupereze din plin orele de somn cu care-şi era dator. Şi îşi dorea să doarmă cel puţin până duminică seara, un deziderat propriu, fixat doar prin estimarea oboselii cronice pe care o resimţea în toate fibrele corpului.

Noaptea trecută abia dacă apucase să rupă vreo două ore de somn, poate chiar mai puţin; dar aşa e când te afli la începutul unei vieţi ce se anunţă a fi strălucitoare: venise de puţin timp pe Atolul Phoebus, la marginea norului galactic, fiind delegat de Conducerea centrală a Băncii pentru o perioadă determinată, cât să pună acolo bazele solide ale unei dezvoltări de durată, să instruiască şi să evalueze personalul angajat şi să aducă Agenţia pe profit cât mai repede. Avea mână liberă şi multe destine care, într-o formă sau alta, intrau în contact cu el, depindeau de pixul său, de dispoziţia sa de moment.

Cafeaua din care gustase era atât de tare încât avea senzaţia că i se ridică până şi părul de pe cap. Asta pentru că Jax îşi dorise un expresso scurt, concentrat, care să-l ajute să perceapă cât mai difuz lumina celor doi sori, care-i invadase încăperea, strecurându-i-se până în cele mai ascunse unghiuri şi răftuleţe.

Încercase să coloreze geamurile, însă standardele bancare nu-l lăsau să le opacizeze la maximum, așa cum și-ar fi dorit, doar pentru motivul că, la nivel de Sucursală, acest lucru era considerat a fi non-profesional. Plus că întunericul l-ar fi tras imediat la somn, iar o clipă de somn într-o agenție monitorizată central în fiecare secundă i-ar fi adus o concediere în cel mai scurt timp, cu recomandare negativă pentru întreg sistemul de creditare cunoscut.

Problema cu boabele de cafea din comerț era una obișnuită la nivelul sistemului solar în care activa, proveneau doar de la câteva planete-satelit folosite strict pentru astfel de plantații: mașinăriile le cultivau pe un sol argilos și nu arid, așa cum nu se mai găsea nicăieri în Galaxie, evident, cu respectarea strictă a tuturor recomandărilor Uniunii Galactice, așa că Jax se vedea nevoit să caute cafeaua de calitate, sălbatică, provenită din solul arid și nisipos, prin diverse magazine obscure, care aveau relații comerciale cu celelalte sisteme Galactice și pentru care nu băga mâna în foc că nu s-ar ocupa și cu marfă de contrabandă. Iar acum tocmai își savura cafeaua albă-cameleon de pe Seca și prăjită pe Cellinarium, cea cu vulcanii încă activi, o cafea care își schimba culoarea și concentrația odată ce intra în contact cu papilele gustative ale băutorului. Iar în funcție de glicemia acestuia, pe care o detecta direct din salivă, cafeaua de pe Seca avea abilitatea de a deveni fie mai dulce, fie mai amară.

Recuperarea fizică după o noapte agitată, petrecută în compania splendidei Rosamunda, una din casierițele băncii, o femelă din rasa bajorană, ajunsă cu serviciul pe Phoebus, cam la trei generații după intrarea Bajorului în Confederație, se dovedea a fi extrem de anevoioasă. Și asta pentru că, știe toată suflarea masculină din lumile cunoscute ale Galaxiei, femelele de pe Bajor sunt extrem de afective, dar mai ales active și extrem de implicate sexual, respirând senzualitate prin toți porii și antenele corpului; odată ce aveai norocul de a fi acceptat pe teritoriul intim al vreuneia dintre ele, trebuia să te aștepți la lucruri deosebite, la satisfacerea tuturor fanteziilor sexuale pe

care încă nu știai că le ai, urma să te simți dinamitat din interior și stimulat să dai ce e mai bun în tine, să devii un mascul care se autodepășește. Decontul unei astfel de aventuri, însă, avea să fie extenuarea fizică totală și o recuperare anevoioasă, fiindcă rămâneai stors de vlagă ca o lămâie, în timp ce femela bajorancă devenea tot mai vioaie și veselă, corpul ei înflorea, iar ea te considera un teritoriu deja cucerit, care îi aparținea de drept; prin urmare, te acoperea cu feromonii ei, marcându-și astfel posesiunea și încercând să alunge orice altă posibilă ispită cu care te puteai intersecta ulterior.

E drept și că femeiuștile mai tinere din agenție, indiferent ce rasă erau, puseseră de ceva vreme ochii pe el, însă niciuna nu se hotărâse să facă primul pas, așa cum îl făcuse bajoranca. Le putea simți ochii iscoditori cum îl măsoară și-l descoase, din vârful firelor de păr de pe creștet și până la vârful pantofilor săi ușori, făcuți din piele rară de marsupial oprandez, le putea simți privirile cum îi alunecă peste cămașa azurie ori pe deasupra pantalonilor săi impecabili, bleumarin, veșnic la dungă și mulați pe picioare-i suple, scoțându-le la iveală musculatura sportivă. Iar privirile acestora, tot mai insistente, păreau că ignoră feromonii pe care bajoranca, în momentele ei de extaz, îi eliberase și care se împrăștiaseră peste tot prin cameră, așezându-i-se insesizabili pe haine, pe păr și pe corp, pătrunzându-i adânc în textura pielii, impregnându-se în mirosul corpului.

Soneria de pe birou începu să bâzâie insistent, hăcuindu-i creierul cu sunetele sale ascuțite. Îi venea să o smulgă de acolo și să o arunce pe geam, cât mai departe, până pe prima bandă pneumatică de circulație, să o facă fărâme primul vehicul ce avea să treacă pe-acolo; sunetul era de-a dreptul imposibil, plus că avea și o durere de cap surdă, difuză, care-l făcea să se simtă insuportabil. Se gândea că, privit din afară, părea celorlalți ca fiind un moșuleț ursuz, care își uitase grebla în grădină, după ce udase vegetația, și acum, după începerea ploii, pregeta să și-o recupereze.

— Domnule Jax, persoana pentru întrevederea stabilită la ora 10 a sosit și dorește să o primiți, se auzi vocea Cynthiei, fata de la recepția agenției.

— Când am stabilit eu vreo întrevedere pentru astăzi, la ora 10? întrebă cu glas tare Jax.

— Miercuri, înainte să plecați, atunci când am rămas eu să închid și să cuplez alarma agenției, răspunse imediat Cynthia.

Jax tăcu. Despre ziua de miercuri avea amintiri confuze, impregnate de parfumul casieriței bajorence. Își amintea că stătuse peste program alături de ea, la casierie, amețit de parfumul pe care-l emanau toți feniculii care împodobeau încăperea – femeia se scuzase de la început că adusese mai multe ghivece, dar adăugase că îi plac florile foarte mult, că o fac să se simtă bine și dorește să-și decoreze camera în așa fel încât să se simtă în largul ei. Da, este posibil să-i fi spus Cynthiei să-i amâne toate întâlnirile pentru ziua de vineri, după ora 10, fata asta nu ar fi făcut nimic fără să-l întrebe înainte.

— Da, îmi amintesc acum, rosti Jax cu voce monotonă și cam fără chef.

— În cazul acesta, o trimit pe doamna Haille la dumneavoastră în birou sau în sala de ședințe?

— Nu în sala de ședințe, cel mai bine o trimiți în biroul meu.

Se cunoștea de la un parsec faptul că astăzi Jax nu se putea bucura la vederea oricărui client, și mai ales regreta din tot sufletul că fusese într-atât de neinspirat încât să-și programeze întrevederile vinerea, la ora 10, când putea foarte bine să le ducă dincolo de ora 14, cu o oră înainte de terminarea programului. Totuși, își luă inima în dinți și se duse până la toaletă, unde-și aruncă puțină apă rece pe față, cât să se învioreze. *„Ce bine mi-ar fi prins o frapieră cu gheață!"*, se gândi, după care își mai spălă încă o dată fața cu un căuș de apă rece.

În cele câteva clipe care-l despărțeau de întâlnirea cu clienta programată, Jax își impuse să-și păstreze calmul și să-și demonstreze că poate da un randament mulțumitor, inclusiv în condiția fizică deplorabilă în care se afla.

Doamna Wilma Haille îl aștepta în holul circular din fața biroului, privind cu interes fresca ce se desfășura de-a lungul peretelui. Se poziționase la mijloc și părea că e înconjurată de un peisaj din istoria veche a Terrei, de prin secolul XIX, că se afla într-o preerie cu pâlcuri de copaci, văzută într-o zi senină de toamnă. Poate că arhitectul era un nostalgic terrian, unul care prefera să decoreze încăperile cu imagini naturale ale unei planete, ca și în cazul de față, când aproape că simțea atingerea ierbii aurii, freamătul copacilor brun-roșcați, ori putea vedea în planul secund vânători indieni călare și o turmă de bizoni păscând. Pe fundalul azuriu al cerului, păsările zburau la o asemenea înălțime că nu le puteai vedea semnele distincte, dar îți dădeai seama, după lungimea aripilor, că sunt niște păsări mari, de preerie, cel mai probabil niște vulturi.

Poate că era o frescă banală, însă decoratorul dorise probabil să transmită, tuturor celor care treceau prin hol, o notă de un sentimentalism aparte și, de ce nu?, poate o ironie a faptului că mulți dintre cei care ajunseseră acolo își uitaseră originile, uitaseră de unde provin.

Zâmbitor, mai mult de nevoie decât din convingere, Jax apăru în cadrul ușii și o invită pe Wilma Haille, cu gesturi relaxate și de o largă curtoazie, să se așeze pe unul din scaunele odihnitoare din biroul său.

— Mă bucur să vă găsesc liber, domnule Jax, îi spuse cu o voce încântătoare oaspetele. Vă mulșumesc pentru amabilitatea de a mă primi în audiensă, aici, în somptuosul dumneavoastră birou.

Deși nu mai era la prima tinerețe, Wilma Haille păstrase multe din trăsăturile cu care întorsese multe priviri și frânsese o grămadă de inimi, cu mulți ani în urmă. La acestea se adăugaseră, cu inevitabilul concurs al timpului, experiența sa în materie de bărbați, cochetăria cu care își crea voit un discurs sâsâit, diplomația, și nu în ultimul rând gustul și eleganța care o făceau să aleagă garderoba potrivită fiecărui moment al zilei. Pe lângă un corp armonios și plin de vioiciune, Wilma Haille

rămăsese la fel de zveltă și de grațioasă ca în trecut. Ochii își păstraseră agerimea și, pe lângă cuceritoarea culoare a smaraldului, specifică rasei din care provenea, evidențiați de un machiaj discret care îi punea în valoare, erau încadrați de trăsături feminine frumoase și de pielea fină a unui chip plăcut și extrem de șic.

— În agenția noastră sunteți oricând binevenită, doamnă Haille, răspunse Jax, prinzând din zbor degetele pe care aceasta i le întinsese și depunând pe vârfurile lor un sărut fugar, așa cum normele de comportament ale băncii le impuneau tuturor angajaților. Aici trebuie să vă simțiți cât mai în largul dumneavoastră, întrucât confortul și mulțumirea dumneavoastră este lucru cel mai important pentru noi.

— Sunteți extrem de drăgus, domnule Jax, chicoti puțin sâsâit Wilma Haille cu suficientă cochetărie, în așa fel încât chicotitul său să răzbească până dincolo de geamurile cenușii și opace ale biroului și să se transmită cât mai departe. Este o plăsere să fiu în preajma dumneavoastră, mai ales într-o zi ca asta, împresurasi de mirosul acestui interesant și atrăgător parfum bajorean, cu efecte extatice, care mă face să-mi amintesc de perioada tineresii mele. De fapt, dacă-mi permitesi, chiar și dumneavoastră, domnule Jax, suntesi un mascul extrem de interesant și de atrăgător.

— Vă mulțumesc din suflet, doamnă Haille, rosti Jax, schimbându-și pentru câteva momente culoarea feței. Vă asigur că și dumneavoastră sunteți o femeie atrăgătoare, dar ce voiam eu să vă întreb... de ce tocmai într-o zi ca asta, ce anume e special astăzi?

— Pentru că astăzi am venit să îmi acordasi un împrumut; dar mie îmi trebuie unul special..., cam așa, ca pentru mine, adăugă femeia, chicotind cu cohetărie, rostind rar cuvintele și făcând o mică pauză la mijlocul propoziției, pentru accentuarea efectului dramatic al ultimei propoziții.

Soneria de pe birou începu dintr-odată să sune strident, acoperindu-le discuția și întrerupându-le șirul gândurilor. Iri-

tat, cu urechile țiuindu-i intens de la zgomotul ascuțit și cu durerea de cap începând să-i crească spre cote înalte, Jax răspunse răstit:

— Sunt ocupat acum și sunt în mijlocul unei discuții importante, știți că nu îmi place să fiu deranjat de nimeni!

— E atât de importantă încât vă răsună chiocotelile în toată agenția, până jos la casierie! se auzi în difuzor vocea supărată a Rosamundei, clocotind cuvintele de indignare ca un cazan sub presiune. Unii mai și muncim aici, nu doar stăm și zâmbim frumos la oricine ne calcă pragul!

— Oh, își însoți Wilma Haille gestul de lehamite cu un zâmbet cu subînțeles, câtă impolitese din partea angajasilor dumneavoastră, domnule Jax!

— Îmi cer scuze, doamnă Haille, rosti spășit Jax, dar aici în agenție cam toți angajații avem aceeași vârstă, și poate din cauza asta ne permitem cam multe între noi.

După care apăsă butonul care-i făcea legătura cu recepția și spuse grăbit:

— Cynthia, te rog, blochează toate apelurile din interiorul agenției, sunt într-o întâlnire extrem de importantă.

— Am înțeles, domnule Jax.

— Bun. Mulțumesc frumos, Cynthia, zise Jax și se întinse pe scaunul său încăpător, luând un pix și jucându-se cu el, ca să scape de tensiunea momentului. Așadar, reluă el, spuneați ceva despre acordarea unui împrumut, doamnă Haille?

— Da, domnule Jax, unul special, ca pentru mine.

— Pentru dumneavoastră va fi, într-adevăr, unul special, doamnă, rosti curtenitor Jax, încercând să-și recâștige vocea mieroasă și afectată, pentru că și dumneavoastră sunteți o persoană specială. Și, totuși, cam la ce sumă v-ați gândit că ați avea nevoie?

— Eh, domnule Jax, chicoti Wilma Haille cu cochetărie, suma de un solar cred că mi-ar fi de-ajuns...

Jax încremeni și scăpă pixul din mână, crezând că nu aude bine.

— Nu am nevoie de acest credit decât pentru o singură lună, adăugă Wilma Haille.

— Doriți doar un solar împrumut, doamnă Haille?

— Eh, da, recunosc, acum nevoile mele sunt tot mai modeste, domnule Jax, adăugă candid Wilma Haille, și nici nu îmi doresc să mă întind prea mult cu cheltuielile.

— Bine, dar vă pot oferi eu un solar de la mine, rosti Jax și scoase portofelul.

— Ah, nu, domnule Jax, eu sunt o femeie corectă și îmi doresc să returnez împrumutul, desigur, împreună cu dobânda aferentă. Pe de altă parte, nici nu mi-aș putea permite să abuzez de solicitudinea dumneavoastră, mai ales în calitatea pe care o avesi, aceea de director al agensiei.

— Dar un solar e o sumă extrem, ridicol de mică, doamnă Haille, plus de-asta, dumneavoastră împreună cu soțul aveți în conturile deschise la noi câteva sute de mii bune de solari.

— Sunt de acord, dar pentru mine contează foarte mult acest solar, este vorba de independensa mea financiară fasă de Bill, care este un zgârcit și nu mai pot să aștept după el ca să îi cer câsiva solari, de fiecare dată când am nevoie.

— Bine, doamnă Haille, dar numai hârtia și laserul aferent tipăririi contractului dumneavoastră de împrumut costă agenția mai bine de un solar.

— Domnule Jax, mi-asi făcut o impresie extrem de puternică la începutul discuției noastre, vă rog frumos să nu mă facesi să îmi pierd încrederea pe care o am în dumneavoastră, spuse pe un ton plângăcios Wilma Haille, reușind să-și stoarcă o lacrimă, pe care și-o șterse rapid din colțul ochilor, cu o batistă rozalie, din mătase endoriană.

Jax simți că șansele sale de a o convinge pe Wilma Haille să renunțe la această nebunie erau extrem de mici și în continuă scădere. Pe de o parte, ca șef al agenției, nu putea refuza un client, mai ales când era vorba despre unul din soții Haille, ambii binecunoscuți pe întreg atolul ca fiind persoane înstărite și extrem de influente în cercurile de putere, atât locale, cât și ale

mai multor sisteme. Pe de altă parte, din capul locului trebuia să recunoască faptul că cererea Wilmei Haille era una de-a dreptul ridicolă; ce s-ar întâmpla dacă fiecare locuitor al atolului ar veni la ei la agenție și ar avea astfel de solicitări? Cu siguranță că, pe lângă faptul că ar bloca întreaga activitate, ar fi fost nevoiți să tragă obloanele băncii, întrucât multitudinea de credite dintr-acestea, neperformante, de un singur solar, ar fi diminuat din profit, până la îndatorare și funcționarea pe datorie.

Apăsă pe butonul soneriei, deblocând-o.

— Cynthia, te rog, trimite-o pe Kleo la mine în birou.

— Vă mulsumesc, domnule Jax, știam eu că mă voi putea baza pe dumneavoastră.

Ușa se deschise și o funcționară juvenianăzveltă, cu o piele azurie, un păr albastru bogat, coborât peste umeri, și cu o față copilăroasă și plăcută, își făcu apariția, ținând o mapă în mână.

— Kleo, începu Jax, o ai aici pe doamna Haille, o clientă foarte importantă a agenției noastre. Dânsa, împreună cu soțul dumneaei, dețin mai multe depozite și conturi la vedere la noi – de acolo poți să preiei datele și să pregătești un contract de împrumut pentru suma de un solar, cu termen de returnare de o lună.

— Da, da, gânguri Wilma Haille, cu scadensa la o lună, te rog, drăguso.

— Atâta tot, domnule Jax? întrebă Kleo, pregătindu-se să părăsească biroul.

— Da, răspunse sec Jax, pregătindu-se să-și ia rămas-bun de la oaspetele care-i dăduse destule bătăi de cap cât pentru o zi întreagă.

— Un moment, drăguso, dacă ești amabilă și vrei să aștepsi pusin, că tot ești aici cu noi, interveni cu aceeași voce suavă Wilma Haille.

Jax simți că tot sângele i se urcă din nou la cap. Deschise gura, ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar realiză că e la un pas de a o lua de mână pe insistenta doamnă Haille și a o arunca afară din agenție, cu toate cererile ei absurde. Din pă-

cate pentru el, normele stricte pe care era obligat să le respecte îi interziceau astfel de practici și impuneau tuturor angajaților, mai ales celor cu funcții de conducere, afișarea unei politeți excesive față de orice client.

— Domnule Jax, cu permisiunea dumneavoastră, aș dori să constitui și o garansie a acestui contract de împrumut, pentru cazul nefericit în care aș uita să returnez împrumutul.

— Credeți-mă, doamnă, ar fi inutilă, se împotrivi din start Jax. La suma derizorie pe care o împrumutați, nici măcar un stilou nu cred că am putea să vă solicităm.

— Oh, dar nu e o problemă acest lucru, rosti amuzată Wilma Haille. Totuși, eu voiam să constitui o garansie ceva mai consistentă, înțelegesi? Ceva mai valoros decât un stilou, pe care vi-l voi face cadou la următoarea mea vizită.

— Și la ce anume v-ați gândit, scumpă doamnă?

— La așa ceva – și doamna Haille puse pe masa lui Jax un stick din care se ivi o hologramă ce reprezenta un vehicul metalizat, nou-nouț, de circulat la suprafața atolului, sclipitor, cu două uși și cu perne pneumatice de mare rafinament.

Jax se uită nedumerit și oarecum perplex la imaginea holografică, apoi privi spre Kleo, care se simțea tot mai pierdută în derularea discuției. Ar fi dat orice să i se spună cât mai repede ce are de făcut, în loc să simtă că pierde timpul cu aceste discuții, care i se păreau lipsite de sens.

— Doamnă Haille, dar ceea ce îmi arătați aici depășește valoarea de cincizeci de mii de solari, adică, să fim serioși, nu putem să instituim o garanție pe așa ceva, în mod clar e o măsură disproporționată raportată la valoarea împrumutului.

— Face chiar șasezeci de mii, însă cu asta nu vreau decât să dovedesc că sunt o persoană de bună credinsă, domnule Jax.

— Nici nu mi-am pus vreodată o astfel de întrebare, stimată doamnă, însă ca să lăsați o astfel de garanție, pentru un astfel de împrumut, este totuși prea mult.

— Pentru că asi fost extrem de drăgus cu mine, rosti din nou, cu aceeași imbatabilă cochetărie, Wilma Haille, și pentru că

vreau să vă vin în ajutor, în posibilele discusii pe care le vesi avea cu șefii dumneavoastră, atunci când aceștia vă vor cere explicasii cu privire la contractul de împrumut; avesi posibilitatea să le justificasi prin această garanție, cu mult, mult mai scumpă decât ar fi trebuit să fie ori s-ar fi gândit ei vreodată că ar putea obsine.

— Aici aveți dreptate, stimată doamnă, admise Jax, atunci când reușești să închei un contract de garanție pentru un vehicul atât de scump în comparație cu suma împrumutată, ei bine, da, ar putea fi un element extrem important care va fi așezat în portofoliul meu. Ba chiar aș putea fi premiat. Plus că m-ar ajuta în foarte puțin probabilă eventualitatea în care ar apărea la ușa agenției vreun control fiscal ori vreun audit intern. Da, da, aici aveți dreptate, rosti gânditor, făcându-se că nu observă capul casieriței bajorence cum încerca să-și găsească o poziție cât mai bună pentru a privi nestingherită înăuntru, prin deschizătura ușii.

Jax îi făcu semn din mână să se îndepărteze, ca și cum ar fi dorit să gonească o muscă prea insistentă, având grijă să mascheze gestul, astfel încât nu fie înțeles de interlocutoarele sale. Se arătă extrem de interesat de hologramа vehiculului Wilmei Haille și își transformă gestul larg de îndepărtare într-unul admirativ, la adresa bijuteriei la care privea.

— Insistați să lăsați în garanție acest minunat vehicul? mai întrebă încă o dată Jax.

— Da, insist, domnule Jax, rosti resemnată Wilma Haille. Sper ca acest gest să-l sensibilizeze pe domnul Haille și să-l convingă să-și schimbe atitudinea fasă de pasiunile mele.

— În cazul acesta, Kleo, se adresă hotărât Jax juvenienei, îți transmit acum pe mail datele vehiculului doamnei Haille, iar după ce le primești, redactează, te rog, și un contract de garanție pentru el, în completarea contractului de creditare.

— Am înțeles, rosti funcționara. Asta este tot?

— Din punctul meu de vedere, da; doamnă Haille, mai doriți să adăugăm ceva anume?

— Nu, domnule Jax, abia aștept să semnez contractele și să mă văd cu întreaga sumă în cont.

— Ei bine, Kleo, asta e tot, răsuflă ușurat Jax, sperând din tot sufletul ca Wilma Haille să nu se răzgândească. Te aștept cât mai repede cu ambele contracte, pentru ca apoi să facem transferul sumei direct în contul doamnei.

— Și ar mai fi ceva, domnule Jax...

Vorbele Wilmei Haille căzură ca o picătură chinezească pe creierul suprasaturat al lui Jax. Se stăpâni din răsputeri să nu urle, să-și păstreze calmul și să fie cât mai politicos.

— Ce anume, doamnă?

— Nu am discutat despre cuantumul dobânzii în acest contract, știsi... Mie îmi place să fiu corectă în totalitate.

— Vom folosi dobânda standard pentru contractele de creditare acordate pe perioadă de treizeci de zile, doamnă Haille, rosti Jax, cu un glas ce se voia liniștitor. Aplicăm indicele GALBOR și, de aici, va rezulta o dobândă de 7,7% pe an.

— Vai, dar 7,7% este o dobândă foarte mare pentru o astfel de sumă, domnule Jax, mai ales în condițiile unei astfel de garansii, rosti Wilma Haille afectată. Cred că s-ar putea găsi o soluție cu o dobândă mai redusă, dacă dorisi.

— Doamnă Haille, începu Jax, normele bancare nu ne permit...

— Domnule Jax, vă rog, avesi în fasa dumneavoastră o garansie de șaizeci de mii. Plus că pe depozitele noastre, ale mele și ale sosului, ne acordasi o dobândă de două ori mai mică. Nu cred că dorisi să îmi aplicasi mie o dobândă la fel de mare ca și unui necunoscut, nu-i așa, domnule Jax? mai adăugă Wilma, aruncându-i niște priviri din cele la care nu se putea răspunde decât cu supunere.

Jax oftă din toți rărunchii, dându-și seama că dacă vrea neapărat să încheie cât mai repede această întrevedere, care se lungise nemăsurat de mult, trebuia să învețe să accepte să mai și piardă. Și, până la urmă, dobânda pe care o va plăti va fi una ridicolă, așa că pierderea în cazul reducerii acesteia va fi insignifiantă.

— Scumpă doamnă, își făcu el curaj atunci, vă pot reduce dobânda cu două puncte și încă puțin. Sunteți de acord să scriem în contract un cuantum de 5% pe an și să ne terminăm această cafea albă de Seca până se redactează contractele?

— Vai, dar suntesi în continuare foarte-foarte drăgus, rosti Wilma cu cochetărie, sorbind cu vârful buzelor câteva picături din ceașca așezată în fața ei.

În mai puțin de cincisprezece minute, contractele erau gata semnate, iar Wilma Haille își lua un călduros rămas-bun de la cordialul Jax, amândoi având sentimentul că au reușit să facă o afacere bună împreună, după care acesta se ocupă ca vehiculul Wilmei să ajungă în siguranță lângă celelalte, în parcarea subterană a clădirii, într-un loc cât mai apropiat de propriul său vehicul. Iar în timp ce o dirija, Jax se și imagina cum ar fi putut arăta el la bordul unui astfel de giuvaier, un june-prim conducând un vehicul elegant și de mare preț prin întreg sistemul de atoluri-satelit locuite, din proximitatea Micului Nor de planete. Visele i se spulberară pe loc când, după ce parcă cu grijă vehiculul Wilmei Haille, între altele mai puțin scumpe, o observă în dreptul ușii de acces spre scările băncii pe casierița bajorancă, cum îl aștepta cu brațele încrucișate, agitându-și nervoasă antenuțele simpatice de pe corp.

Între timp, Wilma Haille urcă liniștită într-un transportor public și se așeză cât mai comod în scaunul ventilat. Avea nevoie de puțină răcoare, poate chiar de o licoare care să o întremeze, după întâlnirea extrem de lungă și de tensionată la care luase parte. Desfăcu o cutie de bitter de la tonomatul transportorului, apoi își conectă transmițătorul la softul vehiculului, intră în lista contactelor și apăsă pe hologramа care purta fața lui Bill Haille. Aproape imediat, chipul acestuia începu să se miște, ochii să îi clipească, iar Wilma îl văzu purtând o pălărie haioasă, multicoloră, în timp ce în spatele său se vedeau o mulțime de ființe, dintr-o multitudine de rase, trecând preocupate în toate direcțiile.

— Bună, iubitule! îl salută Wilma cu voioșie, uitând brusc de graiul sâsâit pe care-l folosise în timpul întrevederii cu Jax. Văd că te-ai pregătit de plecare. Ai ajuns la spațioport, deja?

— Bună, draga mea, răspunse Bill. Da, sunt aici și am dus deja bagajele la cala de îmbarcare. Tu ce-ai făcut?

— Până la urmă, am reușit să găsesc un loc de încredere unde să las vehiculul, dragule. Și apropo, nici măcar nu ne costă mult, plătim doar a cincisprezecea parte dintr-un solar pentru treizeci de zile.

— Ooo, asta chiar e o veste nemaipomenită. O să-mi povestești cum ai făcut asta în concediu, acum trebuie să ajungi aici, să ne îmbarcăm.

— În cincisprezece minute sunt acolo, dragule. Comandă-mi o cafea, dar vezi că am nevoie de una bună, nu de poșirca aia de pe Seca, pentru săraci, pe care am fost nevoită s-o beau până acum.

— Sigur, te aștept cu cafeaua caldă. Hai, draga mea, ai grijă să vii direct la café-lounge-ul de la etajul pasarelei VIII. Aici ne și îmbarcăm.

— Te pup, dragule, mai spuse Wilma și încheie conversația, după care își puse căștile în urechi și setă o piesă lentă de la Hooverphonic, care o liniștea de fiecare dată când o asculta.

După ce își încheie conversația cu Wilma, Bill Haille se uită după chelnerița din café-lounge și îi comandă o cafea Lavazza mare, de proveniență teriană, cu condiția să fie măcinată pe loc; știa că e o extravaganță, că prețul era unul piperat, însă nu merita oare Wilma tot ce era mai bun, mai ales după ce reușise să găsească un loc de parcare în orașul ăsta supraaglomerat de vehicule, cu parcări puține și atât de costisitoare?

Se întoarse satisfăcut către cuplul cu care împărțea ocazional aceeași masă și le zise triumfător:

— Cum vă spuneam mai devreme, drăgusilor, Wilma mea are diplomasia ei... Oriunde s-ar duce, totul se rezolvă!

Vânătorul de freli

de Rodica Bretin

Cu un gest reflex, Thorn verifică hadra, punând-o în teaca de piele. Lovit în plin zbor, frelul zăcea pe ierburile îngălbenite de suflarea toamnei, trupul său gol şi foarte alb oferind imaginea vulnerabilei neputinţe. Îl întoarse cu faţa în sus, cu vârful cizmei, atent să nu-i atingă aripile membranoase, cu nervurile zdrobite. Îi dădu la o parte părul încâlcit, descoperind chipul unui tânăr cu trăsăturile crispate în strigătul dinaintea căderii: larg deschişi, ochii de un violet intens, aproape negru, aţinteau cerul spre care dorise să se înalţe.

După ce aşeză emiţătorul pe pieptul frelului, lângă floarea roşie a rănii, Thorn se retrase, lăsând restul pe seama Deratului. Echipa de intervenţie aştepta întotdeauna ca Vânătorul să se îndepărteze, căci nimeni nu dorea să-i întâlnească privirea îngheţată ori să admire iuţeala cu care mânuia hadra.

Vânătorii de freli erau o categorie aparte printre locuitorii Ortisului – detestaţi, necesari, de neînlocuit. Paşii le răsunau solitari pe străzile metropolei, însoţiţi doar de faima lor sumbră. Cei asemeni lui Thorn îndeplineau un rol vital pentru comunitate, împiedicând numărul frelilor, crescut îngrijorător în ultimul timp, să depăşească o anumită limită. Sănătatea morală a cetăţenilor nu trebuia tulburată de indivizi ce refuzau cu obstinaţie să se integreze organizării destinelor pe nivele de eficienţă, într-un sistem care, în ansamblul său, părea ideal.

Primele simptome ale ciudatei maladii – numită „nostalgia zborului" – fiind greu detectabile, boala rămânea ascunsă, cel

atins de morb continuând să se comporte o vreme ca un cetățean obișnuit, pierdut în anonimatul mulțimii. Formele de manifestare erau diferite de la un caz la altul, însă toate victimele contaminării dovedeau un inexplicabil instinct de izolare și neîncredere în perfecțiunea societății, culminând cu o dorință anormală de a se individualiza. Încercau să scape controalelor, dar erau reperați după culoarea violetă a ochilor, element ce trăda faza paroxistică a bolii.

Traiectoriile dezordonate și aparent întâmplătoare alese de cei pe care autoritățile îi numeau freli, convergeau spre o anumită zonă din centrul metropolei: Parcul.

Abandonat dezlănțuirii de vitalitate a naturii, care îl transformase într-o pădure sălbatică și de nepătruns, acesta devenise singurul refugiu pentru freli. Cei porniți în căutarea lor erau așteptați zadarnic să se întoarcă în oraș... Nimeni nu știa ce se petrece sub frunzișul de un verde apăsător și în spatele aburilor cu miros de humus. Lumini stranii străluceau efemer în fiecare seară deasupra pădurii, oferind un spectacol, în același timp, feeric și amenințător.

Cum zvonul despre o armă secretă îndreptată împotriva Ortisului neliniștea și inflama spiritele, autoritățile trimiseseră împotriva rebelilor exterminatori eficienți, invincibili: Vânătorii de freli.

☆ ☆ ☆

Intrând în Parc, Thorn văzuse din nou enigmaticele lumini aprinzându-se pe cerul nopții. Tăcută, pădurea îl înconjura cu atâta încremenire de parcă însuși mecanismul inexorabil al timpului și-ar fi încetinit ritmul... În catedrala verde nu existau drumuri, nici măcar poteci, iar atmosfera era impregnată cu miresmele tari și amețitoare ale unor flori al căror nume îl uitase. Frelii rămâneau nevăzuți – deși le simțea prezența în fiecare clătinare a frunzișului, în zbaterea vântului rămas captiv

între trunchiuri – mediul complice al pădurii transformând victimele inofensive în adversari redutabili.

Departe de geometriile sterile ale construcțiilor și de grandoarea fadă a monumentelor închinate eficienței, menirea de *oraș-total* a metropolei își pierdea înțelesul. Puterea dominatoare a Ortisului asupra oazei verzi slăbise, aceasta devenind sanctuarul celor care evadau din limitele normalității. Frelii nu acceptau să își integreze viețile fluxului citadin, susținând un crez eretic: orice model aparent desăvârșit conține germenii propriei distrugeri.

Thorn își alungă gândurile, încercând să se concentreze asupra datoriei sale. Mai mult decât reminiscențele trecutului îl chinuia o senzație incertă, asemănătoare unei căderi în gol, cuprinzându-l de îndată ce se abandona somnului. Vânătorul pe care nimic nu-l înspăimântase până acum, începea să se teamă de coșmarul fiecărei nopți, mereu același: prins într-o crisalidă gelificată, se contorsiona, lovea, încercând să scape din capcana înăbușitoare.

Săptămâni întregi rătăcise prin pădure, găsind numai urme vechi ale trecerii frelilor, până când, într-o seară, observă lucirea unui foc. Se apropie neauzit, umbră în beznă, gata de orice. Apoi... Mâna i se încleștase pe hadră și Thorn țâșni fulgerător în mijlocul cercului de trupuri.

Strigătul de atac al Vânătorilor îi muri însă pe buze, căci nicio tresărire pe chipurile destinse, luminate de reflexele flăcărilor, nu arăta că recunoscuseră, sub înfățișarea lui, Prigonitorul. Bărbații și femeile își ridicară spre el ochii fosforescenți, doar o clipă, ignorând amenințarea armei. Descumpănit de privirile ce îl fixau fără teamă, Thorn desluși în expresia lor infinită înțelegere și milă; șocul îi zgudui raționamente, îi spulberă convingeri pe care le crezuse de neclintit. Debusolat, se retrase încet, pas cu pas, în desișurile care înconjurau luminișul ca pânza unui păianjen vegetal.

Pentru Vânător, frelii reprezentaseră doar ținte ușor de reperat pe cerul albastru, zburând întotdeauna sub urzeala no-

rilor. Îi vedea pentru prima dată ca ființe umane, semeni de-ai lui totuși străini, năzuind spre un țel comun: procesul miraculos al devenirii, al transformării în *altceva*. Întâi renunțaseră la veşminte şi locuințe, considerându-le inutile sau convenționale. Apoi, fuga de uniformitatea sufocantă a oraşului îi reunise în Parc.

Thorn era mereu prudent, pregătit de ripostă, dar curând îşi dădu seama cât de inutilă îi era veghea. Se simțea sătul de toate, ca şi cum oboseala atâtor vânători l-ar fi ajuns deodată din urmă. Rămase totuşi treaz lângă frelii ce dormeau liniştiți, visându-şi aripile. Privindu-i, se întreba fără voie: cu ce puteau amenința Ortisul nişte inadaptați, suferind de nostalgia zborului?

În zilele următoare, Thorn rămase în tabăra frelilor. Neîncrederea îi dispărea treptat, deşi acceptarea cu care aceştia răspundeau rezervei sale îl nedumerea profund... Abia se deprinsese să trăiască printre exilații din Ortis când avu o nouă revelație: într-o poiană înconjurată de labirintul verde, zeci de aripi învolburau aerul deasupra copacilor.

Frelii zburau foarte jos, aproape atingând coroanele foşnitoare. Se ridicau de la pământ fără efort, avântându-se într-o ascensiune rapidă, urmată de câteva momente de planare... Vederea lor trezea în Thorn ceva nedefinit, ca o durere fizică. Supunându-se unui instinct arhaic, primar, asemănător cu nevoia de spații vaste a larvei închise în roca străveche, îşi scoase uniforma şi rămase tremurând – de frig, de frică? – în lumina dimineții. Fu de ajuns să îşi întindă aripile nevolnice – într-o încercare stângace de a scăpa din strânsoarea gravitației – pentru ca impulsul subit şi irezistibil să dispară.

Acea clipă insignifiantă purta însă în ea germenii veşniciei.

☆ ☆ ☆

Thor zbura – peste copaci, peste poiana frelilor. Şi, la fel ca în vis, se simțea liber, stăpân al văzduhului. Nemărginirea ce-

rului îl integra, dându-i o senzație deplină, de ființă solară și eternă. Acolo sus, imaginile dobândeau o grandoare impresionantă. Înconjurat de cealaltă junglă – de ciment, metal și sticlă – Parcul rămăsese ultima zonă cu vegetație într-o lume stearpă, cenușie.

Thorn avea tentația de a se ridica la înălțimile amețitoare unde atmosfera nu se rarefia, ci devenea mai bogată în oxigen, ca și cum... Încă un mister în atâtea altele, fiindcă Parcul era un teritoriu al paradoxurilor.

Orașul trebuia să se sfârșească undeva, credeau frelii, avântându-se spre cer, tot mai sus: poate că unul din ei va vedea tărâmurile necunoscute de la granița Ortisului. Ce sperau să găsească *dincolo*? Păduri, lacuri, munți? Toate dispăruseră demult, transformate într-o imensă câmpie aridă, însă rebelii înaripați refuzau să accepte realitatea.

Într-o zi, în poiana unde frelii veneau să deprindă zborul, nu găsi pe nimeni. La ceasul când bătăile de aripi ispiteau zarea, totul devenise pustiu, tăcut, încremenit. Iarba era strivită de șenile și tălpile cizmelor, arsă cu văpaia nimicitoarelor helosuri. Din arborii doborâți de vehiculele Deratului, seva se vărsase ca un sânge de chihlimbar.

Zgomotul unor motoare îl făcu să tresară și o luă la fugă printre copaci. Ghimpii tufișurilor îi zgâriau umerii, aripile, dar nu putea să se oprească, nu înainte de a parcurge o distanță care să îi dea sentimentul unei relative siguranțe.

Ca și el, frelii scăpați din capcana Vânătorilor se întorceau în tabără pe rând, istoviți, cu pași șovăielnici; pe fețele prelungi și triste, de îngeri căzuți, suflarea otrăvită a neființei întuneca strălucirea ochilor violeți. Când se adunară în jurul focului, destule pietre rămaseră neocupate: vânătorii de freli fuseseră eficienți și de data asta... Nici măcar luminile de pe cer, mai numeroase ca niciodată, nu reușeau să îi scoată din apatia în care alunecaseră ca într-o transă. Din locul unde se aflau nu se vedea decât reflexia fulgerelor îndepărtate, scăldând chipurile

într-o lucire spectrală. Frelii chiar nu ştiau ce însemna straniul fenomen sau... nu voiau să-i spună?

La început erau mulţi cei adunaţi serile lângă dogoarea focului şi care, în zori, plecau spre poiana unde învăţau Zborul... Cu trecerea vremii însă, cercul de piatră ajunsese să reunească doar câţiva refugiaţi din Ortis. Ceilalţi căzuseră victime Vânătorilor sau dispăruseră spre o destinaţie necunoscută.

Într-o noapte, Thorn se pomeni din nou în atemporalitatea somnului şi coşmarul crisalidei-închisoare. Era sfâşiat de o aprigă nevoie de albastru, iar chemarea spaţiilor vaste îl domina, îl sfârteca pe dinăuntru, până ce durerea îl trezi. Sau poate fusese trosnetul unei crengi, foşnetul desişurilor, o răsuflare?

Unul dintre freli dispărea printre desişuri... Să-l aştepte, să îl umărească? Exilaţii din Ortis cunoşteau potecile ce împânzeau întreg Parcul: erau întortocheate şi uneori dispăreau cu totul, însă deprinderile de vânător îl ajutară pe Thorn să nu rămână în urmă.

Ajungând într-un luminiş ascuns în labirintul vegetal, îl găsi pe frel arcuit într-o poziţie fetală, cu spatele curbat şi genunchii strânşi la piept. Rămase astfel, nemişcat, cataleptic, cu aripile învelindu-l ca într-o crisalidă, până la apusul soarelui, când ceva îl scoase din încremenire.

Aripile îi crescuseră în lungime şi amploare; le desfăcu, iar după o clipă de ezitare, Thorn făcu la fel. Frelul alerga acum şi îl văzu înălţându-se spre cerul incendiat de crepuscul. Îl urmă, învingându-şi îndoielile – avea de ales?

Deasupra orizontului, imensa pleoapă a cerului rămăsese întredeschisă ca o poartă spre alte dimensiuni. Suiau vertical, mereu mai sus, mai departe.

Frelul nu privea înapoi, continuându-şi neabătut zborul... Thorn se ţinea după el, deşi aripile îi amorţiseră şi inima îi bătea nebuneşte în piept. Frelul părea un contur mişcător pe fundalul întunecat al bolţii, unde o nebuloasă îşi risipise pulberea aurie. Aici, lumina stelelor suferea un straniu fenomen de refracţie, ca şi cum...

Thorn nu avu vreme să își verifice observația, căci o explozie puternică îl orbi, unda de șoc izbindu-l cu violență. Mintea i se goli de orice gând, păstrând o singură imagine halucinantă: trupul frelului, lovindu-se de o barieră invizibilă și explodând!

Într-un târziu, aproape *prea târziu*, ieși din vârtejul care-l răsucea, îl zguduia, în timp ce ploaia incandescentă îi cădea pe aripi, necruțătoare... Reuși să își încetinească prăbușirea, planând câteva clipe, apoi pământul veni parcă spre el să-l înghită, să-i pedepsească nesăbuința... Urmară izbitura, durerea scurtă, năucitoare, negura care îl înghiți odată cu ultima certitudine: Ortisul le luase totul, până și Zborul.

☆ ☆ ☆

Trecuseră doi ani de când Thor străbătea taberele frelilor, vorbindu-le celor de acolo. Aripile nu-i mai puteau sluji la zbor, iar umerii, spatele, purtau urme de arsuri și cicatrici. Fusese dincolo de nori, de unde nu se întorcea niciunul dintre cei atrași de înălțimi.

Exploziile de pe cerul nopților erau trupuri ce explodau lovindu-se de cupolă – le-a spus exilaților din Ortis. Zborul însemna sinucidere lentă, dar sigură, pentru freli, înfrânți de obstacolul ivit în calea dorinței lor ancestrale de libertate. Imensul dom invizibil transformase *orașul-total* într-un terrarium.

Și totuși, privind uneori bolta-închisoare pe care nu o mai luminau noaptea fulgere argintii, Thorn se gândea la magnifica senzație a zborului, dorind ca frelii să se poată înălța cândva din nou.

Dincolo de cupolă.

Colecția Science-Fiction
peste 100 de cărți SF, F, HF și H, pe **pavcon.ro**!

Sinod Ecumenic

de Ana-Veronica Mircea

— Înalt Preasfinția Voastră are a-mi da povețe pentru păstorirea Turmei, în vremea lipsei Sale?

Preafericitul Alexei, Patriarhul Bisericii Neoortodoxe Reunite, se întoarse plictisit spre Nataşa, Mitropolită de Balcana (mâna sa dreaptă, oficial atestată, şi concubina sa principală, neoficial, dar anonim acceptată). Femeia zâmbea, etalându-şi dinții cu încrustații sclipitoare, pe care i-i ştia la fel de falşi ca supuşenia exagerată. Totuşi, nu îndrăzni să înfrunte privirea ochilor ei jumuliți de gene (precum ai tuturor cuvioaselor matroane trăitoare cu respectul modei validate de ultima votare), ci şi-i pironi pe ai săi asupra fastuoaselor vestminte etalate artistic, gata de a fi sfințite de contactul cu trupul lui purificat prin post şi rugăciune.

— Lasă iadului vorbăria oficială! Am cuplat izolatorul, sunt singurul care te vede şi te aude, aşa că te maimuțăreşti de pomană! Parcă la Turmă şi la ce-oi avea tu de făcut îmi stă mie gândul! Auzi ce mă-ntreabă ea!? Ea, care face numai ce-o taie capul! Ea, care mi-a adus vestmintele astea colorate păgâneşte şi cu Semnul Sfânt brodat de-a-ndoaselea! Păi ce-s eu, femeie? Vreun scopit de popă neocatolic? Că nici reprezentantul ălei mai prăpădite secte n-o să se umilească gătindu-se aşa!

Calmă, Nataşa îşi propti palmele pe şoldurile ospitaliere şi îşi împinse către Alexei pieptul îmbogățit şi întărit prin inoculări masive de hormoni, scoşi mai mult sau mai puțin pe sub mână, atât din lagărul neocatolic, cât şi din enclavele sectante,

fără blagoslovirea – şi ştirea – Înalt Preasfinţiei Sale; şi îl ferici cu privirea aruncată de obicei viermilor orbi, scăpaţi din gheena subterană şi destul de cutezători să urce până sub ferestrele de la al treisprezecelea etaj al Domului Patriarhal, smăcuind marmura zidurilor cu dârele lor băloase şi duhnitoare, şi expunându-se, cu stupidă trufie, în bătaia jetului de Viermimor scuipat din tubul mânuit de ea cu inegalabilă îndemânare.

— Ce tot îndrugi, popă Alex? Ascultă-mă, că niciodată n-ai nimerit rău luându-te după vorbele mele! Când te-or vedea aşa, o să te creadă – toţi ca unul! – slab şi gata de concesii. O să-i surprinzi cu garda jos şi o să fie fleac să-i faci să joace după pofta ta!

— Înalt Preasfinţia Noastră va medita asupra spuselor Sfinţiei Tale, psalmodie Alexei, schimonosindu-şi chipul într-un zâmbet condimentat cu acea obrăznicie pe care ea i-o categorisise de mult drept înduioşător (sau poate jalnic?) de puerilă.

— Să nu te pună iadu' să..., începu, ameninţătoare, dar, observând la ţanc mişcarea camuflată cu care Preafericitul decupla izolatorul, îşi îndulci cu promptă măiestrie chipul şi glasul, ştiind că orice enoriaş dornic s-o audă şi s-o vadă o poate acum auzi şi vedea: Blagosloviţi, Înalt Preasfinte! Blagosloviţi-mă pe mine, nevrednica roabă a Dolaiului, chemaţi asupră-mi harul de a îndruma pe nesmintită cărare paşii Turmei, în lipsa Înalt Preasfinţiei Voastre!

Cu zâmbetul detaşat al Unsului Celui Atotputernic, Patriarhul desenă în aer Semnul Dreptei Credinţe, Adevăratul Semn, acela cu şarpele încolăcit pe aracii Supunerii şi Iubirii (pentru că „fericiţi sunt cei pe care isteţimea minţii lor îi îndeamnă a li se supune cu dragă inimă semenilor dăruiţi cu mai multe haruri, căci astfel se vor mântui") cu capul către stânga, partea inimii, aşa cum era limpede că se cuvine. Iar hologeneratorul încorporat în podul palmei sale lansă în aer un scurt cortegiu de semne argintii.

☆ ☆ ☆

Baloane cât un stat de om, întruchipând pidosnicul semn neocatolic, împestriţau nelipsitul smog al Cetăţii Sfântului Scaun, aleasă prin vot secret (măsluit, ca şi credinţa lor, predicase nu demult Alexei) drept gazdă a celui de al cinci sute cincizeci şi treilea sinod ecumenic al cuvioşilor dolaici, fie ei rezidenţi pe planeta mamă sau în cine ştie ce colonie azvârlită prin galaxie. Acelaşi semn se lăfăia pe imensul steag arborat pe cea mai înaltă cupolă a Domului Papal, semn că Papa Clement al CDXLIV-lea binevoia să fie prezent, deşi reşedinţa Sanctităţii Sale nu se afla în Sfânta Cetate, ci pe Satelitul Papal, geostaţionar deasupra acesteia, la adăpost de smogul înecăcios şi de viermii de scârnă din megalopolisurile terestre. Şi asta numai pentru că, în erezia sa, Turma Neocatolică ridicase Casta Papală cu prea mult deasupra muritorilor de rând, aşa cum Casta Patriarhală nu avea nicicând să păcătuiască înălţându-se!

Îngreţoşat, Patriarhul porunci să fie coborâte obloanele aeronavei – care, respectând ceremonialul, tocmai începuse să descrie aşa-numita spirală de bun găsit, încheiată pe platforma de aterizare – şi scuipă cu scârbă asupra vestmintelor pregătite de Nataşa, acum lepădate la picioarele sale. Nu-i fusese trebuitoare nici măcar o singură clipă de meditaţie înainte de a îmbrăca sutana neoortodoxiei, al cărei albastru ceruleum, răsfrânt în apele oglinzilor cabinei, îi aducea în suflet pacea; iar Adevăratul Semn, brodat cu înfloriturі pe piept şi înşirat, mărunt şi des, pe poale, îi întărea credinţa în superioritatea lumii neoortodoxe, ţinute în frâu de... de mâinile Nataşei, perfid insinuate între ale lui însuşi.

Se mai privi o dată şi oftă. Ştia că ea se va sufoca de indignare (Sfinte Dolai, în bunătatea şi atotputernicia ta, fă să şi crape!) când, urmărind (cu ochii ăia înfundaţi în osânză!) transmisiile în direct ale Holoviziunii Informatoare, va afla că i-a nesocotit sfatul. Dar era demnitatea lui în joc şi pentru asta merita să înfrunte, la înapoiere, gura ei nezăbrelită – înghiţi-o-ar iadu'!

☆ ☆ ☆

Cu surâsul sfinteniei pe fața rubicondă, Sanctitatea Sa împrăştie sute de holograme aurii în onoarea „fratelui neoortodox", ultimul sosit, dar cel mai important dintre oaspeți.

Scrâşnind din dinți, Alexei se mulțumi să emită nu mai mult de două duzini din semnele sale argintii, căci, cu zgârcenia lor obişnuită – şi încurajați de ocheadele cuvioasei Natașa – Frații Administratori nu-i aprobaseră o revigorare suplimentară a hologeneratorului cu ocazia acelui sinod convocat înainte de vreme.

Dar adevărata umilință sosi când mai-marii celor şaptezeci şi şase de secte lansară semnele lor, blasfemiatoare, e drept – care culcate, care oblice, care doar cu un arac, care cu trei, care roşii, care mov, care de alte culori păgâne – dar niciunul în grup mai sărac de o sută!

Ruşinea îi împurpură obrajii şi, buimăcit de stânjeneală, se pomeni rostind formula sacră înainte de a o auzi desprinsă de pe buzele gazdei:

— Dolai e singurul Dumnezeu şi Cush e profetul său!

Ilustra adunare îl scăldă în priviri de gheață. Doar Papa, părând să nu observe grosolana maltratare a protocolului rar întrunitelor, dar fastuoaselor sinoade ecumenice, făcu ceea ce ar fi trebuit să facă Patriarhul, adică răspunse cu un „amin" răsunător, ce se rostogoli, stârnind ecouri în toate ungherele imensei săli înzorzonate. Atunci, ceilalți se destinseră şi răspunseră, pioşi, cu câte un anemic „amin" sau cu câte un firav „aleluia".

Deşi amara-i înjosire tocmai îşi întreise povara, Înalt Prea Sfântul îşi călcă pe inimă şi îi întinse mâna, în semn de mulțumire, Sanctității Sale. Clement al CDXLIV-lea i-o primi, dar o strânse cu o silă ce nu se potrivea cu zâmbetul generos şi cu gestul amplu prin care îl pofti să se aşeze în jilțul aflat lângă al său, în centrul uriaşei potcoave numite Masa Reconcilierii.

Ceilalți se grăbiră să îşi ocupe jilțurile de pe laturi, pe măsură ce îşi recunoscură holososiile aflate pe locurile menite lor, de unde dispăreau îndată ce originalul li se aşeza în poală.

— Iată, frații mei, începu Papa, cu glas ce se voia al înțelepciunii, iată o frază de al cărei adevăr suntem pătrunşi cu toții:

Dolai e singurul Dumnezeu şi Cush e profetul său! O strigă cibermuezinii neocatolici în fiecare din cele patru ceasuri cheie ale zilei, o recită corurile neoortodoxe în ritm de toacă, o propovăduiesc misionarii tuturor sectelor, nepregetând să bată cu piciorul meleaguri neospitaliere din lumi îndepărtate. Este nodul din care ne-am răsfirat, fiecare alegând calea ce i s-a arătat dreaptă. Şi este crezul care ne adună, în fiecare al zecelea an, în jurul Mesei Reconcilierii. Dar este mare şi greu păcat că fiecare Sinod Ecumenic mai degrabă surpă punţile ce ne unesc şi adânceşte prăpăstiile care ne despart!

Această întristătoare realitate ne-a îndemnat, la ultimul Sinod, să alegem, cu toţii într-o voinţă, un om a cărui înţelepciune o respectăm deopotrivă, pentru a-i face rugămintea de a dezgropa rădăcinile credinţei noastre, spre a ne dezvălui care anume dintre noi se pot numi, cu cugetul împăcat, dolaici de dreaptă credinţă.

Grăit-am adevăr până aici, iubiţi fraţi şi prieteni?

— Doar adevăr, spuse Alexei, tare şi răspicat, şi neputându-şi stăpâni gândul că el ar fi putut vorbi la fel de drept, dar însutit mai elocvent şi mai poetic, dacă sorţii – măsluiţi spre a-i fi potrivnici – ar fi ales drept gazdă a acelui sinod excepţional, impunătorul Dom al Patriarhiei din Ierusalm, leagănul Dolaismului, locul în care, cu mai bine de cinci milenii în urmă, păgâni ce se închinaseră la idoli mincinoşi îşi lepădaseră credinţa, oricare ar fi fost ea şi, uniţi de aceeaşi revelaţie, îşi plecaseră smeriţi capetele în faţa Dolaiului Atotputernic.

— Doar adevăr! întăriră ceilalţi, amestecându-şi vocile într-un vacarm aproape de neînţeles.

Însă se domoliră imediat ce Papa şi Patriarhul îşi ridicară dreapta, aproape în acelaşi timp.

— Aici eu cer tăcerea, frate. Bagă de seamă, te întreci cu gluma, şopti apăsat Papa şi Patriarhul se tulbură, înţelegând că, rătăcit în visul său de a fi gazdă, făcuse iarăşi ce nu se cuvenea.

Dar Sanctitatea Sa îşi regăsi zâmbetul mieros şi vorba dulce – şi se adresă din nou întregului sinod:

— Şi iată, Sfinţi Părinţi, că Înţeleptul Nostru egumen de Arcturus, adică un frate neoortodox cu mare faimă, a încheiat această cercetare cu trei ani standard mai devreme. Şi, fiind vorba de o taină ce îi apasă umerii pe care, cu multa-i modestie, şi-i numeşte slabi, ne-a cerut să ne adunăm înainte de soroc, spre a ne împărtăşi cele aflate şi a purta Povara Sfântă împreună. Iar noi, cum bine ştiţi, ne-am învoit a-l asculta, aici şi acum. Deci, fiind eu gazdă, îl poftesc – şi sper c-o fac cu încuviinţarea tuturor – să intre şi să ne vorbească!

Patriarhul înghiţi în sec, amintindu-şi, cu înnoită amărăciune, cum egumenul de Arcturus îl sfidase, aproape luând în râs calitatea sa de şef al neoortodoxiei, refuzând să-i dezvăluie concluziile cercetării înainte de întrunirea Sinodului. Îl refuzase răspunzând atât rugăminţilor, cât şi ameninţărilor – cu vorbe atât de blasfemiatoare încât, dacă Nataşa nu l-ar fi potolit cu şoapte şi cu mângâieri – în care tot expertă rămăsese! – el şi-ar fi excomunicat fără şovăire inferiorul trufaş, aruncând asupră-i anatema.

Şi, când egumenul intră, primul strigăt de indignare îi scăpă lui Alexei. Căci părintele duhovnicesc al călugărilor din vestita mănăstire arcturusiană nu purta anteriul neoortodox, ci straie de mirean. Straie cernite.

De data asta, singur Papa impuse adunării tăcerea.

— Doamnelor şi domnilor, începu invitatul – vădit neinspirat, cugetă Alexei, satisfăcut ca de un triumf personal, căci formula de adresare înălţă deasupra Mesei Reconcilierii murmurul de stupefacţie al ilustrisimelor feţe bisericeşti. Doamnelor şi domnilor, reluă vorbitorul, nutresc convingerea că, după ce veţi avea bunăvoinţa de a mă asculta, mă veţi înţelege şi îmi veţi aproba portul – şi purtarea.

— Ca să te ascultăm suntem aici, sublinie Papa şi Patriarhul îi remarcă iritarea din vocea vag încordată.

— Au fost şapte ani de trudă, sublinie egumenul, netulburat, cu ochii în ochii Papei, pronunţând cuvintele apăsat şi rar, de parcă fiecare dintre ele l-ar fi îngreunat cu conotaţii ce se

cereau evidențiate. Am cercetat cu de-amănuntul mii de bănci de date, în vreme ce sute de echipe de arheologi au lucrat numai pentru mine, adică – zâmbi el într-o parte – pentru a spulbera îndoielile din sânul Sfintei Biserici. Iar în ultimul an m-am pustnicit, dar nu pe vreun asteroid ostil, ci în Arhiva Conservată din Parsul Suspendat. Dar a meritat, doamnelor și domnilor, pentru că am aflat! Știu totul despre vremurile celor vechi. Știu că erau prizonierii Terrei. Știu că o împărțiseră în felii numite state, că legile unei felii erau fărădelegi în alta, că binele uneia însemna pentru altele răul. Știu că nu existau caste, că nu e adevărat că au existat de când e lumea lume, împreună cu obiceiul de a se hotărî, prin vot universal, o dată într-un deceniu, ce procent din produsele societății primește fiecare în parte și ce anume privilegii i se dau sau i se iau. În antichitate, doamnelor și domnilor, tot ce era obiect sau privilegiu se scotea la vânzare, se cumpăra, adică se căpăta în schimbul banilor!

— Ce-ndrugă ăsta? izbucni Alexei și reuși să nu-și trădeze mulțumirea când observă că toți ceilalți îl susțin cu priviri aprobatoare.

— Pentru munca lor, continuă egumenul, cu aerul unui savant ce se adresează unei adunări de oligofreni, anticii erau plătiți. Adică primeau bani, niște hârtii standardizate, oficiale, care aveau, în fiecare stat, alt nume, alte dimensiuni, alt imprimeu și, mai ales, altă putere. În schimbul unui anumit număr de astfel de hârtii, oricine putea primi acele bunuri și servicii pe care și le dorea – și nimeni nu avea dreptul, pentru nimic în lume, să judece dacă acestea îi sunt sau nu într-adevăr necesare. Iar în antichitatea târzie, adică în perioada de tranziție spre Era Colonizării Galactice, în scopul simplificării activității de vânzare-cumpărare, au apărut cecurile, cardurile de credit și altele – cu ale căror denumiri nerelevante nu e nevoie să vă plictisesc. Oricum, era vorba de câte o singură bucată de hârtie, carton sau plastic ce putea face dovada existenței sumei totale posedate sau doar a celei oferite în schimbul obiectului sau serviciului dorit și cumpărat. Totuși, în anumite medii decăzute,

nu avea credibilitate decât teancul de bani, adică plata „cash"; aşa era numită în graiul unui stat cu faimă şi putere. Şi tot în acel grai numeau banul „dolar". Banul, zis „ochiul dracului". Şi, credeţi-mă, în vremea aia, drac însemna „Iad"!

Ei bine, cred că vă este limpede deja! Cu timpul, „dolar" a devenit „dolai", iar cuvântul „cash", şi el stâlcit, s-a preschimbat în „cush". Iar eu unul, înţelegând acestea în profunzimea lor, mi-am lepădat credinţa odată cu sutana.

— Eu zic, Înalt Preasfântule, mârâi Papa, punându-şi mâna stângă peste dreapta Patriarhului, eu zic că omul ăsta fabulează. E nebun! Şi nu pricep de ce, la ultimul sinod, nu am fost preveniţi.

— Eu, Sanctitate, se scutură Alexei, ca năpădit de un roi de gâze scârboase, eu nu...

Dar se opri şi se holbă la egumenul care îşi reluă vorba, netulburat.

— Posed dovezi temeinice în sprijinul afirmaţiilor mele. Dovezi care atestă şi existenţa unui semn prin care anticii reprezentau dolarul. Un semn identic cu cel recunoscut azi de catolicii de pretutindeni drept simbol sfânt. Iar auriul lui este culoarea cea mai potrivită, pentru că în antichitatea timpurie metalul numit aur, neatacat de rugină, rar găsit în natură şi, pe atunci, imposibil de fabricat, a fost utilizat drept ban vreme de multe secole. Cât despre culoarea vestmintelor preoţilor neocatolici, aceasta predomina pe hârtia numită „dolar".

Aşadar, tot limpede este că neocatolicismul poate fi considerat cultul nesmintit al Dolaiului, adică al dolarului, adică al banului, adică al dracului. Adică al Iadului, conchise vorbitorul, în glas cu o detaşare dezminţită de rânjetul lui strâmb.

— Îşi bate joc de noi! se înfurie Papa.

Alexei îl aprobă, strângând din buze şi dând de vreo trei ori din cap.

— E un blasfemiator! chiţcăi imediat o babă stafidită, sărind din jilţ şi îndreptându-şi spre egumen arătătorul, pe cât de noduros, pe atât de acuzator.

— Blas-fe-mi-e! scandară, ridicându-se la rândul lor, ceilalți păstori de suflete.

— Moarte blasfemiatorului! tună Alexei, sperând că încântarea cu care se leapădă de coreligionarul său nu e sesizabilă şi răsuflă uşurat când Papa îi atinse, de data asta liniştitor, mâna dreaptă.

— Moar-te! Moar-te! Moar-te! repetară ceilalți iarăşi şi iarăşi, până ce Clement al CDXLIV-lea se ridică şi rosti un „amin" tunător, făcând deasupra mesei semnul neocatolic.

— Aleluia, completă batjocoritor egumenul, primind cu capul sus năvala ucigaşă a sfinților părinți.

— Facă-se voia Dolaiului, frați şi surori, îi încurajă Papa, fără să se clintească.

— Acum, şi pururea, şi în vecii vecilor, şopti Alexei, lăsându-se să cadă în jilț, brusc doborât de gândul că egumenul venise la sinod purtându-şi propriul doliu şi acceptând martiriul cu cugetul împăcat.

☆ ☆ ☆

Nataşa cuplă izolatorul, în acelaşi timp îndemnându-l pe Alexei, prin semne mai mult decât grăitoare, să nu mai iroseasc în van ultima suflare a holoproiectorului.

Apoi îi dărui un zâmbet triumfător, în spatele căruia Patriarhul desluşi înfrigurarea combatantului care adulmecă izbânda îndelung aşteptată.

ABONEAZĂ-TE
la Revista CSF!
şi primeşti cadou* volumul
„Cetiți-le noaptea",
de Ion Minulescu!
pe www.pavcon.ro
* ofertă valabilă pentru un abonament pe 12 numere, făcut până la 1 mai 2020!

— Mă bucur că te-ai încumetat să mă înfrunți, că n-ai purtat vestmântul păcătoşilor, al ălora pe care EL i-a înfierat!

Alexei căscă ochii.

— Ce tot spui? De unde ştii...?

— Mai las-o, popă Alex! Credeai cumva c-am stat cu mâinile în sân după ce, înainte s-apuc să desluşesc cum se cuvine mutra călugărului nostru arcturusian, Holoviziunea şi-a întrerupt transmisia din motive „tehnice" şi a uitat să o reia? Credeai c-am aşteptat să vii să-mi povesteşti? Şi erai sigur că s-a distrus înregistrarea sinodului? Mă rog, s-o fi distrus, dar vezi c-a supraviețuit o copie – cel puțin una, care-a ajuns la mine înaintea ta! Aşa că ştiu. Şi-ți spun că, fie şi cu prețul multor vieți omeneşti, o să am grijă să nu afle Turma că tu i-ai cerut moartea, iar El va fi – adică e deja! – martirul nostru; iar mințile cele mai agere pe care le avem au început de azi să adapteze dogmele şi gnoza. Cât despre banii ăia sau cum le-o fi zicând, un enoriaş de-al nostru o să-i „inventeze" – şi nu cred c-o să ne fie rău!

Ilustrație de Cristian Păcurariu

Raiul

de Dan Norea

Eram în Rai de un timp nedefinit. De fapt, aşa cum mi-a explicat un filosof, în Rai timpul nu se poate măsura, în momentul morţii are loc o ieşire din timp. Şi din spaţiu, dar asta e altă poveste.

Începusem să mă cam plictisesc. La început totul era roz. În aer pluteau arome îmbătătoare. Se auzea în surdină o muzică divină de Bach. De fapt, pentru mine era Bach. Raienii cu care am discutat se pare că auzeau fiecare altceva: Beatles, Gerswin, Nightwish...

Mâncarea şi băutura erau la discreţie. E adevărat, senzaţiile de foame şi de sete nu existau. Dar nici senzaţia de saţietate, puteai mânca oricâte feluri şi în orice ordine. În afara satisfacţiei, efectul băuturilor era inexistent, starea de euforie era oricum prezentă în permanenţă.

Când îmi doream să joc şah, apărea din nimic o tablă cu piesele aranjate, se apropia un alt raian şi începea partida. Câştigam întotdeauna, satisfacţia era garantată. Numai că odată am comentat partida cu raianul partener. Şi el câştigase!

Interesante erau Muzele. Erau mai multe, specializate pe discipline artistice, domenii, subdomenii, curente. Dacă voiai să compui un sonet petrarchian, venea muza potrivită. Şi nu ştiu cum, fără să îţi dicteze, sonetul îţi venea în minte fluent, fără poticneli. Cu un conţinut dens şi o prozodie perfectă. Când îl terminai, constatai că în jurul tău se găsesc câteva zeci de raieni care îţi aclamau măiestria. Şi pe cer se mai aprindeau câteva

stele în onoarea ta. Un Editor mi-a şoptit că o constelaţie întreagă, Ursa Mare, apăruse în urma unei tragicomedii scrise de Shakespeare.

Din loc în loc erau instalate ecrane uriaşe, pe care vedeai tot ce se întâmplă pe Pământ. Evident, raienii alegeau stadioanele, ringurile de box, cursele de Formula 1... Când murea un pilot, era întâmpinat în Rai cu aclamaţii.

Raienele preferau dramele sentimentale. Aveau gusturi diferite, dar pe Pământ găseai de toate, de la idile suave între adolescenţi, până la telenovele sângeroase. Am urmărit-o odată pe o raiană, o suspectam că alege cu predilecţie scenele porno. M-am interesat, nu cumva ajunsese în Rai din greşeală? Nu, se pare că pe Pământ fusese o sfântă, murise fecioară, acum avea dreptul să vadă ce a pierdut.

Nu aveai o libertate totală. Nu era propriu-zis o cenzură, dar din când în când era necesar să ceri aprobare de la un Editor. De exemplu, dacă simţeai nevoia să călăreşti un inorog. În cazuri extrem de rare, se apela la Administrator, binecuvântat fie numele Lui.

Ideile despre Pământ mi s-au schimbat pe măsură ce îmi creştea nivelul şi aflam noi informaţii. La sosirea în Rai eram convins că Pământul e centrul Universului, scopul tuturor lucrurilor.

A urmat ceea ce, pe moment, am numit-o revelaţie. Pământul a fost creat pentru raieni, ca o imensă scenă de teatru.

Mult mai târziu am fost avansat din stadiul de spectator. Abia atunci când am căpătat dreptul de a interveni în destinele muritorilor, am realizat adevărul. Pământenii erau păpuşi, iar raienii de nivel înalt erau păpuşari. Tot ce se întâmpla pe Pământ era rezultatul unor scenarii. În funcţie de nivel, aveai dreptul să controlezi destinul unui singur individ sau să provoci calamităţi pe scară largă, cu milioane de morţi.

Cum spuneam, începusem să mă cam plictisesc. Aveam nivel maxim, deja scrisesem câteva mii de volume de poezii, provocasem câteva războaie mondiale, în care mă luptasem cu un

raian concurent. Evident, câştigasem amândoi, numărul de morţi era egal în ambele tabere.

Şi deodată...

Scena se schimbase instantaneu. Aparent, peisajul era acelaşi. Dar în aer mirosea a pucioasă. Muzica de Bach dispăruse, în locul ei, nişte zgomote de rotopercutor îţi bubuiau în urechi.

Se pare că, nu se ştie din ce motiv, fusesem transferat în Iad.

Pe rând, am constatat că mâncarea şi băutura aveau un gust infect. Nu mă îmbătam, dar aveam în permanenţă o senzaţie de cap mare, iar în gură un gust de leşie.

Senzaţia de durere propriu-zisă nu exista, nici nu se putea. Dar indiferent ce făceam, urmarea era o umilinţă mai mare decât precedenta.

Am jucat câteva partide de şah. Cu nişte deschideri pe care nu le mai văzusem, pierdeam în permanenţă în două mutări.

Am scris un sonet. E adevărat, fără muză, dar eram mulţumit de opera mea. Au apărut imediat câţiva care au început prin a-mi demonstra că e cel mai prost sonet scris vreodată. Ritmul şchiopăta, rimele erau facile, ideile incoerente. Au sfârşit prin a-mi declara că de fapt nu era un sonet, nici măcar o poezie, erau nişte lături bune de aruncat la porci. Totul s-a încheiat cu nişte hohote disprețuitoare. Unul dintre critici a rânjit şi a arătat spre cer. O stea micuţă, prima mea stea pe care o primisem în Rai pentru un poem într-un vers, dispăruse.

Puteam şi aici să manipulez oameni. Dar numai câte un copil. Şi în absolut toate ocaziile apăreau câţiva mai mari care îl snopeau pe al meu. Am aflat că după ce îţi creşte nivelul poţi controla mai mulţi copii, poţi să organizezi bande. Un singur tip a avut nivelul atât de înalt încât a reuşit să organizeze Cruciada copiilor.

După un timp nedefinit... de fapt, e impropriu spus, Iadul a ieşit din timp. Şi din spaţiu. Dar, mă rog, după un timp s-a schimbat iar peisajul. Urechile îmi ţiuiau de atâta linişte, dis-

păruse rotopercutorul şi reapăruse Bach. Şi mai apăruse cineva, un Editor căruia zâmbetul i se lăţea de la o ureche la alta.

— Bine ai revenit! mi se adresă.

— Îmi spune cineva ce se întâmplă? A fost o pedeapsă temporară, am greşit cu ceva?

— Nu, dar începuseşi să te plictiseşti. Administratorul, binecuvântat fie numele Lui, a prevăzut şi acest lucru. Şi a inventat perioada de recuperare. Fără termen de comparaţie, fericirea nu există.

Mi-am dat seama de marea înţelepciune a Administratorului, binecuvântat fie numele Lui, peste câteva momente. De fapt, în Rai e impropriu să spui momente...

Pe când constatam, plin de satisfacţie, că prima mea steluţă reapăruse pe cer, l-am văzut lângă mine pe rivalul meu de pe Pământ, cel care îmi împroşca cu noroi poemele. L-am întrebat:

— Ce e cu tine, nu te-am mai văzut pe-aici?

— Păi nici n-aveai cum, până acum am fost în Iad. Dar, probabil pentru bună purtare, m-au transferat...

„Bună purtare? S-o crezi tu! Probabil te obişnuiseşi prea tare cu umilinţele şi acum eşti în perioada de recuperare inversă", rânjesc în minte. Şi, cu o satisfacţie nemaiîntâlnită până atunci, nici măcar în Rai, i-am spus binevoitor:

— Păi hai să-ţi arăt împrejurimile.

Îţi place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**
şi ai şansa de a publica şi tu în Revista CSF!
Condiţiile manuscrisului: litera utilizată - Times New Roman, corp 12; cu diacritice; evidenţierile cu *italic*, **bold** şi/sau „ghilimele"; textul aliniat la stânga; autorul nu va face paginare sau tehnoredactare; titlul scris cu Times New Roman, corp 18, bold; numele autorului sub titlu; informaţiile de contact ale autorului vor fi trecute la finalul manuscrisului (nume şi prenume, adresa, telefon, e-mail).

Fulgerul mental

de Voicu Bugariu

Într-o dimineață de aprilie, ziaristul Raul Popescu se îndreptă către cabinetul unui psihiatru la modă. Vârsta sa de mijloc nu-l împiedica să se îmbrace tinereşte şi să poarte părul cam prea lung. Tălpile plate îl obligau să meargă oarecum nefiresc. Gimnastica medicală, făcută zilnic, cu disperare, nu reuşea decât să-i atenueze acest neajuns.

Clădirea policlinicii era un bloc făcut din prefabricate. Avea două etaje şi ferestre mari. La intrare, o copertină şi nişte trepte. Raul Popescu ajunse repede la etajul întâi, într-un hol limitat de mai multe uşi. La capăt, se aflau două bănci lungi, tapițate cu un material plastic, de culoare maro. Înainte de a se aşeza, Raul întrebă:

— Cine este ultimul, vă rog, la doctorul Ambrozie?

— Eu sunt, zise o femeie la vreo patruzeci de ani.

Era o persoană destul de elegant îmbrăcată, foarte grasă, cu mâini mici. De călugăriță, îşi aminti jurnalistul o expresie dintr-un roman.

Privindu-le, Raul avu una dintre ideile lui literare neconcretizate: să facă un personaj feminin cu mâini firave, neputincioase şi picioare de dinozaur, ultramusculoase, aproape înfricoşătoare, dar fascinante.

Femeia avea părul negru, strălucitor, despărțit printr-o cărare trasată pe mijlocul țestei. Privirea îi era fixă, întrucâtva înfricoşătoare. Desigur, din cauza acestui zâmbet înghețat. O grimasă, de fapt. Singurul loc liber se afla tocmai lângă ciudata

ființă. Banca – foarte comodă. Jurnalistul își reprimă un ușor suspin de satisfacție.

Gândindu-se cum să răspundă la întrebările psihiatrului, Raul își propuse să aducă vorba despre condiția celibatarului trecut de o anumită vârstă.

Trecu un timp. Femeia de lângă el se ridică și intră în cabinet. Când ieșise pacientul aflat înăuntru?

Peste puțină vreme, femeia reapăru. Raul aruncă o privire întrebătoare către ceilalți pacienți, așteptând o eventuală contestație, apoi intră.

Doctorul Silviu Ambrozie avea vreo cincizeci și cinci de ani. Era un bărbat arătos, cu un zâmbet, aprecie Raul, atrăgător. Părul, pe jumătate încărunțit, dar des, era pieptănat înspre spate și lăsat suficient de lung pentru a oferi o oarecare impresie de nepăsare romantică.

— Mi s-a spus că aveți o problemă mai deosebită și nu propriu-zis o suferință, spuse medicul. Amicul dumneavoastră mi-a spus. Așa este?

Raul se mulțumi să încline aprobator din cap, aruncând aproape în același timp o privire ambiguă înspre asistenta pahidermică așezată în stânga medicului. Aceasta, implantată la capătul biroului, scria ceva. La intrarea lui Raul nu-și ridicase privirile. Medicul pricepu că pacientul său se sfiește să vorbească în prezența unei terțe persoane și făcu un gest discret, îndemnându-l pe jurnalist să aibă răbdare. Situația, sugerau privirile lui amabile, urma să se amelioreze de la sine.

Într-adevăr, ca și cum ar fi fost sugestionată, asistenta se ridică anevoie și, fără să spună vreun cuvânt, ieși din cabinet.

— Ar trebui să vă fac o fișă, spuse medicul. Dar poate nu este cazul. Nu?

— Nu știu, ezită Raul. Într-adevăr, din moment ce nu...

— N-o să vă fac, admise celălalt. O să purtăm numai o discuție și nimic altceva. Bine?

— Da. Deși poate n-o să mai ziceți așa după ce-o să mă ascultați...

— Ei, nu, de ce? He, he, unii ar dori, aşa, dintr-un snobism mai special, să sufere de o afecţiune psihică, dar nu le este dat. Sunt condamnaţi, pur şi simplu, la normalitate...

— Condamnaţi?

— Păi, nu? Dacă nu reuşesc să scape cu niciun chip din cercul propriei lor normalităţi psihice? Nu sunt condamnaţi?

Dezinvoltura prietenoasă a medicului îl binedispuse pe Raul. Într-adevăr, îşi zise, e aşa cum l-a descris cunoscutul meu. Comunicativ, deloc arogant.

— Nu sunt adeptul unor metode fixe de investigaţie, zise Ambrozie. Când am în faţă un pacient nou, încerc să mă comport şi să vorbesc după inspiraţia momentului. Majoritatea colegilor mei mă socotesc un diletant. Ce-i drept, unul destul de norocos...

Raul surâse cu simpatie.

— ...drept urmare, n-o să vă întreb de bolile mai importante ale ascendenţilor dumneavoastră. Mă mulţumesc cu nişte întrebări simple. Aşa cum se discută în tren.

— Şi care ar fi prima?

— Previzibilă. Sunteţi căsătorit?

— Nu, spuse Raul cu un mic surâs stânjenit, de parcă s-ar fi jenat că nu poate să dea un răspuns stenic de tipul: bineînţeles, am doi copii mari.

— Şi câţi ani aveţi?

— Patruzeci şi şase. La vară.

— Şi cum vă simţiţi? Vă prieşte celibatul?

Medicul părea în continuare amuzat.

— Păi, cum?! Mulţumitor.

Raul privi cercetător. Dorea oare doctorul Ambrozie să audă una dintre teoriile lui? I se păru că da. Continuă:

— Importantă nu este atât umplerea unei existenţe, cât realizarea unei forme de viaţă. Familia este instituţia ideală, s-ar zice. Dar oamenii singuri? La ei apare un paradox. Ei sunt liberi să-şi construiască o formă de viaţă, dar sunt de regulă vic-

timele unei angoase dată de presiunea posibilului. Altfel spus, omului i se atenuează capacitatea de-a opta. Pentru ceilalți optează împrejurările. Dacă reuşeşti să reduci sau chiar să anihilezi angoasa, lucrurile se normalizează. Totuşi, este greu aşa ceva. Societatea nu-i încurajează pe celibatari. De altfel, am venit aici dintr-un motiv legat de celibat.

Se opri, ca şi când ar fi aşteptat o întrebare. Continuă:

— Problema mea este... Nu reuşesc să-mi păstrez actuala formă de viață.

Raul îşi răsuci palma dreaptă într-un gest de îndoială. Un fel de semi-renunțare.

— În ce fel? întrebă medicul.

— Forma mea de viață a fost scrisul. Lucrez la un ziar, scriu articole. Pentru un jurnalist, realizat ca familist, meseria poate să rămână ceva secundar. Aşa se şi întâmplă în cele mai multe cazuri. Respectivul nu se lasă cu toată greutatea, ca să zic aşa, pe meserie.

Pe când eu... De pildă, dumneavoastră... Aş putea paria, aveți copii mari, reuşiți. Probabil, doi. Mă înşel? Nu. La mine forma de viață s-a sprijinit doar pe profesie, dar într-un fel mai special. Ca şi alți jurnalişti, am cochetat cu literatura. Am publicat o carte de reportaje şi câteva fragmente de roman, prin revistele literare. În ultimii cincisprezece ani, m-am sprijinit foarte serios pe o schemă mentală. „Gestez" un roman, într-o bună zi mă voi apuca foarte serios de lucru, voi reuşi ceva deosebit.

În privirile medicului, sclipiri de complicitate intelectuală. Raul continuă:

— Am făcut mari eforturi. Am fişe, planuri, am scris nişte fragmente pasabile. Degeaba. Ceva s-a deteriorat. Sau n-a existat niciodată? Treaba nu merge. Am citit mult, ştiu dacă un text sună bine sau este o făcătură tristă. Proza mea este jurnalistică şi banală. Asta-i situația. Până acum vreun an, iluzia mea era intactă. Sunt în stare să scriu un roman adevărat, îmi trebuie

pentru asta doar un concediu lung. Azi nu mai am nicio iluzie. Ce să fac? Iată de ce am venit aici.

Vreme de un minut nu se auzi decât ciripitul unor vrăbii în copacul înverzit din fața ferestrei. Medicul zise:

— Aveți o problemă filozofică și nu una medicală. Așa cred. Vreți să aflați cum să vă măriți forța creativă. Desigur, altfel decât prin psihotrope și neurotonice.

Raul, jenat, încuviință prin gesturi.

— Stimulentele nu sunt rele, totuși, spuse medicul. Balzac bea multă cafea. Știți asta.

— Nu m-ajută, spuse jurnalistul cu o notă de exasperare în glas. Am o condiție fizică destul de bună. Trăiesc foarte ordonat. Laşitate clasică de celibatar, nu? Nu fumez, nu beau. Nici cafea nu consum. Degeaba. Orice scriu iese jurnalistic, bombastic, fără niciun haz.

— Poate sunteți subiectiv.

— Posibil. Din păcate, de la o vârstă încolo nimeni nu-ți mai spune că scrii prost. Practic, singur trebuie să decid. Nu cred că mă înșel. Proza mea este realmente slabă. Ce să mai...

— Nu prea știu ce să vă spun. Poate că încrederea în forțele proprii... ar trebui fortificată.

— Am încercat. Nu merge. Este o tocire obiectivă a sensibilității.

Medicul schiță un zâmbet.

— Mai aveți timp?

— Am. Mă interesează chestiunea. Este ceva original. Cunosc câțiva scriitori, dar n-am mai avut un asemenea caz. Ați vorbit despre un proces obiectiv. Cum îl resimțiți?

— Locuiesc la parter. În fața ferestrei mele se află un copac, cu un cuib de turturică. Zilele trecute a bătut un vânt foarte rece. Cuibul este foarte șubred. M-am temut pentru pasăre. Tipic pentru un temperament melancolic, nu? Ei bine, crengile și chiar trunchiul se îndoiau, dar pasărea nu se mișca, de parcă ar fi fost legată. Admirând-o, mi-am dat seama: s-a dus prospețimea trăirilor, nu mai reușesc să mă pasionez. Știu destule

despre literatură, despre viață, dar liantul emoțional nu-l mai am. Mi-am pierdut și plăcerea de a mă exprima.

— Ați căpătat, în schimb, capacitatea de a conceptualiza.

— Așa pare a fi. Bine ar fi să le am pe amândouă, simultan.

— Faust, murmură medicul, parcă numai pentru sine. De fapt, reveni el repede la modul său obișnuit de a vorbi, ar exista ceva. Ați auzit despre hipnoza regresivă? Se pot reînvia trăiri vechi ale subiectului. Mă întreb dacă v-ar folosi. – Deveni ușor nostalgic – Am trăit și eu ceva asemănător. Am descoperit că omul își păstrează sub formă de aluviuni toate vârstele anterioare, psihologic vorbind. Memoria seamănă cu o structură geologică. Nu am o imagine pentru a vă sugera simultaneitatea. Da, eu însumi am trăit uneori cu intensitatea unor vârste trecute sau, dacă vreți, la lungimea lor de undă. Probabil că ar trebui să luptați pentru a retrăi un asemenea moment. Marii artiști reușesc așa ceva și la bătrânețe. Poate că fiecare deținem acest mecanism.

Când ieși, în sala de așteptare nu mai era niciun pacient. Popescu o luă încet spre ieșire. În timp ce cobora scara, își privi ceasul și avu o clipă de panică. Trecuse atât de mult timp?

Se îndreptă spre stația de autobuz. Un vehicul îl depășii. Își învinse tentația de-a alerga după el. Nu, de această dată se afla într-o stare de spirit specială, nu trebuia să se grăbească. Îi plăcea locul unde se afla. În dreptul stației, era un bloc decorat cu semne zodiacale. Se uită lung la cele duble. Ceva în genul lor îl interesa. Voia să obțină un dublet de vârstă, o călătorie spre sine însuși, dar aflat într-un alt timp. Mai întâi cețoasă, ca o fantomă, apoi deodată clarificată, în minte i se ivi o expresie; unde o auzise sau o citise? *Fulgerul mental.* Își aduse aminte de unde-o știa. Pentru a se naște, fulgerul are nevoie de două sarcini electrice deosebite. Așa ceva i-ar trebui și lui. Între capacitatea de-a conceptualiza și darul de-a avea trăiri, să se ivească un fulger, o iluminare destul de lungă pentru a-i permite să-și scrie romanul.

Privi înspre stradă. Autobuzul sosi, roșu, vâjâitor. Înghesuiala nu conta. Și nici hoții de buzunare.

În biroul său nu era nimeni. Colegii plecaseră în documentare sau se retrăseseră în vreo încăpere unde nu suna atât de des telefonul, să scrie nişte texte „foarte urgente". Se aşeză. Ora unu şi jumătate. Minute în şir telefonul rămase mut, fapt neobişnuit. Ridică receptorul. Nu cumva aparatul era deranjat? Nu era. Uşa se deschise lent, apăru o fată cu părul tăiat scurt, înaltă, blondă, subţire. Filiformă, s-ar fi spus. De fapt, perfect de bine făcută. Slăbiciunea era aparentă.

— Bună ziua, zise tânăra, cu glas plăcut, cu unele accente adolescentine adorabile. Cu cine aş putea să vorbesc?

Popescu îi răspunse la salut, rămânând aşezat. Fata continuă:

— Am scris ceva şi aş vrea să aflu...

Rămasă lângă uşă, scotoci în geanta ei largă şi scoase nişte hârtii împăturite.

— Ce este? se interesă Popescu. Un articol?

— Nu e articol.

— Atunci? Dar, se mobiliză Raul, de ce stai acolo? Vino mai aproape, te rog.

Ieşi din spatele biroului şi se apropie de ea, zâmbind amabil.

— Parcă ai fi un manechin, spuse el prietenos. Vino, te rog, ia loc!

Aduse un scaun şi îl aşeză în faţa biroului. Fata se aşeză cu o mişcare natural-graţioasă şi el îşi reluă locul.

— Ia să vedem!

Fata îi întinse foile. Popescu le despături. Erau scrise de mână. Majuscule exagerate, semn de vitalitate şi de orgoliu. Unele trasee erau bizare. O privi mai atent. Frapa scurtimea buzei de sus. La orice zâmbet, dinţii maxilarului superior se dezgoleau în întregime. Când râdea, apăreau şi gingiile trandafirii. Curios lucru, constată Raul, acest defect de conformaţie naşte o impresie de originalitate, de rasă.

Fata adusese o proză. Raul o estimă: dacă textul ar fi dactilografiat la două rânduri, s-ar obţine vreo trei file, nu mai mult. Îşi spuse: Sunt victima unei ironii a soartei, o debutantă vine cu proză la mine, la unul rămas în stadiul de promisiune. O

clipă, simți tentația de a i se confesa. Fata îl privea cu o politețe care sublinia faptul că orice „schemă" amoroasă era exclusă.

Proza nu era rea. Doar prea sinceră. Fata luase o întâmplare din viața ei sentimentală şi o transpusese în ficțiune. Descria angoasa adusă de crepusculul unei iubiri. În fine, semnătura, scrisă conştiincios, şcolăreşte: Jeanine Lupescu.

— De ce ai venit aici? Noi nu publicăm proză. Te-a sfătuit cineva?

— Nu publicați proză? păru uluită fata, înroşindu-se. Înseamnă că am greşit adresa. Eu am vrut să merg la...

Şi rosti numele unei cunoscute reviste literare.

Raul, înviorat fără niciun motiv, îi spuse numele ziarului său. O publicație fără nicio legătură cu literatura.

Fata nu părea grăbită. Raul o întrebă:

— Cu ce te ocupi? Eşti cumva studentă?

— Am terminat filologia. Anul trecut. Acum fac naveta.

Spuse numele unei localități din apropierea Capitalei.

În birou intrară doi colegi ai lui Raul. Fata se ridică. Jurnalistul îi ură succes. Se despărțiră. Fata îi făcu o ultimă bucurie: se înroşi feciorelnic, încă o dată, fără motiv.

☆ ☆ ☆

Trecură vreo două săptămâni. Într-o dimineață, pe când Raul se afla într-o stație de autobuz din cartierul unde locuia, o zări pe fata cu proza. O recunoscu imediat. După o scurtă ezitare, se îndreptă spre ea. Spuse, ca şi cum ar fi rostit cuvintele unui salut:

— Jeanine Lupescu!

— M-ați recunoscut? spuse ea, înroşindu-se.

— Bineînțeles, cum aş fi putut să te uit?

Autobuzul lor apăru imediat. Urmă scena îmbarcării dificile. Conversară cu oarecare dificultate din pricina înghesuielii. Jeanine avea anumite probleme cu naveta ei. Să se întâlnească, nu? Schimbară numerele de telefon.

☆ ☆ ☆

În aceeaşi seară, pe când se uita înspre cuibul turturelei, Raul revăzu, atât de clar de parcă ar fi fost o halucinaţie, cele două întâlniri cu Jeanine. Se simţi legat de vizitatoarea lui de la redacţie, ba chiar dependent de ea, într-un fel nemaicunoscut până atunci.

Se îndreptă şovăitor către masa de lucru. Începu să scrie la maşină, mai întâi cu ezitări şi prudenţă, recitind fiecare frază, apoi tot mai repede. Telefonul sună, dar el îl auzi ca pe un sunet îndepărtat şi nu-i dădu nicio atenţie. Continuă să scrie. Îşi aminti de unul dintre planurile sale de roman şi-l modifică „din mers". N-avea nevoie de nicio fişă, ci doar de el însuşi şi de fantasma fetei. Simţi că dinspre ea soseşte un nemăsurat jet de energie. Scrise cu o poftă bestială, cu mâinile tremurându-i de nerăbdare, când trebuia să schimbe fila în maşina de scris, nu se ridică atunci când telefonul sună din nou şi nici când se auzi soneria de la intrare şi apoi bătăi în uşă. Nişte copii făceau zgomot în faţa ferestrei. Nu le dădu atenţie. Continuă să bată la maşină. Ştiu, de la un timp: totul va merge bine până la capăt.

Simţi că nu va interveni nici o sincopă: nu voi muri, soarta mea ironică nu-mi va trimite un infarct. Mâine dau un telefon la redacţie şi obţin o învoire de două zile.

Veni noaptea, el bătu în continuare la maşină. Se auziră lovituri în ţeava caloriferului, semne de exasperare ale vecinei de sus. Nu le dădu atenţie. Vecina încetă să mai bată. Se făcu dimineaţă. Se opri. Nu din oboseală. Se simţea foarte proaspăt. De parc-ar fi fost drogat. Îşi prepară o cafea. Se bărbieri, făcu duş. Numerotă paginile scrise: o sută patru. La ora opt formă numărul şefului său şi-l rugă să-l învoiască pentru două zile. Şeful acceptă. Raul mâncă. Apoi se reaşeză la masă, păstrând imaginea miraculoasă a Jeaninei, având-o în faţă, precum într-un film convenţional, unde soţul, creator, eventual compozitor de geniu, stă la pian, iar preaiubita lui soţie se află în apropiere, pe un fotoliu, brodând. Reintră într-o transă lucidă, suverană.

Îşi domină creierul, inima, măduva spinării. Telefonul nu sună decât de vreo trei ori, fără insistenţă.

Altădată s-ar fi bucurat văzând cum numărul paginilor scrise creşte peste orice aşteptări. Acum era dincolo de lăcomia trăită cândva. I se păru firesc ca la începutul nopţii, când se împlineau douăzeci şi patru de ore de la începutul acţiunii sale, să ajungă în apropierea paginii două sute. Un profesionist al scrisului nu l-ar fi crezut, dacă i-ar fi relatat performanţa. Cum, două sute de pagini în douăzeci şi patru de ore? Aşa ceva este imposibil. Poate dacă te droghezi şi apoi începi să scrii tot ceea ce-ţi trece prin cap.

El ştia: paginile erau bune. Noaptea se înstăpâni, telefonul nu mai sună, nici soneria, vecina de sus nu mai bătu în calorifer, probabil uimită de sunetul continuu al maşinii de scris. Veni dimineaţa. Raul îşi repetă ritualul: cafeaua, bărbieritul, duşul. Se reaşeză la masă şi scrise în continuare, fericit, plângând la o scenă de iubire, tremurând de milă când relată moartea unui personaj. Jeanine a lui, da, acum putea să-i spună aşa...

Nu-i trecu prin minte ideea că paginile înnegrite ar putea fi doar deşeuri, maculatură. Avea certitudinea: reuşeşte, este romanul lui. Fulgerul mental devenise realitate.

Ziua se încheie. Altă dimineaţă. Renunţă la cafea, bătu în continuare la maşină, auzind ca prin vis cum în faţa uşii lui, pe coridorul de tip hotel, se strângeau oameni. Nu ieşi, bătu în continuare la maşină.

Ziua trecu. Spre seară se apropie de final. Scrise ultimele cuvinte ale romanului, chiar la miezul nopţii. Apoi, fără nicio pauză, începu să recitească textul, să corecteze rarele greşeli de dactilografie şi puţinele poticneli stilistice. Da, era ceea ce dorise. Reuşise. Corectarea celor trei sute şi cincizeci de pagini îi luă vreo opt ore.

☆ ☆ ☆

Încet, cam nesigur pe picioarele sale, de parcă ar fi mers pe un strat gros de vată, se mişcă indecis prin garsonieră. Textul trebuia predat unei edituri. Să dea din mână singurul exemplar existent? Dacă se pierdea?

Se îmbrăcă încet, simţindu-se fragil, vulnerabil. Dacă pe bara ridicată a unui halterofil se aşează o vrabie, respectivul se prăbuşeşte. Ceva asemănător era pe punctul de-a păţi el. Se stăpânea bine, ştia ce are de făcut, dar şi o mângâiere l-ar fi dărâmat.

Ieşi din bloc. Lumina soarelui îi răni ochii, trecătorii i se părură uriaşi şi ameninţători. Simţi că tremură. Ajunse, fără să atragă în vreun fel atenţia asupra sa, la un xerox. Ceva mai târziu, se înfăţişă la o editură, unde depuse manuscrisul, având grijă să ceară număr de înregistrare.

Ieşind, simţi că leşină. Se lăsă să alunece pe lângă zidul editurii. Mă vor crede băut. Un trecător opri un taxi şi Raul reuşi să ajungă acasă. Şoferul se oferi să-l ducă la Spitalul de Urgenţă, dar Raul spuse: Nu sunt decât obosit, nu sufăr cu inima.

Se dezbrăcă foarte încet, auzind ca prin vis cum îi troznesc oasele. Adormi imediat. Se trezi peste vreo două ore şi jumătate, cuprins de-o panică repede disipată, apoi adormi din nou. Şi tot aşa, încă de vreo trei-patru ori. Trecură astfel după-amiaza şi seara. Pe la miezul nopţii se ridică din pat şi-şi făcu un ceai de tei. Se simţea obosit, dar era ceva nou, ciudat. Îşi aminti de-un accident avut cândva, în munţi. Se rostogolise vreo zece metri pe un grohotiş şi se umpluse de vânătăi. Câteva săptămâni îl duruse întreg trupul.

Acum simţea ceva asemănător. Privindu-se în oglinda din baie, singura existentă în locuinţa sa, constată, fără să aibă puterea de-a se mira: încărunţise, o bună parte din părul lui castaniu închis şi des căpătase culoarea unei burţi de peşte. Vrând să ia pieptenele de pe poliţa de sticlă aflată în faţa oglinzii, constată că pe mâna sa apăruseră nişte pete maronii, iar pielea era uscată şi solzoasă, de parcă s-ar fi lărgit şi s-ar fi subţiat. Iarăşi nu se miră. Se gândi apoi să facă un duş. Propriul lui corp îi

părul întrucâtva străin. Muşchii erau vizibil micşoraţi, iar pielea avea ceva nesănătos.

La redacţie, cei mai mulţi avură delicateţea sau indiferenţa de-a nu se mira de capul încărunţit al lui Popescu. Acesta îşi reluă îndeletnicirile. Era un alt om. Începu să uite. Durerile reumatice i se accentuară. Avu insomnii noapte de noapte. Părul continuă să-i încărunţească şi în scurtă vreme albi în întregime. Scăzu în greutate. Începu să mănânce tot mai puţin. Nu se grăbi să consulte un medic. Zilele treceau atât de repede încât nu reuşise să găsească timpul necesar.

După vreo două săptămâni de la scrierea romanului, ajunse în faţa unui medic. Acesta îşi înălţă sprâncenele atunci când află că are doar patruzeci şi şase de ani. Îl consultă, îi recomandă nişte analize. La urmă, evitând să-i spună că starea corpului său este a unui om de şaptezeci şi cinci-optzeci de ani, îi dădu o reţetă pentru tonice şi vitamine.

Raul Popescu decedă în ziua când se împlineau trei săptămâni de la depunerea manuscrisului său la editură. Murise epuizat, de bătrâneţe.

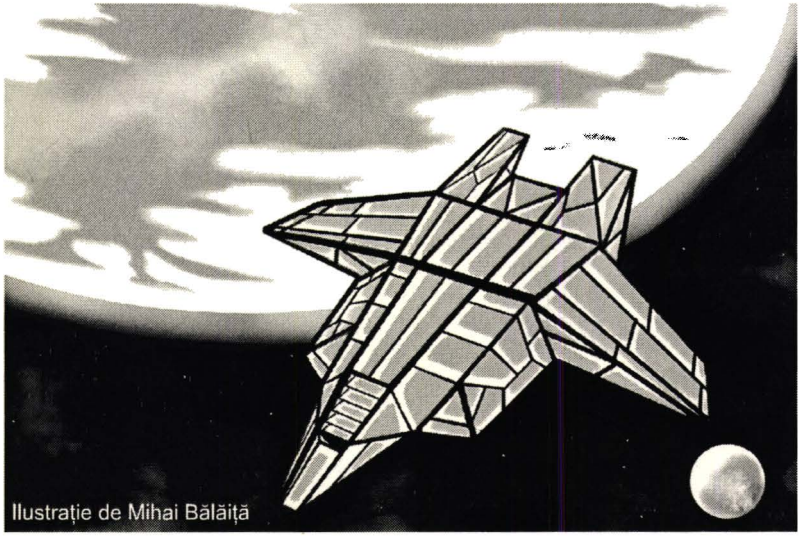

Ilustraţie de Mihai Bălăiţă

Medalion
Dan Merișca

Un Imaginator în Labirint

S-a scris mult și se va mai scrie pe marginea subiectului *super-animatorul Dan Merișca*, bărbatul care a trăit cu adevărat un veac de singurătate, în tumultuosul peisaj al SF-ului românesc din deceniul al VIII-lea, al secolului XX, în ciuda faptului că a avut mulți prieteni și că a cunoscut personal probabil cea mai mare parte a fanilor acestui tip de literatură. Stați liniștiți, nu mi-am propus să fac în aceste rânduri nici necrologul și nici apologetica acestui personaj, coborât direct parcă din scrierile lui Jules Verne.

Dan Merișca animatorul a reușit să coaguleze mișcarea SF din întreaga țară în jurul idealului său cultural – acela al identificării și propulsării creatorului român de SF, pe piața românească de consum a literaturii SF, pe care își dorea, în aceeași măsură, să o urnească din loc și să ajute, apoi, la construirea și la consolidarea ei. Idei tot pe-atât de ambițioase pe cât era el de energic și de plin de planuri.

Proza pe care a „comis-o" Dan aparține uneia dintre temele principale, la modă în acea perioadă, când comunismul se transformase în autoritarism absolut și inventase (așa cum scria George Orwell în celebrul său roman „1984") *poliția gândirii*, cel mai subtil instrument de tortură socială din istoria genului. Cetățenii statului comunist pierduseră accesul la gândirea și la exprimarea liberă, cei mai nefericiți fiind creatorii de orice fel. Printre ei și scriitorii.

Singura modalitate de evadare rămăsese parabola. Cea mai cunoscută din întreaga istorie culturală a umanității era (și a rămas) cea a **labirintului**. Spațiul închis devine din cursă mortală loc de protecție, majoritatea autorilor refugiindu-se în el. Creativitatea lor transformă, aparent, labirintul în alt tip de spațiu – cel al unui subteran, al unei cetăți/oraș, al unei astronave, al unei colonii acoperite, de pe un alt corp cosmic al unui deșert/mlaștină/ocean etc. Viețile personajelor se petrec, într-un cerc perpetuu, în interiorul perfect închis, cu o repetitivitate constantă și obositoare.

Labirintul, devenit obsesia creatorului Dan Merișca, dă și titlul singurului volum pe care autorul l-a publicat, „Revoltă în labirint". Personajele sale sunt, de regulă, învinșii tragici ai unei lumi care se transformă, treptat, în abator. Această trăsătură rămâne dominantă în toate prozele sale, chiar și în cele rămase nepublicate. Un psiholog ar putea interpreta această trăsătură ca identificându-se cu universul interior al autorului. Un Dan labirintic ar putea explica multe lucruri referitoare la harul său organizatoric, cel care l-a făcut să devină principalul leader al mișcării naționale de SF. Pierdut în labirintul propriului spirit, precum Minotaurul în cel construit de Daedalus, el și-a găsit un refugiu în ceilalți, transformându-se în organizator, aducându-i aproape unii de alții, prin intermediul visului-liant care s-a dovedit a fi SF-ul. Și-a găsit un refugiu în literatură, inventându-se ca scriitor, prin intermediul parabolei amintite, și îndepăr-

tându-se prin intermediul ei de realitatea cenușie și monotonă în care se cufundau, treptat, ceilalți.

Când a trecut Marele Prag, în 1991, am știut, cu o claritate absolută că fandomul pe care îl iubise atât de mult și căruia i se dedicase cu trup și suflet, pentru care arsese spiritual în ultimii săi ani de viață, avea să se destrame și să ajungă o amintire neclară. Cum, de altfel, el însuși, omul și organizatorul Dan Merișca, sufletul acestui fandom, avea să ajungă, în deceniile următoare. Dar **labirintul** în care spiritul său locuise, ca într-o cochilie, avea să-i supraviețuiască în sclipirea argintie a textelor pe care apucase să le creioneze, printre picături.

Sunt convins că noua generație de scriitori, cea din mileniul al III-lea, în care Dan nu a reușit să mai pășească, nu va reuși să învețe aproape nimic din proza sa. Excelent organizator, el nu a apucat să se perfecționeze în domeniul pe care l-a promovat cu atâta asiduitate (voi, cei mai vechi dintre cititorii acestui material, vi-l mai amintiți, poate, cum umbla cu eterna lui geantă plină de cărți, împrumutându-le la prieteni sau la simple cunoștințe, pentru ca imaginea lumii de mâine să se răspândească în cât mai multe din mințile-oglindă din jurul său?), nu a devenit un Asimov, un Clarke, un Bradbury sau un Klein al românilor. Și-a dăruit tinerețea, energia și visul pentru a promova ideile altora. În timp ce ale sale au rămas doar sub forma unor muguri ce nu au apucat să mai înflorească, din cauză că primăvara la care visase s-a dovedit a fi numai o toamnă târzie. Dar această generație, precum și cea care îi va urma și care abia acum deschide paginile cărților de SF, poate să simtă fiorul misterului **labirintului**, citind cele ce urmează și pe care, cu sentimentul că noi toți, cei care i-am fost colegi de generație, îi suntem datori pentru că am ajuns ceea ce suntem din punct de vedere literar, le punem la dispoziția lor.

Dragă Dan, ne întâlnim în **labirint**.

Aurel Cărăşel

TEXT INEDIT

Aer

Când ieşi în sfârşit la suprafaţă, rămase uimit. Cu toate că ochelarii negri, făcuţi dintr-un cristal foarte gros, îi acopereau ochii, lumina aproape că îl orbea.

Şi, deodată, îşi aminti de toată istoria ieşirii la suprafaţă; toţi anii scurşi până să ajungă aici.

Încet-încet, cei din adâncurile lumii îşi dăduseră seama, la modul teoretic, că deasupra lor trebuie să mai existe şi altceva în afară de apă.

Sute de ani, lumea de deasupra fusese ceva de basm, paradisul, poate – şi nimeni nu avusese curajul să afirme că ea exista cu adevărat. Totul era doar o presupunere, o ipoteză, atât şi nimic mai mult.

Până în ziua în care fuseseră descoperite: costumul superpresurizat şi buteliile portabile, cu apă pură din profunzimea foselor oceanice.

☆ ☆ ☆

Exploratorii se apropiaseră de suprafaţă, dar, cu cât urcau, cu atât lumina devenea mai insuportabilă. Fură nevoiţi să poarte ochelari negri şi continuară să înainteze, cu tenacitate, spre ţelul lor imposibil.

...Iar *el*, el era primul ieşit la suprafaţa apei. El avea să fie cel rămas în Istoria apelor, chiar dacă, desigur, constituia doar o verigă într-un lanţ de talente şi sacrificii.

Gândurile îi alergau repede. O idee nebunească îi trecu într-o fracţiune de secundă prin minte. Verifică rapid aparatele agăţate pe costum...

...Presiune extraordinar de mică...

...Temperatură destul de ridicată...

...Lumină mult prea puternică...

...Şi, interesant, neverosimil, în jurul lui nu era niciun strop de apă. Doar un amestec de gaze cu urme de vapori, după cum îi spuneau aparatele, în care predominau azotul şi oxigenul...

Se întoarse cu faţa spre ocean. „Ce străin arată lumea noastră de aici, de deasupra", gândi el. „Şi ce frumoasă e! Trebuie să încerc. Pentru ea şi pentru semenii mei..." Aici era atât de mult oxigen, iar acolo, în adâncurile familiare, acest gaz nobil, dătător de viaţă, dispărea încet-încet. Trebuia neapărat să verifice – poate că exista, totuşi, o salvare... Întinse tentaculele spre casca ce-i proteja valvele şi, învingându-şi frica metafizică în faţa necunoscutului, şi-o desprinse din ventuze. Oxigenul vieţii!... Se prăbuşi în nisip, înainte de a mai apuca să facă vreo mişcare...

Iar valurile şterseră încet mormanul de gelatină fără viaţă de pe o plajă pustie, târând rămăşiţele înapoi în ocean...

Ziua zborului

1

— Şi capătul?

— Nu există capăt. Mlaştina e întotdeauna şi pretutindeni. Aşa e firesc. Toate plantele vii sunt aşa. Stelele însele nu sunt decât imense mlaştini de foc. Ţine minte! La început a fost mlaştina, din ea şi în ea existăm noi, iar la sfârşitul sfârşitului ea va fi. Şi după aceea încă...

— Am auzit o poveste care spunea că departe, mai departe decât orice închipuire, există margine. Acolo, mlaştina ar curge în cer...

— E o prostie, cea mai mare prostie! E o erezie nebunească! Că cerul curge în mlaştină, asta da. Dar cum să încapă ceva nesfârşit într-un loc atât de mic? Cerul e doar deasupra, o pojghiţă subţire. Mlaştina e peste tot: dedesubt, ca şi deasupra, pretutindeni în jur.

2

Zilele treceau tot mai repede, unele după altele, unele peste altele, rostogolindu-se pe deasupra mlaștinii. Părea că totul e mereu la fel, că nimic nu se schimba înăuntru și în afară, dar, pătrunzând miezul cleios al faptelor, înțelegeai că, în spatele lor, târându-se greoi și mișcând toate câte sunt, se ascundea timpul.

Erau, pierdute în aburii amintirii, zvâcnind somnoroase, întunericul și căldura moale a începuturilor. Era orbecăirea informă, în miezul umed-fierbinte al mlaștinii, când, împingându-se unul în altul, se căutau cu ventuze avide, curioase, nesigure, mângâietoare, pipăindu-se prin întuneric. Fără nici cea mai mică oboseală, erau mereu ghiftuiți, căci înfulecau neîncetat din stârvurile macerate ce fermentau împrejurul lor și pe care și le smulgeau, clefăind, pofticioși.

Era, după aceea, ascensiunea înceată și șovăitoare prin nămolul colcăitor, zbaterea leneșă a vecinilor de culcuș și mângâierile lor plăcut-vâscoase. Odată cu fiecare nouă vârstă, se târau tot mai sus. N-ar fi putut rămâne pe loc: cei de dedesubt îi împingeau, orbi, nerăbdători și dușmănoși. Trebuia să le lase lor locul moale, abia încălzit. La rândul lor, trăgându-și cu greu trupurile grase și tremurătoare, îi împingeau pe cei de deasupra lor, repezindu-se lacomi să le ia locul.

Mâncând fără încetare și iarăși mâncând și mâncând, horpăind prin mlaștina călduță, cu ventuzele lor flasce, urcau mereu. Urcau.

3

Și, deodată, era lumina. Orbiți de flăcările purpurii, oranj și mov ale zilei, râgâiau fericiți, tăvălindu-se pe fața buboasă a mlaștinii. Viermuiau neliniștiți încolo și încoace, adulmecând cu nările larg deschise aerul și miile de mirosuri tulburătoare și necunoscute.

În zori, se repezeau, mereu înșelați de strălucirile palide, să înghită curcubeele șovăitoare care străpungeau cețurile. În luna de miere a amiezei ce le încălzea pântecele revărsate, gâdilându-i, pluteau toropiți de plăcere și lene. Înserările coborau pe furiș, căutându-i în culcușuri, ca să-i înfioare cu crepusculare și neștiute atingeri.

Noaptea, singuri sub stelele îndepărtate și reci, tremurau, ascultând zgomotele fără nume și fără chip ce pluteau pe spinarea cenușie a mlaștinii. Se pipăiau, prin vata incertă a ceței, căutându-se, încolăcindu-se strâns, ca să nu se piardă unii de alții. Doar împreună se puteau simți în siguranță, în mijlocul umbrelor rătăcitoare.

Atunci începeau poveștile.

4

Se rotesc, se rotesc, până ce totul începe să se rotească și atunci tot ceea ce este se face o mlaștină diafană de lumină și dulceață, în cercurile care dănțuie și dănțuie. Au cozi lungi ce le flutură în vântul curat al zorilor; au piscuri de jar și au ochi din picături mici-mici de lumină. Și mai au, fâlfâind melodios, deschise peste marginile cerului, aripi subțiri, prelungi, prealimpezi. Trupurile lor, în zbor, închid la infinit cercuri, mereu cercuri.

Drumul e lung. Pentru cei mai mulți, nesfârșit. Dincolo de ceea ce știm se întinde mlaștina sfâșietoare a pustiului. Și dincolo de pustiu, tot pustiul. Iar și mai încolo, nimic. Doar la capătul drumului, lumea renaște. Până acolo, pândesc din ascunzișuri viclene, fără număr, primejdii cumplite. Dar cine va merge, va fi! Pe fața ascunsă a planetei! Acum! Acolo, în mlaștina de lumină, se rotesc neîncetat păsările de lumină, care au fost cândva viermi ca noi. Numai cine trece dincolo, va reuși! Va fi! El, numai!

5

Nu mai aveau liniște. Grohăiau scuturați de pofte și de dorințe. Se zvârcoleau înnebuniți de nerăbdare. Tremurau nehotărâți.

Și atunci sosea ziua aceea. O așteptaseră fără încetare, o visaseră mereu, o știau dintotdeauna, dinlăuntrul lor. O simțiseră venind prin aburii fetizi ai mlaștinii, o simțiseră căutându-i cu tentacule lunecătoare, strecurându-le în sânge șoapte, îndemnându-i, făcându-i să clocotească, să se smulgă, să se târâie gâfâind, fără odihnă, zi și noapte, mai departe, mereu mai departe, departe...

Dincolo de apele putrede, fură nămolurile. Dincolo de ele, ierburile arse. Pe urmă, piatra. Și, mai încolo, doar lamele fine și tăioase ale pustiului.

6

Mulți rămăseseră deja în urmă, încovrigați și țepeni, cu mlaștinile morții în priviri. Vedea bine că erau din ce în ce mai puțini și mai obosiți. Dar cei puternici aveau să ajungă dincolo! Cei care știau să lupte! Numai ei! Când nu mai avu nicio rezervă, își potoli foamea și setea din cadavrele uscate și zbârcite, presărate pe cale. Dar nu se opri: nu trebuia să se oprească! Răbdă focul și gheața. Fu lovit și lovi. Fu mușcat și mușcă. Dar supraviețui. Căci ghicea printre oglinzile înșelătoare ale oboselii, simțea parcă tot mai clar, pulsând înlăuntru-i, pasărea de lumină care se năștea.

Printre fantasmele oribile ale pustiului, înaintau fără răgaz. Într-o zi, ridicându-și ochii, zări însă, cu priviri împăienjenite, în trupul devenind tot mai transparent al tovarășului de drum, crisalida luminoasă: cu capul băgat sub aripă, tresărind prin somnu-i încărcat de vise de aur, pasărea din celălalt creștea tot mai limpede. Și atunci știu că trebuie să-l calce în picioare, să-l sfâșie și să-i sugă zeama amară și stearpă. Și știu că el va ajunge. Va fi!

7

Văzu capătul, dar nu crezu. Le văzu, dar nu îndrăzni să creadă. Erau iarăși doar mirajele pustiului, hărțuindu-l. Scuturat de febra halucinațiilor și așteptării, tremurând de slăbiciune, se târa împins înainte de ultimele-i puteri, scuturat de spasme dezordonate.

Dar oare ce fel de miraj? Cum oare să existe un astfel de miraj? Așa ceva nu s-ar fi putut naște niciodată dintr-un miraj! Înțelegea, printre lacrimi de fericire, înțelegea... Aici era capătul călătoriei. Iată, le găsise. Erau ele, chiar ele. De o mie și o mie de ori mai dumnezeiești decât cele despre care vorbea povestea. Așa cum nimeni n-ar fi avut puterea și îndrăzneala să le descrie, să le închipuie, să le viseze. Erau chiar păsările. Le vedea plutind, auzea tot mai aproape fâlfâitul aripilor lor. Veneau să-l întâmpine, să-l ajute.

Și atunci simți pielea crăpându-i și zeama mlaștinii izbucnind din el și văzu pământul depărtându-se. Beat de fericire, agonizând, înțelese că își luase zborul. Că zbura!

Epilog

Plecaseră cohorte nesfârșite. Pieiseră fără număr dintre ei. Dar, supunându-se genetic aceleiași legități milenare ce menținea echilibrul și pacea pe planetă, între două civilizații atât de diferite, ajunseseră destui ca să hrănească încă o dată păsările, strigându-și cântecele în nesfârșitul văzduh limpede.

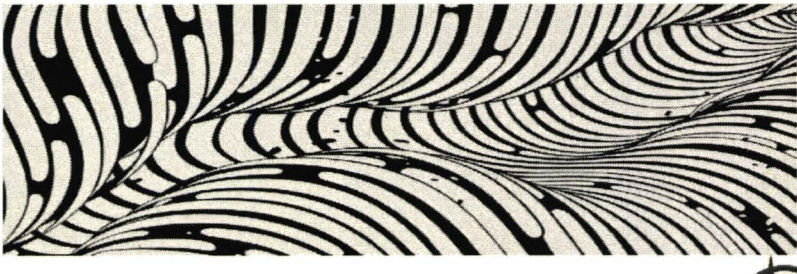

APOCALIPSA

de Elena Grosu

Nu, nu s-au coborât norii pe pământ,
Nu au ieșit apele învolburate,
N-au secat izvoarele
Și nici n-a dispărut soarele de pe cer...

E doar amarul sufletului,
Ce mă face să simt toate astea...

E viața mea ruptă-n bucăți,
E sufletul care mi se scurge printre degete
E inima din care
Nu mai pot păstra nicio fărâmă întreagă.

Doar amintirile le strâng la piept
Și le apăr de Apocalipsă,
Le iau cu mine dincolo de destin
Sau de viață...

DIN AZI ÎN MÂINE

de Elena Grosu

Azi cred că încă sunt,
Azi îmi place timpul viitor,
Ieri eram în trecut,
Vorbeam în timpuri perfecte,
Deși nimic nu era perfect.

Mai vine câte un azi cu speranță,
Mai trece câte un mâine cu suspin,
Trăiesc din azi în mâine,
Din mâine în alt mâine...
Sperând în viitor.

Sărbătoare BD și SF la Brașov

de Dodo Niță

Întâmplarea face ca, în week-end-ul 4-6 octombrie 2019, în orașul de la poalele Tâmpei să se desfășoare nu una, ci două manifestări culturale naționale: **Festivalul de benzi desenate istorice** (FBDI) și **AntareSFest**! O adevărată sărbătoare a pasionaților de benzi desenate și science-fiction din România!

Prin anii 2000, vorbeam cu dl. Puiu Manu despre a noua artă și dânsul se arăta... nedumerit: „Cine își mai aduce aminte de mine?", „ Cine mai citește astăzi benzi desenate?"...

Timpul a demonstrat nu doar că toată lumea își aduce aminte de bucuria lecturii benzilor desenate de Puiu Manu, dar și faptul că domnia sa, la aproape 70 de ani de la debut, rămâne cel mai îndrăgit și cel mai publicat autor BD din România.

La fel, când Nicolae Pepene, directorul Muzeului Județean de Istorie din Brașov, a avut ideea de a organiza un festival de benzi desenate istorice, unii au fost circumspecți: „Pe cine interesează banda desenată și mai ales banda desenată istorică?"

Ori, iată, deși aflat abia la a doua ediție, FBDI și-a afirmat foarte clar obiectivul: promovarea istoriei printr-o modalitate artistică inedită, în egală măsură ludică și educativă – banda desenată. Iar afluența de copii la atelierele de inițiere în tainele benzii desenate istorice, numeroșii trecători care s-au oprit să admire desenele și să citească dialogurile personajelor BD, din expozițiile *outdoor* din fața Casei Sfatului și a Primăriei Brașov, dovedesc cu prisosință că acest obiectiv a fost atins.

Europa 100 în benzi desenate

FESTIVALUL
DE BENZI DESENATE
ISTORICE

BRAȘOV 2019

Nu mai vorbim despre vizitatorii expozițiilor de la Casa Sfatului. Domnului Puiu Manu însuşi, protagonistul primei expoziții BD 3D din România, nu-i venea să creadă şi a intrat de mai multe ori în sălile respective, pentru a vedea abundența exponatelor, dimensiunile personajelor „evadate" din benzile sale desenate, vitrinele cu obiecte personale etc.

Ideea d-lui N. Pepene, curatorul expoziției, a fost să reconstituie pentru publicul larg atelierul de lucru al marelui maestru al BD româneşti, dar şi momente din viața sa, cum ar fi călătoria la bordul unui yacht pe Oceanul Pacific.

A fost prezentată modalitatea de lucru a unei benzi desenate, trecând prin toate fazele: documentare-scenariu-schiță-planșă trasă în tuș și apoi colorată. Astfel, au fost expuse scenariile profesorilor Adrian Cioroianu, pentru seria *Căpitanul RO* și Marius Leștaru, pentru seria *Istoria e cea mai frumoasă poveste în benzi desenate*, cărți din anii '50 și '60, pe care Puiu Manu le-a adaptat sub formă de benzi desenate, planșe și desene originale, afișe publicitare și zeci de cărți ilustrate de maestru.

Alături de expoziția Puiu Manu, vizitatorii au avut ocazia să vadă, de asemenea în premieră, o expoziție cu caricaturi politice provenind din colecția personală a lui Ion Rațiu.

Ieșind din muzeu în fața Casei Sfatului, fanii BD au admirat expoziția „1989 – ultimul an de apariție al revistei *Cutezătorii*", dar și planșele celor cinci câștigători ai concursului național de bandă desenată istorică din acest an: Alexandra Gold, Daniel Danil, Ionuț Popescu, Cristiana Elena Călin și Vlad Forsea.

Mergând mai departe, în fața Primăriei, cei interesați au găsit o altă expoziție de mari dimensiuni: „1989 – anul schimbării, reflectat în banda desenată europeană".

La sala Olimpia au fost afișate toate planșele trimise la cele două concursuri, cel pentru tineri și adulți și cel pentru copii. Tot acolo s-au desfășurat celelalte activități ale festivalului: dezbaterea *„Pif* versus *Cutezătorii*", lansări și prezentări de cărți, albume și reviste, proiecții de filme (*Singura mea poveste*, film documentar, în regia lui Andrei-Nicolae Teodorescu, despre cineastul Nicholas Dimăncescu, *Amintiri din Brașov cu Ion Popescu Gopo*) etc.

În premieră națională, s-a lansat aici cel mai nou album BD al lui Puiu Manu, *Istoria e cea mai frumoasă poveste în benzi desenate*, scenariu de Marius Leștaru.

Mi-a făcut plăcere să mă revăd cu amici bedefili din București, Câmpulung, Fieni (!), veniți la Brașov special pentru festival.

Într-o pauză de benzi desenate m-am îndreptat și spre Biblioteca George Barițiu, acolo unde se derulau lucrările celei

de-a treia ediții a manifestării **AntareSFest**, organizată de clubul Antares, cu sprijinul mai multor instituții.

Primul sefist pe care l-am întâlnit pe drum a fost *canadianul* Călin Giurgiu, care, în ciuda numelui, nu e originar din orașul de pe Dunăre, ci din Brașov. Purta în piept o insignă cu o mică broderie înfățișând un extraterestru și alerga disperat după o casă de schimb valutar, pentru că terminase toți leii pe cărțile achiziționate de la AntareSFest, dar mai dorea să cumpere altele.

La intrarea în bibliotecă m-am salutat cu Marian Truță, (co)autorul – împreună cu olteanul Dănuț Ungureanu – al excelentelor romane *Mineral* și *Vegetal* (fanii așteaptă cu încredere ca scriitorii să încheie trilogia cu *Animal*).

Am urcat scările monumentale ale bibliotecii și, în capul lor am fost întâmpinat de un... astronaut. S-a recomandat „Anty" și mi-a înmânat programul manifestării, bogat și variat, pe toate gusturile. Când astronautul și-a dat casca jos, l-am recunoscut pe Alex Bratu, brașovean din Caracal, mare fan SF și BD, autor al unui scenariu BDSF pentru desenatorul Mihai Alexandru Bălăiță.

În holul spațios din fața sălii de lectură, unde se derulau lucrările congresului fanilor SF, erau amenajate câteva standuri de vânzare a cărților SF: editura Tritonic, cu multe titluri ale unui alt oltean, Aurel Cărășel, editura și librăria Libris, care difuza câteva romane fantasy și mai ales multe titluri editate de Pavcon etc. Printre acestea, noutăți absolute erau *Pe șapse iulnie în Austrialia*, de Ovidiu Vitan și *Glykon*, de Florin Giurcă, precum și albumul de benzi desenate *Ora 12* al Alexandrei Gold.

La manifestare au mai fost lansate antologia de proză SF *Încotro, homo cosmicus*, coordonată de Nic Dobre, precum și volumul III din *Colecția de povestiri science-fiction și fantasy pentru prietenii noștri nevăzători*, în format alfabet Braille și broșură.

Eu am mai cumpărat și un inedit calendar pe anul 2020, editat de Libris și Clubul Antares, cu 12 excelente desene de Alexandra Gold, care a ilustrat 12 fragmente din povestiri și romane SF românești.

M-am salutat, am stat de vorbă şi am făcut schimb de cărți cu zeci de scriitori şi fani din Bucureşti, Timişoara, Piatra Neamț şi alte localități din țară (unele „nedistruse" – încă! – de autorii romanelor din seria „România sub Asediu" a editurii Pavcon, inițiată şi îngrijită de scriitorul Florin Purluca).

Evident, am plecat de la manifestare cu insigna brodată cu ET în piept, dar nu înainte de a face cunoştință şi de a asista la prezentarea unui grup de autori BD (scenarişti şi desenatori) maghiari, Marki Istvan, Marki Eva, Kasza Magdolna, Andy Kovacs, sosiți în România cu sprijinul fanului absolut româno-maghiar Sebastian Wagner.

A urmat parada cosplay prin centrul oraşului, cu fani deghizați în personaje SF şi BD, precum şi un cocktail-party la care s-au anunțat premiile acestei ediții a festivalului. Nu am putut participa la aceste din urmă activități, dar totuşi notez aici, pentru cei interesați, numele premianților:

– Premiul pentru cel mai bun volum SFF, prima apariție în 2018: *Singurătatea singularității*, de Alexandru Lamba;

– Premiul pentru cel mai bun debut SFF din 2018 în volum propriu: Borislav Velimirovici, pentru *Colivia sufletelor*.

– Premiul pentru cea mai bună povestire SFF, prima apariție în 2018: *Să pluteşti pe-o apă liniştită*, de Anamaria Borlan;

– Premiul special pentru promovarea SF-ului românesc: Constantin Pavel, scriitor şi editor.

Şi iată cum, grație unor oameni pasionați şi entuziaşti, Braşovul este pe cale să se transforme într-o adevărată capitală a benzilor desenate şi literaturii SF româneşti!

Scriitori, cărți, previziuni, invenții sau viceversa?

de Gheorghe Tănase

Motto:
„Cel mai bun mod de a prevedea viitorul este să îl creezi."
Abraham Lincoln

„Noi în anul 2000,
Când nu vom mai fi copii,
Vom face ce-am văzut cândva.
Toate visele-ndrăznețe,
În fapte le vom preschimba!"
Horia Moculescu,
melodie din anii '70

Refrenul-promisiune al copilăriei noastre nu (prea) s-a confirmat, așa-i? Realizările dorite ale viitorului le judecăm, odată cu trecerea timpului, foarte sever: *„Unde sunt mașinile noastre zburătoare?!"*

Noul mileniu a sosit de ceva vreme, iar starea de spirit predominantă pare să reflecte ideea că știința și tehnologia nu au reușit să materializeze promisiunile (prea?) fanteziste ale secolelor XVII – XX.

Și totuși... Multe dintre intuițiile științifico-tehnice (și nu numai), prevăzute de giganți ai *„literaturii de anticipație"*, în cărți devenite celebre, au fost, peste timp, *confirmate și aplicate*. Iată câteva exemple:

An	Autor	Titlul cărții	Previziune
1726	Jonathan Swift (1667 - 1745)	*"Gulliver's Travels"*	• planeta Marte are doi sateliți
1863	Jules Verne (1828 - 1905)	*"Paris au XXe siecle"*	• submarinul • aselenizarea
1888	Edward Bellamy (1850 - 1898)	*"Looking backward"*	• cărțile de credit
1911	Hugo Gernsback (1884 - 1967)	*"Ralph 124C 41+"*	• videotelefonul, magnetofonul • energia solară
1911	Victor Appleton (-)	*"Tom Swift and His Electric Rifle"*	• TASER (tip de pistol cu șocuri electrice, transmise prin fire lansate, aflat mai ales în dotarea poliției SUA)
1914	Herbert G. Wells (1866 - 1946)	*"The World Set Free"*	• fabricarea armelor atomice (sub forma unor grenade cu uraniu)
1932	Aldous Leonard Huxley (1894 - 1963)	*"Brave New World"*	• consumul masiv de "medicamente" (ilustrat în carte prin halucilogenul SOMA) • suprapopularea planetei
1949	Eric Arthur Blair alias *George Orwell* (1903 - 1950)	*"1984"*	• societatea totalitară supertehnologizată atotștiutoare prin supravegherea omniprezentă, secretă și continuă a cetățenilor
1961	Robert Anson Heinlein (1907 - 1988)	*"Stranger in a Strange Land"*	• misiune pe planeta Marte • patul cu saltea de apă
1968	Sir Arthur Charles Clarke (1917 - 2008)	*"2001: A Space Odyssey"*	• circuit de informații globale (internet) • tabletele de tip iPad
1977	Clifford Donald Simak (1904 - 1988)	*"Time and Again"*	• carnea artificială
1979	Douglas Noel Adams (1952 - 2001)	*"The Hitchhiker's Guide to the Galaxy"*	• aplicații de traducere automată
1984	William Ford Gibson (1948 -)	*"Neuromancer"*	• realitatea virtuală • furtul de date electronice (hackerii)

Desigur au fost și cazuri în care realitatea a luat-o cu mult înaintea imaginației scriitorilor. Avem două exemple:

Primul, televiziunea cu circuit închis (CCTV) din *„1984"* era deja folosită de Wehrmacht, în 1942, pentru a monitoriza lansările rachetelor V2, iar de partea cealaltă a Atlanticului era utilizată de militarii US Navy pentru a teleghida, cu ajutorul unei camere RCA, „Block I", avioanele de tip LBE-1 „Glomb", devenite astfel primele drone din lume.

Al doilea exemplu: mașinile electrice erau „prezise" pentru marele public în 1969, de către John Brunner, în cartea *„Stand On Zanzibar"*, însă câți cititori știu despre genialul Nicola Tesla care, în 1931, a testat o săptămână o mașină de lux „Pierce Arrow", propulsată doar de electricitatea furnizată de un dispozitiv propriu. Iar viteza maximă atinsă a fost de... 145 km/oră!

O avea SF-ul sarcina de a prezice viitorul, mai ales cel tehnologic? – v-ați putea întreba. Răspunsul poate fi ambivalent. Scriitorii talentați pot «găsi un subiect din viitor» atrăgător tocmai pentru că acest viitor nu poate fi imediat verificat, fiind un fel de *„black box"*, caz în care orice, oricum, oriunde se poate întâmpla fără teama de a contrazice „realitatea academică", așa cum sugerează celebra scriitoare Ursula K. LeGuin: *„Viitorul este un fel de seif, un laborator perfect sterilizat tocmai pentru a încerca idei, un mijloc de gândire asupra realității, o metodă chiar"*.

Inevitabil, domeniul SF-ului își întinde spectrul de posibilități de la plauzibil la pură fantezie, așa că relația sa cu știința poate oscila de la o atitudine prietenoasă până la un „conflict" deschis. Pare-se că pentru fiecare savant care examinează cele mai recente evoluții în fizică, matematică, există câțiva autori SF care inventează tehnologii „imposibile".

Continuând întrebările, societatea, în cel mai larg sens al cuvântului, poate avea un câștig din asta? Credem că da, pentru că multe dintre ideile inițial SF s-au dovedit aplicabile și aplicate: progresul științific *face posibil astăzi* materializarea *ideilor de ieri*. Şi deseori asta se întâmplă tocmai datorită apariției pe „piața comună" știință-SF a acestor idei curajoase, nebune, imposibile, ale scriitorilor genului.

Inepuizabilul părinte al SF-ului, scriitorul Jules Verne, propunea, tocmai în anul 1865, nave spațiale propulsate cu radiația Soarelui, în romanul său *„De la Pământ la Lună"*. Agenția Spațială Japoneză (JAXA), lansând nava „Ikaros", la 20 mai 2010, a fost prima entitate care a materializat această idee, datorită inventării poliamidei, un material cu o greutate de numai 10g/m^2 și cu o grosime de doar 7,5 micrometri!

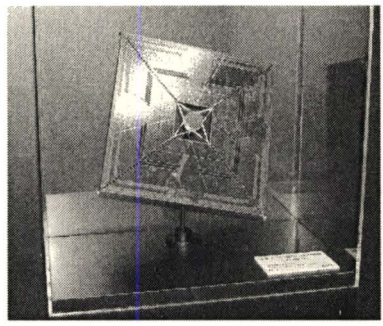

Modelul navei japoneze Ikaros

Putem așadar întreba: pot deveni ideile SF „combustibilul" progresului științific și tehnologic?! Așa se pare, chiar dacă aceasta nu era neapărat intenția autorului!

Desigur, în această literatură au fost descoperite și predicții ori coincidențe care nu au, aparent, nicio explicație: povestea celebră și tragică a scufundării Titanicului, în noaptea de 14/15 aprilie 1912, a fost (pre)văzută cu 14 ani mai devreme (în 1898) de către scriitorul Morgan Andrew Robertson (1861-1915), în nuvela sa de 69 de pagini, *„Futility"*.

Iată mai jos o serie de astfel de coincidențe bizare:

Datele comparate	*Cartea din 1898*	*Realitatea anului 1912*
Nume	TITAN	TITANIC
Țara care l-a construit	Anglia	Anglia
Lungimea vasului (ft / metri)	800 / ~ 244	882,5 / ~ 269
Compartimente etanșe	19	16
Numar de motoare cu abur	3	3
Maximum de pasageri transportabili	3000	3000
Pasageri la bord	3000	2228
Bărci de salvare	24	20
Perioada de navigație	aprilie	aprilie
Motivul scufundării	lovește un aisberg	lovește un aisberg
Viteza de impact (noduri / km/ora)	25 / 46,3	23 / 43
Ora impactului	aproape de miezul nopții	la ora 11:40 PM
Locul impactului	400 de mile de Newfoundland	370 de mile de Newfoundland
Decedați	2987	1523
Se spunea despre acest vas că este ...	*..."cel mai mare vas construit, de nescufundat"*	*..."cel mai mare vas construit, de nescufundat"*

Interesant este că un marinar de pe Titanic avea cartea *„Futility"*. A povestit, se pare, unor colegi despre ea, dar aceștia nu l-au crezut. Spre deosebire de ei, el nu s-a mai îmbarcat în prima și ultima cursă transatlantică a vasului. La fel au făcut și alți 55 de pasageri.

Dar să revenim, acum, la relația SF-știință-cărți-scriitori-cititori.

Este influența literaturii SF evidentă asupra viitorilor oameni de știință? Răspunsul este în mare parte pozitiv. Fizicianul și inginerul aerospațial Jordin Kare (1956-2017), fondator al Laser Motive, din Seattle, care a avut lucrări teoretice și practice importante în domeniul lifturilor spațiale și a propulsiei cu ajutorul laserelor, recunoștea influența literaturii SF asupra destinului său științific:

„M-am dus către astrofizică pentru că am fost interesat de funcțiile pe scară largă ale Universului [...], dar m-am înscris la MIT deoarece eroul din romanul lui Robert Heinlein, din «Have Space Suit – Will Travel (1958)», acest Will Travel a urmat și el cursurile MIT."

Și așa ajungem la primul motto al acestui articol. El vrea să demonstreze aparentul paradox al celor care știu „combinația câștigătoare" dintre science-fiction și tehnologia de vârf.

Aceasta devine fulgul lui Carl Sagan pentru călătoria noastră prin Univers, pentru alții corabia navigării spre acest Univers. Unii se vor lăsa legănați pe valurile fanteziei, alții vor folosi puterea acesteia pentru a dirija parcursul spre secolele următoare.

Gata cu lirismul, totuşi... E vremea să spunem că această idee are chiar şi o denumire de-acum: *„design-fiction"*.

Lucrări cu aplicabilitate cel puțin ipotetică sunt comandate de mari companii, iar direcțiile de dezvoltare viitoare sunt luate în calcul pornind de la ideile scriitorilor SF, nu numai din propriile laboratoare.

„Îmi place foarte mult «proiectarea ficțională» sau altfel-spus «prototipurile ficționale»", afirmă mai puțin cunoscutul la noi jurnalist, blogger și autor SF, Cory Efram Doctorow, care a lucrat în industria de software, având printre clienți – în sensul descris mai sus – celebra The Walt Disney Company.

„Nu este nimic ciudat dacă o companie ne cere să realizăm o povestire în care oamenii folosesc o tehnologie imaginară pentru ca noi, *mai apoi, să decidem dacă acea tehnologie are o valoare practică. Ar fi ca și cum un arhitect ar zbura în mod virtual printr-o clădire proiectată de el, pentru a-i analiza proprietățile."*

Avem și în acest domeniu precursori celebri! Arthur C. Clarke vă sună cunoscut? A lucrat, încă din fazele incipiente ale proiectului, la construirea radarelor pentru Royal Air Force, în timpul celui de-Al Doilea Război mondial. Scriitor SF ce va deveni celebru, dublat de savantul cu o experiență îndelungată în tehnologii exotice, propunea – în octombrie 1945, la vârsta de numai 28 de ani, într-un manuscris intitulat *„The Space Sta-*

tion: It's Radio Applications", înaintat revistei «Wireless World» – ca viitorii sateliți spațiali să fie folosiți pe traiectorii geostaționare pentru transmisiile de televiziune. Rezultatul a fost că în anul 1962 se realiza o primă asemenea transmisie transatlantică a unui semnal TV, prin sateliții Telstar 1.

Ce concluzie putem trage de aici? Dacă cititorii de literatură SF – și nu numai – cred că există o relație biunivocă între știință și science-fiction, atunci ar trebui, poate, să fie *și ei* receptivi la noile «teorii marginale» pe care bătrâna noastră școală și omniprezenta mass-media nu ni le prezintă decât uneori. Am putea deveni astfel cu toții, cititori *mai altfel* ai literaturii SF de început de secol și mileniu, alegându-i pe acei scriitori care vor *crea și ei o literatură* ***mai altfel***.

Alternativa este deja cunoscută: tematica, de-acum convențională, a unui viitor văzut ca o extensie mai stranie a prezentului, se pare că nu mai «vinde»; se spune prea des că «realitatea bate ficțiunea», numeroasele exemple din (para)științele de frontieră fiind folosite (doar) ca puncte de atracție, în povestiri, de cele mai multe ori, anoste.

„Expresia cea mai înaltă a creativității este în science-fiction, ca și în știința de frontieră, ceea ce contestă linia de demarcație între ce e cunoscut și ce e necunoscut", remarca scriitoarea italiancă Debora Montanari.

Ne dorim și noi ca această linie de demarcație să devină foarte permeabilă, de unde și titlul acestui articol, la care am fi dorit să nu mai punem un semn de întrebare...

Înscrie-te în Grupul de Facebook
„Învață de la Scriitori!"
și deprinde tainele scrisului chiar de la
autorii pe care îi citești în Colecția Science-Fiction
a Editurii Pavcon și în revista **CSF**!
https://www.facebook.com/groups/669186743563933/

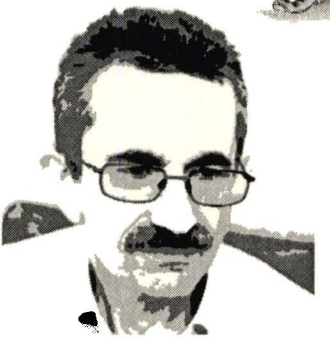

BUGARIU, Voicu
(n. 1939)

Critic literar, publicist, scriitor SF și profesor român.

Născut în localitatea Vâlcele, jud. Covasna, urmează liceul la Brașov și absolvă cursurile facultății de filologie din Iași, în 1964, fiind repartizat ca profesor de limba și literatura română în localitatea Rupea, județul Brașov. Dovedindu-se încă din adolescență o fire tenace, VB își exploatează cu inteligență pasiunea pentru literatură, în speranța că, într-o zi, va reuși să pătrundă în fantastica ei lume. După câțiva ani de profesorat, începe să-și caute slujbe mai apropiate de literatură – ajunge, pe rând, funcționar în justiție, redactor la ziarul „Drum Nou", apoi la revista „Astra" și, în fine, la revista bucureșteană „Luceafărul". Este cel care descoperă în rafturile Bibliotecii „Astra" din Brașov singurul exemplar păstrat din primul roman românesc de anticipație – „În anul 4000 sau O călătorie la Venus" (1899), scris de Victor Anestin.

Debutul literar se produce în revista „Iașul literar", în 1965, dar mai trec încă șase ani până să reușească să-și adune într-un volum cele mai bune texte critice și eseuri, publicate în diferite reviste – „Incursiuni în literatura de azi" (1971) reprezintă un excurs tipic

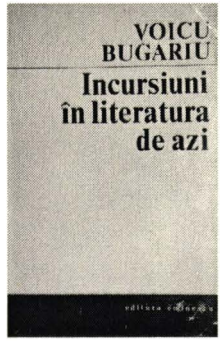

pentru critica de tip fenomenologic. Importanța acestuia pentru scriitorul SF de mai târziu rezidă din articolul dedicat fenomenului science-fiction, intitulat „Un gen monotip?", în care cititorul poate să întâlnească o definiție coerentă a spațiului SF, imaginat ca o „prelungire modernă a basmului" și unde avansează ideea unei morfologii structurale a genului SF, în maniera lui V.I. Propp, din volumul „Morfologia basmului".

Pasiunea pentru literatura SF datează însă dintr-o perioadă anterioară. În anul 1966, publică în celebra revistă „Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice" povestirea „Recital de balet vechi". Îi urmează „Cercul iubirii" (1967), „Reîntoarcerea" (1968) și „Scrisoare" (1969).

Majoritatea narațiunilor sale SF (numite „ficțiuni" de către autor) sunt, în realitate, metaficțiuni cu tâlc, un fel de parabole cu structură de eseu, meditații mai mult sau mai puțin adânci asupra statutului ontologic al existenței umane, aflate la limita dintre „viață" și „literatură".

Primul volum SF, intitulat „Vocile vikingilor" (1970), este bine primit de critică, aducându-i Premiul CC al UTC pentru Literatură. Încă de acum se poate remarca apetența pentru realism a scriitorului, precum și ingenioasa modalitate de transformare a lui în atmosferă science-fiction: textul capătă încă de la început o marcă SF tipică, pentru ca în ultimele secvențe să asistăm la un viraj ontic, care-i modifică statutul de gen.

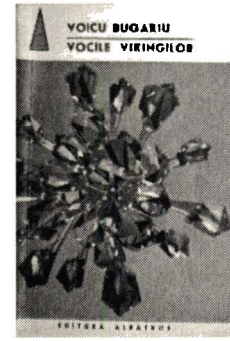

Miniromanul „Sfera" (1973) este volumul unui creator de metaficțiuni (ficțiuni despre ficțiune). Până la un punct, textul se creează dintr-o filozofie a enigmaticului, asemănătoare cu cea elaborată de Stanislaw Lem în „Solaris" și pusă pe seama zeului-planetă. VB propune drept cheie de descifrare a narațiunii sale ideea unui test de inteligență: sfera miraculoasă este o enigmă și se comportă ca atare. Ajunsă în casa scriitorului D., un personaj care trăiește de pe urma ficțiunilor pe care le produce, ea devine obiectul unui studiu comportamental, care are drept scop definirea fenomenului conținut în interiorul său. Romanul construiește, cu ajutorul unui instrumentar tipic pentru lumea SF, o parabolă a gestului artistic. Eroul cărții se lasă absorbit de contemplarea sferei ficțiunii, înțeleasă de autor ca fiind un emisar al unui univers paralel, și se rupe tot mai mult de elementele vieții reale duse până atunci. Sfera, umplută cu o substanță impalpabilă și inconsistentă, dispune de o remarcabilă mobilitate coloristică și e investită cu însușirea de a vizualiza cuvintele, de a transpune în imagini orice text ce i se prezintă verbal. Finalul romanului este o addenda care cuprinde paginile jurnalului postum al lui D., scrise după dictarea sferei (aluzie clară la legile biblice, dictate lui Moise de către Dumnezeu-Iahve). Cartea conține, de fapt, o serie de mici episoade sau chiar simple idei ce vor fi preluate și dezvoltate mai târziu în nuvelele care apar în volumul „Lumea lui Als Ob". Pentru VB, sfera ca obiect geometric este emblema perfectă pentru **ficțiune**, fiind utilizată în acest sens în mai multe povestiri și nuvele.

„Vocile vikingilor" (1970) conține scurte povestiri SF, ale căror premise teoretice se în-

tâlnesc în articolul „Rigoare și parabolă". VB își propune să evite șabloanele genului și construiește în manieră economicoasă o proză asemănătoare fragmentelor caleidoscopice, bazată pe magia simbolului și pe puterea imagistică a metaforei. Întâlnim aici o dezvoltare a temei din romanul „Semințele dimineții", scris de Florin Bănulescu – reanimarea într-un viitor îndepărtat a unor navigatori vikingi, descoperiți întâmplător sub gheața translucidă a unui iceberg, cu corabie cu tot; dar, cu toate precauțiunile tehnice luate de către savanți, imposibilitatea transplantului din planul imaginarului în cel al realului, îi ucide, de data aceasta definitiv, nu înainte de a smulge din trupurile lor perfect conservate un impresionant murmur ritualic. În „Dimineața", cosmonautul atins de „necruțătoarea maladie K", moare însingurat în mijlocul naturii, la căderea nopții, în jocul nepăsător al licuricilor. În „Reîntoarcerea", un computer programat să i se adreseze soției cu vocea și în maniera soțului absent pe lungi perioade de timp, din cauza slujbei, ajunge să inventeze povești de dragoste pentru aceea care l-a conceput în acest fel, complicându-i în mod straniu existența. „În anul acela" reia tema agoniei cosmice a unei civilizații extraterestre – o omenire necunoscută, aflată la mii de ani-lumină depărtare, lansează în spațiu mesaje de chemare în ajutor, care, odată ajunse pe Terra și pătrunse în subconștientul pământenilor, ajung să dea naștere unor opere de artă de o impresionantă tristețe.

Volumul de nuvele „Lumea lui Als Ob" (1981) adună între coperte texte inegale, dar de o bună ținută profesională, în ciuda caracterului vădit livresc al unora dintre ele. Nuvela care dă titlul volumului

este bazată pe tema călătoriei cosmice, reinterpretînd în manieră SF călătoriile legendarului Ulise. Deși ambiguitatea pe care scriitorul o întreține în structura narativă a textului este maximă (nimic nu este deconspirat sau nominalizat, nici chiar cele trei personaje principale, dublul în oglindă al lui Ulise, Telemah și al Penelopei), cititorul este încântat, totuși, de faptul că reușește să asiste la episoadele homerice, deghizate în decor science-fiction. „Coborâre în ape" este o povestire, aflată la limita dintre real, science-fiction și fantastic: este istoria unui moment straniu din viața unui scriitor obscur, trăitor într-un mare oraș, care, doborât de stres, merge într-un concediu pe litoral; ajuns într-un sătuc de lipoveni, trăiește atmosfera bizară a unui fel modern de legendă, potrivit căreia turiștii ce invadau altădată locurile s-au îmbolnăvit de „boala mării", adică de ideea de a nu se mai despărți de plajă, până ce nu sunt luați cu forța de către rude și duși la casele lor; experiența este trăită și de personajul povestirii, care, într-o bună zi, petrecută în singurătate pe țărm, are imboldul de a pătrunde în apă și de a înainta spre larg, înotând pe fundul mării; urmând chemarea, are surpriza să descopere că poate să respire sub apă, ba chiar mai mult că simte o fericire extraordinară, necunoscută până atunci; revenit la mal, înțelege că este vorba despre un fenomen de dedublare corporală – el în apă și el pe plajă, întins pe cearșaf, fenomen pe care nu avea să reușească niciodată să-l descifreze corect. „O excursie" reia ideea unei nuvele a scriitorului american E.A. Poe, iar „Noapte bună, Sophie" (apărută inițial în rev. „Vatra", în 1980) reprezintă o interesantă parabolă despre tentativa unei scriitoare, o femeie stra-

nie, care are oroare de ideea de stabilitate (indiferent că ea se referă la stabilitatea socială, spirituală, amoroasă, intelectuală); Sophie, un fel de dublu în oglindă al celebrului personaj feminin imaginat de Camil Petrescu în „Patul lui Procust", doamna T., apelează la tehnica criogeniei, combinată cu aceea a onirismului prelucrat de computer pentru a putea să evadeze psihic din lumea realității în cea a ficțiunii, trupul rămânându-i în stare de anabioză, în vremea sa; aventura scenariilor contrafăcute, pe care urmează să le trăiască/viseze în eternitatea ce-o așteaptă, trebuie să-i ofere, prin vălul somnului hipnotic, iluzia tinereții risipite. Ideea lumii onirice, la fel de viabilă ca și lumea reală, e preluată din nuvela „Noapte bună, Sofia", a scriitorului italian Lino Aldani. „Auto-stop" este povestea inginerului celibatar Valentin Guțu și a tovarășului său de table Ichimescu. Primul primește o scrisoare de amenințare, scrisă la o mașină de scris cu caractere deosebite, pe o hârtie care, la analizele unui laborator de specialitate se dovedește a fi un artefact nonuman (nu se îndoaie, nu se rupe, nu se zgârie, își recapătă forma inițială), iar timbrul poștal pare a fi opera unui dement, înzestrat cu o matriță filatelică de tipărit. Poștașul însuși pare un amestec bizar de realitate (are uniformă și șapcă) și de coșmar (geanta de scrisori e o geantă de damă, din piele). Amenințarea pare să dea rezultate pentru că, răspunzând unui impuls interior irațional, inginerul pleacă spre Brașov, cu autostopul, și constată că automobilul în care s-a urcat, după un rulaj normal de câțiva kilometri, prinde să se înalțe de la sol asemenea unui avion; speriat, se aruncă în gol, de la înălțime, și reușește să scape numai cu o serie de zgârieturi neînsemnate. Explicațiile găsite de Ichimescu nu au nicio probă materială, dar par cu toate la fel de probabile: este posibil ca Valentin Guțu să fi fost victima unei farse, ai cărei autori să fie extratereștrii, care ne testează psihologia; ființe dintr-o lume paralelă, care au făcut o glumă nevinovată; un om venit din

viitor, hotărât să joace farse bizare celor din trecut... La intersecția dintre Real și Ireal, inginerul Guțu este o victimă la fel de inocentă ca și celelalte personaje ale volumului lui VB.

„Discursul" (1985) este o nuvelă care combină o aparentă temă detectivistică, în fapt, un fundal SF pe care se conturează drama unui personaj, cu una psihologică: într-un spital psihiatric, de foarte mulți ani, un bolnav își joacă cu o conștinciozitate de metronom rolul care-l adusese aici: ține un discurs mecanic, în care relatează finalul aventurii vieții sale – este necesară programarea unui computer gigantic cu absolut toate informațiile pe care le deține omenirea; numai așa se va putea afla cine este ucigașul. În fapt, este vorba despre ultimul său caz, o crimă săvârșită la bordul unei nave spațiale, aflată în zbor de revenire către Terra. Deoarece posibilitatea ca oricare dintre cei cinci cosmonauți rămași în viață să fie responsabil de crimă este la fel de mare cu aceea ca niciunul dintre ei să nu fie vinovat, detectivul este obligat să tragă o concluzie de suprafață, cu atât mai mult cu cât echipajul întreg moare în timpul operației de aterizare. Frământat de nereușită și de acuzele aduse de unii dintre ziariști, acesta înnebunește și este internat în spital. Stilul narativ este livresc, abundând în elemente de detaliu și manifestând o evidentă lipsă de dinamism.

„Zeul apatiei" (1998), este un roman apărut, mai întâi, sub formă de foileton, în revista „Anticipația", cu titlul de „Generatorul de realitate". Autorul brodează o lume ucronică, pornind de la ipoteza că națiа românească își epuizează complet resursele vitale în nesfârșita tranziție, începută în anul Revoluției anticomuniste, și este treptat

absorbită de etnia mult mai vivace, mai prolifică și mai energică a romilor. Avem de-a face cu un întreg univers paralel dezvoltat din această premiză de lucru: România de mâine devine spațiul unei lumi interlope, dominată de mafiile țigănești, avându-l în frunte pe vulgarul împărat Baxt al II-lea, care guvernează pe baza sfaturilor primite de la ghicitorii în cărți de tarot. Intriga e asemănătoare, până la un punct, cu cea a multor opere spațiale: tronul e vizat de baronul uzurpator Dan Bereketo, din Cravy, soarta acestuia fiind, la rându-i, sub semnul morții pe care i-o urzește împărăteasa, dornică să apere poziția ierarhică a soțului ei. Un al doilea conflict izvorăște din planul de a-i izgoni din țară pe toți posibilii uzurpatori, aducându-l, în schimb, în prim-plan, pe Adrian Eden, un fanatic refugiat în străinătate. Relatarea aventurilor eroilor romi, precum și descrierea noii societăți postindustriale românești se face din perspectiva unei Entități similicibernetice, lipsită de sentimente umane, care contu-

rează aprecieri doar din perspectiva rațională a imensei sale culturi enciclopedice: noii cetățeni romi-români au nume puternic anglicizate; limba însăși este un amestec hilar de română, romali și engleză însușită după ureche; în capitala Burky, ruinele sunt predominante, prin ele ducându-și existența corturărească țiganii și prietenii lor, câinii vagabonzi; din țesătura intrigilor evident că nu lipsesc nici românii, a căror unică preocupare pare să fie conceperea și susținerea unor vagi utopii politice, cu caracter revanșard, șeful lor, candidat la președinție, fiind un prostituat de lux, cu pielea pigmentată în mod artificial, pentru a avea mai mult succes în lumea tuciurie în care-și exercită profesia. În ansamblu,

romanul este o parodie picantă, care alunecă uneori în grotesc și grosier la nivelul limbajului.

„Curtezana onestă și astrologul roman" este unul dintre cele mai noi lucrări create de VB și reprezintă încununarea unei vieți puse în slujba cuvântului scris. Povestea acestui roman, care se citește cu sufletul la gură, în pofida dimensiunilor sale apreciabile, este reprezentată de o relație aproape imposibilă între un bărbat aflat la vârsta senectuții și o tânără de un erotism aparte – relație care implică stranietatea pământescului în relația cu cosmosul, cu amenințarea colapsării civilizației umane.

Volumul abundă de descrieri pe cât de fidele, pe atât de stranii a iubirilor trupești și pe alte planuri dintre personaje, atrăgând, tocmai de aceea, o categorisire în segmentul „18+". „Curtezana onestă și astrologul roman" are, însă, toate ingredientele unui best-seller, cu șanse reale de a cuceri piața de carte atât din România, cât și din străinătate.

Alte opere: „Discutând despre mesaj" (1970), „Strada" (1970), „Suflet 1" (1970), „Sufletul" (1970), „Dimineața" (1970), „Pasiune dispărând" (1970), „Jocuri în timp" (1970), „În anul acela" (1970), „Plecări" (1970), „Rigoare și parabolă" (1970), Dansul pinguinilor" (1973), „O excursie" (1981), „Vocea" (1981), „Cinema" (1981), „Un începător dotat" (1981), „Pharmakos și detectivul" (1984), „Fulgerul mental" (1985), „Cei șapte din Himalaya" (1985), „Povestirea bătrânului: Șahul real" (1988), „Muzica enigmatică" (1989), „Noaptea măturătorului" (1989), „Animalul de beton" (1999; roman SF), „Visul lui Stephen King" (2001).

SUMAR

Editorial

1 – Anul 2
Constantin Pavel

Proză SF

3 – Yggdrasilul...
Lucian-Dragoș Bogdan

25 – Moartea lui Jenel
Pompilian Tofilescu

35 – Partidul Românilor Verzi
Ciprian-Ionuț Baciu

48 – Un împrumut neobișnuit
Daniel Ninoiu

62 – Vânătorul de freli
Rodica Bretin

69 – Sinod Ecumenic
Ana-Veronica Mircea

79 – Raiul
Dan Norea

Vintage SF

83 – Fulgerul mental
Voicu Bugariu

Medalion Dan Merişca

95 – Un Imaginator în Labirint
Aurel Cărăşel

98 – Aer

99 – Ziua zborului
Dan Merişca

Lirică SF

104 – Apocalipsa

105 – Din azi în mâine
Elena Grosu

Lumea BD

106 – Sărbătoare BD şi SF la BV
Dodo Niță

Enigme/Mistere

111 – Scriitori, cărți, previziuni, invenții sau viceversa?
Gheorghe Tănase

Dicționar de autori SF

117 – Voicu Bugariu
Aurel Cărăşel

Revista CSF
Anul II, nr. 7/2020

Colecția Science-Fiction
ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel**
Redactor-şef: **Aurel Cărăşel**
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Liviu Surugiu**
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Daniel Danil** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

ISSN 2668-1862
9 772668 186273
www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025